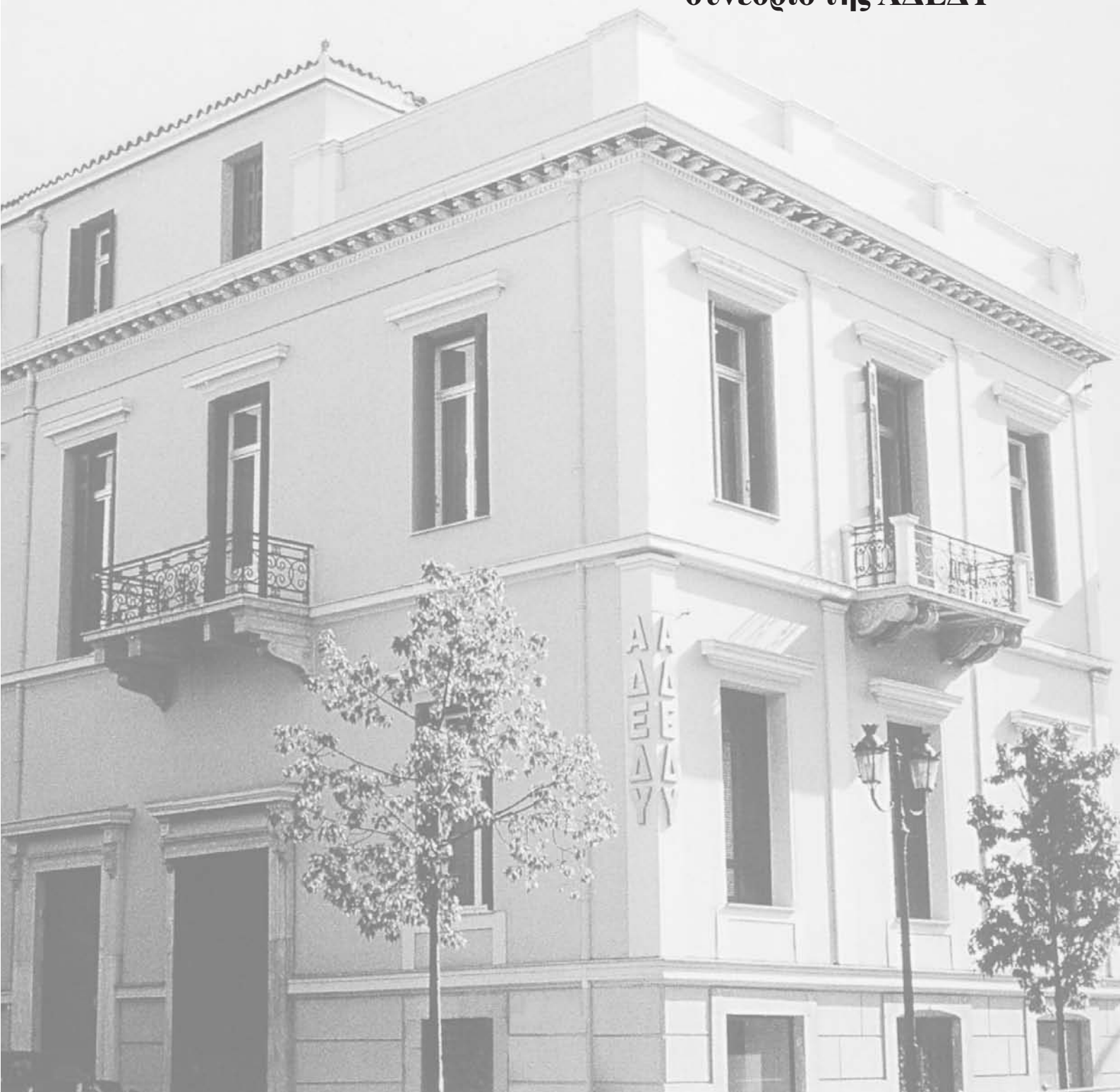

29ο πανδημοσιοϋπαλληλικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ

Οργανωτικά

Ημερομηνία και διάρκεια συνεδρίου

Το 29ο πανδημοσιούπαλληλικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ άρχισε τις εργασίες του σε κεντρικό ξενοδοχείο των Αθηνών στις 27 Νοεμβρίου 1995 και τις ολοκλήρωσε στις 30 Νοεμβρίου.

Ημερήσια διάταξη

Η ημερήσια διάταξη του 29ου τακτικού συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ είχε ως εξής:

- Διοικητικός απολογισμός.
- Οικονομικός απολογισμός.
- Έκθεση ελέγχου Ελεγκτικής Επιτροπής.
- Οικονομικός προϋπολογισμός.
- Πλαίσιο θέσεων - πρόγραμμα δράσης.
- Αρχαιρεσίες.

Συμμετοχές

Στο συνέδριο έλαβαν μέρος 596 αντιπρόσωποι από οργανώσεις - μέλη της ΑΔΕΔΥ που εκπροσωπούσαν περίπου 220.000 ψηφίσαντες και γύρω στις 300.000 εγγεγραμμένα μέλη.

Πολιτιστική εκδήλωση

Την Τρίτη 21 Νοεμβρίου στις 7 το απόγευμα στην αίθουσα "ΤΣΙΛΕΡ" του Πνευματικού Κέντρου του Δήμου Αθηναίων έγιναν τα εγκαίνια της Έκθεσης Ζωγραφικής και Λογοτεχνικού Βιβλίου των δημοσίων υπαλλήλων που πραγματοποίησε η ΑΔΕΔΥ στα πλαίσια του 29ου τακτικού συνεδρίου της.

Στα εγκαίνια της Έκθεσης που πραγματικά σημείωσε μεγάλη επιτυχία παραβρέθηκαν ο Αναπληρωτής Υπουργός Εσωτερικών κ. Γ. Δασκαλάκης, ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ κ. Χρ. Πρωτόπαπας, εκπρόσωποι των κομμάτων και πλήθος δημοσίων υπαλλήλων μεταξύ των οποίων και οι εκθέτες.

Από την έκθεση ζωγραφικής και λογοτεχνικού βιβλίου που πραγματοποιήθηκε στις 21 Νοεμβρίου 1995 στα πλαίσια του 29ου συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ.

Ο γενικός
γραμματέας της
ΑΔΕΔΥ, Κώστας
Κόλλιας, μιλάει στη
διάσκεψη της
πολιτιστικής
εκδήλωσης (21
Νοέμβρη 1995) που
πραγματοποίησε η
ΑΔΕΔΥ
στα πλαίσια του
29ου Συνεδρίου.

Οι εργασίες του συνεδρίου-αποφάσεις

Πανηγυρική συνεδρίαση

Στην πανηγυρική συνεδρίαση παραβρέθηκαν οι παρακάτω:

Ο Υπουργός Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης Άκης Τσοχατζόπουλος, ο Δήμαρχος Αθηναίων Δημ. Αβραμόπουλος, ο Αν. Νεράτζης, βουλευτής - εκπρόσωπος της ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ο Μήτσος Κωστόπουλος κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΚΚΕ, ο Φώτης Κουβέλης εκπρόσωπος του Συνασπισμού, οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ Σπύρος Γιατράς, Λάμπρος Κανελλόπουλος και Λουκάς Αποστολίδης και ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Χρ. Πρωτόπαπας.

Παρευρέθησαν επίσης οι Παναγιώτου, Πολυβίου και Πελεκάνος, εκπρόσωποι της ΠΑΣΥΔΥ Κύπρου, ο Χρ. Αλέκου εκπρόσωπος της ΠΕΟ Κύπρου, οι Θεοφάνους και Καραβάς της ΣΕΚ Κύπρου, οι Νέγκος Ποτέζικας και Ιβάν Παβίσεβιτς, εκπρόσωποι των σεβδικών συνδικάτων, ο Jon Macfennden, εκπρόσωπος της UNISON, ο Win Bergans, εκπρόσωπος της CES και η Carola Fiishbach-Pyttel, γενική γραμματέας της EPSU.

Το προσωρινό
προεδρείο
του 29ου συνεδρίου
της ΑΔΕΔΥ.
Από αριστερά
διακρίνονται οι:
Πέτρος Γρατσάνης,
Ντίνα
Γκολφινοπούλου,
Γιάννης Λιάσκος
(πρόεδρος),
Γιάννης Μπούρος
και Κώστας
Πουτακίδης.

Η προσφώνηση
του Προέδρου
της ΑΔΕΔΥ
Γιάννη Κουτσούκου

Ο πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής Γιάννης Κουτσούκος κήρυξε την έναρξη των εργασιών του 29ου συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ με τον παρακάτω χαιρετισμό:

«Θέλω να ευχαριστήσω εκ μέρους σας, και εκ μέρους του συνεδρίου, τους μαθητές που μαζί με τις άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις, δείχνουν τις δημιουργικές δυνατότητες των δασκάλων της δημόσιας εκπαίδευσης. Τους ευχαριστούμε.

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί προσκεκλημένοι, συναδέλφισσες και συνάδελφοι, θα ήθελα εκ μέρους της ΑΔΕΔΥ να σας καλωσορίσω, να σας ευχαριστήσω για την παρουσία σας, να ευχηθώ καλή παραμονή στις ξένες αντιπροσωπείες και καλή δύναμη στους συνέδρους μας.

Το συνέδριό μας διεξάγεται σε μια συγκυρία εξαιρετικά σύνθετη και δύσκολη. Οι ανακατατάξεις και οι αλλαγές συσχετισμού δυνάμεων των τελευταίων ετών, οι ραγδαίες τεχνολογικές αλλαγές και εξελίξεις, δημιουργούν ένα περιβάλλον ρευστό, δημιουργούν μια θολή εικόνα για το μέλλον.

Ο πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ Γιάννης Κουτσούκος απευθύνει χαιρετισμό στην πανηγυρική συνεδρίαση του 29ου συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ.

Το κεφάλαιο αξιοποιεί την κατοχή της γνώσης και τις αλλαγές στην τεχνολογία, για να δημιουργήσει ευνοϊκότερους γι' αυτό όρους μέσα από την αναδιάρθρωση της παραγωγής και την ταχύτατη μετακίνησή του. Ο αγώνας δρόμου των ισχυρά οικονομικών δυνάμεων και των περιφερειακών τους σχηματισμών για τον έλεγχο των αγορών, παίρνει νέες οξύτερες μορφές.

Οι αντιπαραθέσεις στον πλανήτη μας μεγαλώνουν. Παρά την αύξηση του παραγόμενου πλούτου, εκατομμύρια συνανθρώπων μας υποσιτίζονται, ζουν σε άθλιες συνθήκες. Αυξάνει η εκμετάλλευση και η καταπίεση των λαών του τρίτου κόσμου. Οι περιβαλλοντολογικές αλλοιώσεις και η υπερεκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών, έχουν φτάσει πλέον στα όριά τους.

Περιφερειακές πολεμικές συγκρούσεις, εθνικισμοί, θρησκευτικοί φανατισμοί και υποκινούμενες αντιπαραθέσεις των λαών απειλούν την ειρήνη. Στον περιβάλλοντα χώρο, εδώ στη γειτονιά μας, ζήσαμε τις επιπτώσεις της διάλυσης της πρώην Γιουγκοσλαβίας, την αναζωπύρωση παλιών διαφορών και του αλυτρωτισμού, τη φρίκη του πολέμου.

Είδαμε τις παρεμβάσεις των ισχυρών δυνάμεων, προκειμένου να διευρύνουν τις ζώνες επιρροής τους, την μονομέρεια αρκετών αποφάσεων των διεθνών οργανισμών. Ας ελπίσουμε ότι με την πρόσφατη συμφωνία μπαίνουμε σε μια νέα πορεία ειρηνικής διευθέτησης των διαφορών, όπου ο διάλογος μπορεί να υποκαταστήσει τα όπλα και τις απειλές. Ταυτόχρονα θέλουμε να επισημάνουμε ότι στην Κύπρο ένα πρόβλημα εισβολής και κατοχής, παραμένει για 20 χρόνια τώρα άλυτο, δημιουργώντας νέα τετελεσμένα.

Ανησυχεί τους εργαζόμενους η πορεία της Ευρώπης

Η πορεία της Ενωμένης Ευρώπης δημιουργεί προβλήματα και ανησυχίες στους εργαζόμενους. Η κυριαρχία των συντηρητικών και νεοφιλελεύθερων δυνάμεων και οι αποφάσεις που έχουν επιβάλλει, επιχειρούν να μετατρέψουν την ανάγκη του ανταγωνισμού σε μείωση του κόστους εργασίας, σε ελαστικοποίηση των εργασιών σχέσεων, σε αποδιάρθρωση του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου.

Τα 20 εκατομμύρια των ανέργων, η όξυνση των κοινωνικών προβλημάτων, τα φαινόμενα του ρατσισμού και του νεοφασισμού, το έλλειμμα δημοκρατίας, δυναμιτίζουν την πορεία της Ενωμένης Ευρώπης.

Οι δημόσιες υπηρεσίες και οι επιχειρήσεις δημοσίου συμφέροντος, βρίσκονται στο στόχαστρο της ιδιωτικοποίησης, κάτω από την κυριαρχία της λογικής του άκρατου ανταγωνισμού και των νόμων της αγοράς.

Απουσιάζει μια αναπτυξιακή πολιτική, που θα αξιοποιούσε τα ποιοτικά πλεονεκτήματα της Ευρώπης. Απουσιάζει η θέληση για διεύρυνση των πόρων της Κοινότητας μέσα από την φορολόγηση του κεφαλαίου.

Τα προγράμματα σύγκλισης που έχει επιβάλλει η Συνθήκη του Μάαστριχτ, ανεξάρτητα από τον βαθμό υλοποίησής τους και την επίτευξη των στόχων που έχουν τεθεί για την ΟΝΕ, είναι βέβαιο ότι δεν οδηγούν στην πραγματική σύγκλιση των οικονομιών, δεν διασφαλίζουν την άμβλυνση των περιφερειακών και κοινωνικών ανισοτήτων.

Το όραμα των εργαζομένων για μια Ευρώπη των πολιτών, για μια δημοκρατική και κοινωνικά αλληλέγγυα Ευρώπη, με αναβαθμισμένο τον ρόλο των δυνάμεων της εργασίας, βρίσκεται μακριά από τη σημερινή πορεία της Ευρώπης.

Στη χώρα μας που αντιμετωπίζει οξυμένα οικονομικά και δημοσιονομικά προβλήματα, τα σταθεροποιητικά προγράμματα της τελευταίας 10ετίας είχαν σοβαρές αρνητικές επιπτώσεις στα εισοδήματα των εργαζομένων χωρίς παράλληλα ν' αντιμετωπίσουν τα προβλήματα αυτά. Η πολιτική της μείωσης των εισοδημάτων, της περικοπής των δαπανών, της μείωσης του εργατικού κόστους, αποδείχτηκε αναποτελεσματική.

Η μείωση της ζήτησης, η αναπαράγωγή του υφεσιακού μοντέλου, η όξυνση των προβλημάτων που συνδέονται με την αποβιομηχάνιση, την αύξηση της ανεργίας και η αδυναμία για την ανατροπή του καταναλωτικού και παρασιτικού αντιπααραγωγικού μοντέλου της χώρας, χαρακτηρίζουν αυτή την πολιτική.

Το πρόγραμμα σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας που υπακούει στους στόχους της Συμφωνίας του Μάαστριχτ, που επιβάλλει την βίαιη δημοσιονομική σύγκλιση, με το αντίστοιχο στοχοδιάγραμμα και χρονοδιάγραμμα, ενώ δεν είναι βέβαιο ότι αντιμετωπίζει αποτελεσματικά το σύνολο των προβλημάτων της ελληνικής οικονομίας και ιδιαίτερα αυτών που συνδέονται με την ανάπτυξη και την παραγωγική αναδιάρθρωση, δημιουργεί πολλά προβλήματα στους εργαζόμενους στο δημόσιο, με τον προσδιορισμό των αμοιβών τους για την επόμενη 5ετία, καθώς και στις δημόσιες υπηρεσίες, με την μείωση των δαπανών.

Και ιδιαίτερα δεν δίνει την δυνατότητα να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα που έχουν σήμερα οι υπηρεσίες της δημόσιας υγείας, της παιδείας, της πρόνοιας και της κοινωνικής ασφάλισης.

Από την άλλη μεριά είναι γνωστό ότι το δημοσιονομικό πρόβλημα της χώρας είναι ουσιαστικά πρόβλημα εσόδων, δεν προβλέπεται η αύξηση των άμεσων φόρων με ρυθμούς τέτοιους, που μπορεί να ανατρέψουν την αρνητική σχέση άμεσης-έμμεσης φορολογίας, τη χειρότερη σε όλη την Ευρώπη, να αυξήσουν τη συμμετοχή της άμεσης φορολογίας στα έσοδα του δημοσίου, στο ύψος τουλάχιστον των άλλων αναπτυγμένων χωρών.

Τη στιγμή μάλιστα που είναι γνωστό σε όλους, το μεγάλο ύψος της φοροδιαφυγής και της παραοικονομίας στη χώρα μας και που προβάλλονται τα επιχειρήματα της έλλειψης των απαραίτητων πόρων, τόσο για τις αναπτυξιακές προτεραιότητες, όσο και για την ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών.

Πάνω από 40%
απώλειες την
τελευταία εξαετία

Οι δημόσιοι υπάλληλοι βρέθηκαν τα τελευταία χρόνια στο επίκεντρο της πολιτικής λιτότητας, είδαν τις αποδοχές τους να μειώνονται δραματικά και το βιοτικό τους επίπεδο να υποβαθμίζεται. Οι απώλειες των ονομαστικών αποδοχών ξεπερνούν το 40% την τελευταία δετία.

Την πολιτική των μηδενικών αυξήσεων της προηγούμενης κυβέρνησης, ακολούθησε η πολιτική των χαμηλών αυξήσεων της σημερινής, που με τον τρόπο χορήγησής τους και τη διατήρηση της αύξησης των ασφαλιστικών εισφορών που επέβαλλε η κυβέρνηση της Ν.Δ., είχε ως αποτέλεσμα η εξαγγελία για προστασία του εισοδήματος, να μην έχει ουσιαστικό αντίκρυσμα.

Παράλληλα, η επιδοματική πολιτική έχει δημιουργήσει σωρεία νέων προβλημάτων, αδικίες και στρεβλώσεις αρχών, προβλήματα στις δημόσιες υπηρεσίες και στο συνδικαλιστικό κίνημα. Έχει οδηγήσει τις συντάξιμες αποδοχές να είναι ένα μικρό μόνο μέρος των εν ενεργεία αποδοχών.

Η απερχόμενη
Εκτελεστική
Επιτροπή στην
πανηγυρική
συνεδρίαση
του 29ου συνεδρίου
της ΑΔΕΔΥ.

Έχει εισάγει στο δημόσιο επικίνδυνες απόψεις για τη φύση και τον χαρακτήρα των αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων, θεσπίζοντας πόρους σε βάρος των πολιτών και την δικαστική εξουσία να καλύπτει με τις αποφάσεις της, το κενό στην πολιτική μισθών.

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο απαιτούν να υπάρξει επιτέλους τέλος στην πολιτική λιτότητας. Διεκδικούν το αυτονόητο, να ζουν δηλαδή με τον μισθό τους. Απαιτούν ουσιαστικές αυξήσεις το 1996, που να καλύπτουν την αναμενόμενη αύξηση του δείκτη τιμών καταναλωτή, την αύξηση του ΑΕΠ και ένα μικρό μέρος των απωλειών της προηγούμενης περιόδου.

Καλούν την κυβέρνηση να φανεί συνεπής με τις διακηρύξεις της και να καθορίσει άμεσα το χρονοδιάγραμμα της σύνταξης και της υλοποίησης του νέου μισθολογίου, που μέσα από αποδεκτές αρχές, θα αντιμετωπίσει το σύνολο των προβλημάτων.

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, δεν μπορεί να αποδεχτούν μια πορεία, που στηρίζει την βελτίωση των οικονομικών δεικτών μόνο στη δικιά τους συμβολή, που αφήνει στο απυρόβλητο τα μεγάλα συμφέροντα, που υποτάσσει στο πρόγραμμα σύγκλισης τις κοινωνικές ανάγκες.

Οι δημόσιες υπηρεσίες με έντονα τα σημάδια των κομματικών παρεμβάσεων κάτω από την οικονομική τους ασφυξία, την αδυναμία του πολιτικού μας συστήματος να απεγκλωβιστεί από την πελατειακή νοοτροπία και αντίληψη και την έλλειψη ενός ολοκληρωμένου σχεδίου εκδημοκρατισμού και εκσυγχρονισμού, εξακολουθούν να λειτουργούν με αναποτελεσματικό τρόπο, να μην ικανοποιούν τις αναπτυξιακές και κοινωνικές ανάγκες της χώρας και των πολιτών.

Σε μια περίοδο που η επίθεση της ιδιωτικοποίησης, η δυσφήμιση και η καταστροφική αντιμετώπιση των δημοσίων υπηρεσιών και των λειτουργιών τους είναι έντονη, απαιτείται να προχωρήσουν γρήγορα οι αλλαγές, τόσο στην οργάνωση, όσο και στην εσωτερική τους λειτουργία. Η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση αποτελεί ένα θετικό βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση.

Χρειάζεται όμως να αντιμετωπιστούν το σύνολο των προβλημάτων, θεσμικών, οικονομικών, εργασιακών και ασφαλιστικών, ώστε ο νέος θεσμός να ανταποκριθεί στον φιλόδοξο στόχο του.

Ναι στους νέους οργανισμούς

Οι νέοι οργανισμοί που θα προσδιορίσουν πλέον την δομή των υπηρεσιών, με βάση το μοντέλο Κεντρική Διοίκηση - Περιφερειακή Διοίκηση-Αυτοδιοίκηση, αποτελούν τη βάση για την αντιμετώπιση μιας σειράς προβλημάτων, που συνδέονται με την λειτουργικότητα των υπηρεσιών και την ορθολογική κατανομή του προσωπικού.

Οι αλλαγές στο πλαίσιο των υπηρεσιακών μεταβολών, η αξιοκρατία, η διαφάνεια και η αντικειμενικότητα από την πρόσληψη μέχρι την κατάληψη της θέσης ευθύνης, αποτελούν προϋπόθεση για να σπάσει το διαβλητό, αναποτελεσματικό και εξαρτημένο από εξωυπηρεσιακά και στενά κομματικά κριτήρια, μοντέλο λειτουργίας της δημόσιας διοίκησης.

Ο διάλογος με το συνδικαλιστικό κίνημα και τις πολιτικές δυνάμεις, αποτελεί ελάχιστο όρο για τη δημιουργία συμφωνιών, την αποδοχή και το μη αναστρέψιμο των αλλαγών.

Ναι στον νέο τρόπο προσλήψεων

Είμαστε υποχρεωμένοι, με τον ίδιο τρόπο που έχουμε επικρίνει την κυβέρνηση για τις καθυστερήσεις, τις ανακολουθίες και την αναπαραγωγή των ίδιων προβλημάτων στη δημόσια διοίκηση, να σημειώσουμε τη θετική επίδραση που μπορεί να έχει για τις δημόσιες υπηρεσίες, τους πολίτες και ιδιαίτερα τους νέους, η εφαρμογή του συστήματος προσλήψεων του Ν. 2190, να εμμένουμε στη βελτίωσή του και την επέκτασή του.

Η ολοκλήρωση των συλλογικών δικαιωμάτων των εργαζομένων στο δημόσιο, με την εκχώρηση του δικαιώματος της συλλογικής διαπραγματεύσεως, αποτελεί παλιό αίτημα του συνδικαλιστικού κινήματος, που ωριμάζει στις μέρες μας.

Το στρατηγικής σημασίας για το ρόλο του συνδικαλιστικού κινήματος, τη σχέση του κράτους-εργοδότη με τους εργαζόμενους και τη συλλογική τους οργάνωση, αλλά και για την ίδια την λειτουργία της δημόσιας διοίκησης αίτημα, μετά από μια περίοδο ανακόλουθων δεσμεύσεων και πρακτικών, μπαίνει σε νέα φάση με την εξαγγελία της κυβέρνησης για επικύρωση των διεθνών συμβάσεων εργασίας 151 και 154.

Η επικύρωση
των διεθνών
συμβάσεων

Θα χαιρετίσουμε την επικύρωση των διεθνών συμβάσεων και θα αγωνιστούμε για να υπάρξει ένα ουσιαστικό πλαίσιο συλλογικών διαπραγματεύσεων, που θα καλύπτει το σύνολο των οικονομικών, εργασιακών και ασφαλιστικών μας προβλημάτων.

Συναδέλφισσες και συναδέλφοι, θα μπορούσε κανείς να παραθέσει τον ατέλειωτο κατάλογο των δημοσιούπαλληλικών προβλημάτων, οικονομικών, εργασιακών, ασφαλιστικών, συνταξιοδοτικών, ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και στέγης και να σημειώσει στο καθένα απ' αυτά τις καθυστερήσεις, τις παραλείψεις της κυβερνητικής πολιτικής.

Πιστεύω ότι αυτό που έχει σε εμάς σημασία, σ' αυτή την κορυφαία στιγμή για το δημοσιούπαλληλικό κίνημα, είναι να βεβαιώσουμε όλοι μαζί, τους 300 χιλιάδες των συναδέλφων μας που εκπροσωπούμε, ότι θα παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για την ικανοποίησή τους, ότι θα αναζητήσουμε με κάθε τρόπο τις λύσεις.

Ένα ακόμη
στιγμιότυπο από την
πανηγυρική
συνεδρίαση του 29ου
συνεδρίου.

Η οπτική μας για τις εξελίξεις και τα προβλήματα των εργαζομένων, δεν είναι στενά συντεχνιακά ή κλαδική, είναι ευρύτερη και συνδέεται με τις θέσεις μας για την πορεία της χώρας, την αντιμετώπιση των οικονομικών και κοινωνικών της προβλημάτων και τις αναγκαίες αλλαγές.

Από την άποψη αυτή, η αγωνία που εκφράζουμε και οι προτάσεις που διατυπώνουμε, συνδέονται με τον αναντικατάστατο αναπτυξιακό και κοινωνικό ρόλο των δημοσίων υπηρεσιών, την προστασία και την αναβάθμισή τους. Εκφράζουμε, έτσι πιστεύουμε, τις αγωνίες του συνόλου των εργαζομένων και των πολιτών της χώρας, τους οποίους θέλουμε σύμμαχους σ' αυτή την πορεία.

Με υπεύθυνο τρόπο, έχουμε μέχρι σήμερα προσπαθήσει μέσα από τον διάλογο, τα επιχειρήματα και τις προτάσεις μας, να πείσουμε την κυβέρνηση, να πιέσουμε για λύσεις. Η κυβέρνηση εκλαμβάνει ως αδυναμία αυτή την υπεύθυνη στάση μας και παρά τις διακηρύξεις της για ουσιαστικό διάλογο, αυτός είτε παίρνει επιφανειακά χαρακτηριστικά, είτε καθίσταται αναποτελεσματικός.

Δηλώνουμε ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να παρακολουθήσουμε αυτή την τακτική και προειδοποιούμε για τα αρνητικά της αποτελέσματα.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, στις δύσκολες στιγμές που διεξάγεται το συνέδριό μας, όπου μια γενικευμένη κρίση που χαρακτηρίζεται από την ιδιώτευση και τον εφησυχασμό διαπερνά το σύνολο των συλλογικών σχηματισμών και το συνδικαλιστικό κίνημα, είμαστε υποχρεωμένοι να εμμείνουμε σε αρχές, αξίες και οράματα, να διαμορφώσουμε μια ενωτική και συσπειρωτική πολιτική στόχων και τακτικής, να αλλάξουμε πολλά πράγματα στον τρόπο λειτουργίας και δράσης μας.

Πρέπει να αποκαταστήσουμε την εικόνα του συνδικαλιστή, ως μαχόμενου κοινωνικού στελέχους, μακριά από την λογική της καριέρας, της ενσωμάτωσης και της διαχείρισης. Να χαράξουμε με αξιοπιστία την αυτόνομη γραμμή των συνδικάτων ως κοινωνικής συνιστώσας, να λύσουμε τα προβλήματα του κατακερματισμού και της πολυδιάσπασης που χρωματίζεται ιδιαίτερα και με την ύπαρξη δύο συννομοσπονδιών στη χώρα μας.

Η εβδομηντάχρονη πορεία αγώνων των δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος, οι δεσμεύσεις και οι παρακαταθήκες του, αλλά και η δική μας θέληση και εμμονή, εγγυώνται ότι μπορεί με τον καλύτερο τρόπο και με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον, να συνδέσουμε δημιουργικά το χθες με το σήμερα και το αύριο, να εκφράσουμε τη βούληση του κόσμου της εργασίας και να δημιουργήσουμε τους απαραίτητους όρους και προϋποθέσεις, για να γίνουν πράξη οι στόχοι και τα οράματά μας.

Σας ευχαριστώ».

Μουσική εκδήλωση. Κατά τη διάρκεια της πανηγυρικής συνεδρίασης του 29ου συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ πραγματοποιήθηκε μουσική εκδήλωση, με τη συμμετοχή της Ορχήστρας Μαθητών Αθήνας.

Απολογισμός διοίκησης

*Η κατάσταση
στον κόσμο και
την Ευρώπη*

Ο διοικητικός απολογισμός της απερχόμενης Εκτελεστικής Επιτροπής και του Γενικού Συμβουλίου, που παρουσιάστηκε από το γενικό γραμματέα **Ηλία Βρεττάκο**, είχε ως εξής:

Η τριετία που πέρασε σφραγίστηκε από την ένταση του ανταγωνισμού σε διεθνές επίπεδο και την προσπάθεια του κεφαλαίου να διατηρήσει και να διευρύνει τη θέση του σε βάρος των εργαζομένων.

Οι πολιτικές που ακολουθήθηκαν σε παγκόσμιο επίπεδο αλλά και στο επίπεδο της Ευρώπης κινήθηκαν προς αυτή την κατεύθυνση.

Στα πλαίσια αυτά η εκμετάλλευση των λαών και ιδιαίτερα των λαών του τρίτου κόσμου γίνεται περισσότερο άγρια.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που δόθηκαν στην πρόσφατη διάσκεψη του ΟΗΕ για την κοινωνική ανάπτυξη, οι άνεργοι σ' όλο τον κόσμο ξεπερνούν τα 120 εκατομμύρια, ενώ υπάρχουν και 700 εκατομμύρια υποαπασχολούμενοι που ζουν κάτω από το όριο φτώχειας.

13 εκατομμύρια παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο στον πλανήτη μας από πείνα.

Η κατάσταση στην Ευρώπη δεν είναι καλύτερη. Η συνθήκη του Μάαστριχτ και ιδιαίτερα τα κριτήρια για την Ο.Ν.Ε. έχουν ως αποτέλεσμα την όξυνση των προβλημάτων των εργαζομένων.

Η μείωση του εργατικού κόστους, η πολιτική λιτότητας, η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, η περικοπή του κοινωνικού κράτους αποτελούν τα μέτρα εκείνα που προωθούνται στο όνομα της ανταγωνιστικότητας.

Οι άνεργοι σε επίπεδο Ευρώπης ξεπερνούν τα 20 εκατομμύρια ενώ ταυτόχρονα φαλκιδεύεται το κράτος πρόνοιας και το περίφημο ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο.

Τα φαινόμενα της φτώχειας, του κοινωνικού αποκλεισμού, του ρατσισμού και της ξενοφοβίας παίρνουν μεγάλες διαστάσεις.

Οι νέοι και οι γυναίκες αποτελούν τα πρώτα θύματα αυτών των επιλογών.

Η χάρτα των θεμελιωδών κοινωνικών δικαιωμάτων και το πρόγραμμα κοινωνικής δράσης αποτελούν ουσιαστικά γράμμα κενό.

*Η κατάσταση
στην Ελλάδα*

Οι επιλογές που έγιναν και οι πολιτικές που ακολουθήθηκαν και συνεχίζουν να ακολουθούνται με βάση τα προγράμματα σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας, οριοθετούν ένα αρνητικό περιβάλλον για τους εργαζόμενους και τη χώρα μας.

Οι νεοφιλελεύθερες επιλογές της προηγούμενης κυβέρνησης είχαν δραματικές επιπτώσεις στην αποβιομηχάνιση της χώρας, στην απασχόληση, στο εισόδημα, στα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα των εργαζομένων αλλά και στα συλλογικά και δημοκρατικά δικαιώματα και κατακτήσεις.

Η πολιτική των αποκρατικοποιήσεων, της μείωσης του δημόσιου τομέα, της δυσφήμισης του και της προμολόγησης κάθε τι ιδιωτικού και η υποταγή των δημοσίων

υπηρεσιών στην εξυπηρέτηση αυτών των στόχων επέδρασαν αποδιορθωτικά στο ρόλο των δημοσίων υπηρεσιών. Η πολιτική των μηδενικών αυξήσεων, της ανατροπής των συνταξιοδοτικών δεδομένων και της επιβολής εισφορών σημάδεψαν αυτή την περίοδο.

Οι ιδιωτικοποιήσεις που χρησιμοποιήθηκαν ως πανάκεια, παρά την αντίθεση του συνδικαλιστικού κινήματος κατέληξαν σε φιάσκο και όξυναν τα προβλήματα της οικονομίας και των εργαζομένων.

Η νέα κυβέρνηση κινήθηκε ουσιαστικά στα θέματα της οικονομίας στις ίδιες επιλογές. Συνέχισε την περιοριστική πολιτική στις κοινωνικές δαπάνες. Διατήρησε τους αντιασφαλιστικούς νόμους και συνέχισε την εισοδηματική πολιτική της λιτότητας. Τα σταθεροποιητικά προγράμματα διαδέχονται το ένα το άλλο ανεξάρτητα από κυβερνητικές αλλαγές και η πολιτική λιτότητας για τους εργαζόμενους στο δημόσιο συνεχίζεται.

Τα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας και των εργαζομένων παραμένουν. Η αποβιομηχάνιση συνεχίζεται, η ανεργία αυξάνεται.

Οι όποιες βελτιώσεις στους οικονομικούς δείκτες όπως για παράδειγμα στον πληθωρισμό στηρίχτηκαν στη λιτότητα και τον περιορισμό της ζήτησης και θα έχουν παροδικό χαρακτήρα, αν δεν αναστραφεί το καταναλωτικό μοντέλο, αν δεν υπάρξει σχεδιασμός για την ανάπτυξη, επενδύσεις, παραγωγική ανασυγκρότηση.

Τα προβλήματα των δημοσίων υπηρεσιών και των εργαζομένων στο Δημόσιο οξύνθηκαν εξαιτίας των γενικότερων οικονομικών επιλογών.

Η κατάργηση των ρυθμίσεων για τις οποίες είχε εκφράσει την αντίθεσή του το σ.κ. που είχαν θεσμοθετηθεί από την προηγούμενη κυβέρνηση δεν συνοδεύτηκε, με εξαίρεση τις ρυθμίσεις για τις προσλήψεις από την εισαγωγή νέου θεσμικού πλαισίου που θα εξασφάλιζε τη λειτουργική ανεξαρτησία και τη συνέχεια των δημοσίων υπηρεσιών.

Ετσι οι έντονες κομματικές παρεμβάσεις στη Δ.Δ. συνεχίστηκαν. Δεν προχώρησε ένας ολοκληρωμένος διάλογος και οι παρεμβάσεις είχαν αποσπασματικό χαρακτήρα.

Η δράση της ΑΔΕΔΥ

Οικονομία- ανάπτυξη

Τα θέματα της οικονομίας και της ανάπτυξης αποτέλεσαν βασική αιτία αντιπαράθεσης του συνδικαλιστικού κινήματος με τις κυβερνητικές επιλογές.

Οι πολιτικές που οριοθετήθηκαν μέσα από τα προγράμματα σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας είχαν και έχουν δραματικές επιπτώσεις για την ελληνική οικονομία και τους εργαζόμενους.

Μέσα από τα προγράμματα σύγκλισης συνεχίστηκε η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, της μείωσης του εισοδήματος των εργαζομένων, της περικοπής των κοινωνικών δαπανών, της αύξησης των έμμεσων φόρων, της αύξησης της ανεργίας, της υποβάθμισης των δημοσίων υπηρεσιών.

Η ΑΔΕΔΥ σε συνεργασία με τη ΓΣΕΕ τόνισαν την ανάγκη εφαρμογής ενός προγράμματος που θα βοηθήσει στην πραγματική σύγκλιση και ανόρθωση της ελληνικής οικονομίας με σεβασμό στα κοινωνικά δικαιώματα και ενίσχυση του εισοδήματος των εργαζομένων.

Εισοδηματική
πολιτική

Οι εργαζόμενοι της χώρας μας διαπιστώσαμε την περίοδο αυτή με τον πιο τραγικό τρόπο τις συνέπειες αυτών των πολιτικών. Η ύφεση, η λιτότητα και η ανεργία πήραν νέες διαστάσεις.

Η ΑΔΕΔΥ με διάφορες παρεμβάσεις και σε συνεργασία με τη ΓΣΕΕ κατήγγειλε τις ιδιωτικοποιήσεις των δημοσίων επιχειρήσεων, το κλείσιμο μεγάλων βιομηχανικών μονάδων, την περικοπή των κοινωνικών δαπανών.

Η εισοδηματική πολιτική την τριετία που πέρασε κινήθηκε στα πλαίσια της πολιτικής λιτότητας και είχε ως αποτέλεσμα την παραπέρα μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων και ιδιαίτερα των δημοσίων υπαλλήλων και των συνταξιούχων.

Την πολιτική των μηδενικών αυξήσεων της προηγούμενης κυβέρνησης διαδέχθηκε η πολιτική χορήγησης αυξήσεων πολύ πιο κάτω από τον πληθωρισμό από τη σημερινή κυβέρνηση.

Οι αυξήσεις που χορηγήθηκαν το 1992 ήταν 0% για μεγάλη κατηγορία εργαζομένων όταν ο πληθωρισμός ήταν 15,8% .

Παρά όμως τις δεσμεύσεις της σημερινής κυβέρνησης για προστασία του πραγματικού εισοδήματος των εργαζομένων η λιτότητα συνεχίστηκε για το 1994 και το 1995.

Το 1994 με πληθωρισμό 10,85% δόθηκαν αυξήσεις που αν αφαιρέσουμε την κατά 2,8 αύξηση των κρατήσεων για την κοινωνική ασφάλιση δεν ξεπερνούν το 4%, σε ετήσια βάση.

Το 1995 που ο πληθωρισμός θα ξεπεράσει το 8% δόθηκαν αυξήσεις που αν αφαιρεθεί η νέα αύξηση των κρατήσεων για την κοινωνική ασφάλιση κατά 1,6% δεν θα ξεπεράσουν σε ετήσια βάση το 2,8% .

Η προστασία του πραγματικού εισοδήματος για το 1994 και 1995 αποδείχθηκε γράμμα κενό.

Ετσι την τριετία που πέρασε είχαμε μια μείωση των αποδοχών που ξεπερνά το 20%.

Εάν στη μείωση αυτή προσθέσουμε τη μείωση εξαιτίας της πολιτικής των μηδενικών αυξήσεων που ακολουθήθηκε τα προηγούμενα χρόνια, τότε η μείωση της αγοραστικής δύναμης των αποδοχών μας από το 1990 μέχρι σήμερα ξεπερνά το 45% και πολλές κατηγορίες Δ.Υ. βρίσκονται ήδη πολύ πιο κάτω από τα όρια φτώχειας.

Επιδοματική
πολιτική - Νέο
μισθολόγιο

Η πολιτική λιτότητας που ακολουθήθηκε την προηγούμενη τριετία συνοδεύτηκε από μια πολιτική χορήγησης διαφόρων επιδομάτων με γενικό αλλά και κλαδικό χαρακτήρα. Τα επιδόματα αυτά άλλοτε ήταν αποτέλεσμα σκληρών αγώνων πολλών κλάδων Δ.Υ. και άλλοτε μιας επιλεκτικής κυβερνητικής πολιτικής. Η χορήγησή των περισσότερων έγινε χωρίς καμιά αρχή. Ετσι σήμερα έχουμε φτάσει σε μια κατάσταση άδικη, άνιση που έχει σοβαρές επιπτώσεις στο εισόδημα των εργαζομένων και των συνταξιούχων αλλά και στη δράση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Σήμερα οι συντάξιμες αποδοχές κάποιων κλάδων Δ.Υ. βρίσκονται κάτω και από το 50% των εν ενεργεία αποδοχών. Οι στρατηγικές επιλογές για την παραπέρα υποβάθμιση των συντάξιμων αποδοχών υλοποιούνται και μάλιστα πολλές φορές και ως αποτέλεσμα συνδικαλιστικών διεκδικήσεων. Η κατάσταση αυτή πρέπει να ανατραπεί.

Η ΑΔΕΔΥ με βάση την κατάσταση που διαμορφώθηκε την προηγούμενη τριετία κινήθηκε με βασικό γνώμονα την προστασία του εισοδήματος των εργαζομένων και την αντιμετώπιση της μισθολογικής κατάστασης.

Πρόβαλλε τα αιτήματα χορήγησης αυξήσεων κάθε χρόνο που θα κάλυπταν το εισόδημα από τον πληθωρισμό, από την αύξηση των κρατήσεων για κοινωνική ασφάλιση και μέρος της απώλειας των αποδοχών και ταυτόχρονα την ανάγκη θεσμοθέτησης ενός νέου μισθολογίου.

Δυστυχώς η στάση των κυβερνήσεων παρά την αναγνώριση της δραματικής οικονομικής κατάστασης των Δ.Υ. και την ανάγκη αντιμετώπισής της, ήταν αρνητική μέχρι σήμερα και παρά τις σχετικές υποσχέσεις για το άνοιγμα της συζήτησης που θα αφορούσε τη νέα πολιτική μισθών, δεν υπήρξε κανένα αποτέλεσμα.

Με βάση την κατάσταση αυτή η ΑΔΕΔΥ συμπαραστάθηκε και συμπαραστέκεται σε κλάδους που αγωνίζονταν και αγωνίζονται για τη στοιχειώδη προστασία του εισοδήματός τους.

Φορολογικό

Τα δημοσιονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα μας αλλά και το άδικο φορολογικό σύστημα που ισχύει για δεκαετίες τώρα έχει αναδείξει το αίτημα της φορολογικής μεταρρύθμισης ως ένα από τα βασικότερα αιτήματα του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η ΑΔΕΔΥ με άξονα τις κοινές προτάσεις των εργαζομένων συμμετείχε στο διάλογο για την αλλαγή του φορολογικού συστήματος καθώς και στην Επιτροπή για τις φορολογικές απαλλαγές.

Οι παρεμβάσεις όμως που έγιναν από τη σημερινή κυβέρνηση παρά κάποιες οριακές αλλαγές και βελτιώσεις που έκανε δεν ικανοποιούν τα αιτήματα του συνδικαλιστικού κινήματος και πολύ περισσότερο δεν αποκατατούν φορολογική δικαιοσύνη.

Η άδικη σχέση μεταξύ άμεσης και έμμεσης φορολογίας διατηρήθηκε. Το πόθεν έσχες δεν εφαρμόζεται ολοκληρωμένα ενώ παραμένουν αφορολόγητες μορφές πλούτου (ομόλογα - γραμμάτια του Δημοσίου κ.λ.π.) και η μεγάλη ακίνητη περιουσία και τα κύρια φορολογικά βάρη σηκώνουν οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι.

Δημόσια διοίκηση

Την τριετία που πέρασε, τα προβλήματα των δημοσίων υπηρεσιών οξύνθηκαν ακόμη περισσότερο εξαιτίας των δημοσιονομικών προβλημάτων, γενικότερων κυβερνητικών επιλογών, αλλά και των έντονων κυβερνητικών κομματικών παρεμβάσεων.

Η πολιτική λιτότητας για τους εργαζόμενους συνοδεύτηκε από μια πολιτική περικοπής ή παγώματος των δαπανών λειτουργίας των Δ.Υ. με αποτέλεσμα να αδυνατούν να καλύψουν τις ανάγκες του πολίτη.

Ταυτόχρονα η συνέχιση και διαιώνιση της πολιτικής λαφυραγωγής των δημοσίων υπηρεσιών οδήγησε τους εργαζόμενους και τις δημόσιες υπηρεσίες σε νέα αδιέξοδα.

Η μεροληπτική αντιμετώπιση των εκτάκτων με τις επαναπροσλήψεις και τις απολύσεις, η αλλαγή της σύνθεσης των Υ.Σ., η αντικατάσταση των Προϊσταμένων χωρίς παράλληλα να προωθηθούν όλες εκείνες οι αλλαγές που το Σ.Κ. έχει προτείνει για την αξιοκρατία και διαφάνεια στις υπηρεσιακές μεταβολές, η επαναφορά συνταξιούχων αποκαλύπτουν με τον καλύτερο τρόπο το περιεχόμενο των παρεμβάσεων.

Την περίοδο διακυβέρνησης της χώρας από την προηγούμενη κυβέρνηση η ΑΔΕΔΥ με βάση τις αποφάσεις του 28ου συνεδρίου συνέχισε τις παρεμβάσεις για την προστασία των δικαιωμάτων των Υπαλλήλων αλλά και την όλη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών. Οι ρουσφετολογικές προσλήψεις που μάλιστα παραμονές των εκλογών πήραν μαζικές διαστάσεις, η εφαρμογή του Βαθμολογίου, η αξιολόγηση, η λειτουργία των Υ.Σ. παραμονές των εκλογών, αποτέλεσαν τα κύρια θέματα των παρεμβάσεων της ΑΔΕΔΥ.

Με την αλλαγή της κυβέρνησης και πριν την εξαγγελία των προγραμματικών δηλώσεων η ΑΔΕΔΥ με σχετική επιστολή της τόνιζε προς τη νέα κυβέρνηση ότι οι αναγκαίες αλλαγές στο χώρο της Δ.Δ. δεν πρέπει να περιοριστούν στην αλλαγή προσώπων αλλά στην προώθηση νέων θεσμών που θα εξασφαλίζουν την αντικειμενικοποίηση των υπηρεσιακών μεταβολών και την αξιοκρατική στελέχωση της δημόσιας διοίκησης.

Δυστυχώς η θέση της ΑΔΕΔΥ δεν έγινε αποδεκτή και με εξαίρεση τις ρυθμίσεις για τις προσλήψεις επαναλήφθηκαν τα φαινόμενα που χαρακτηρίζουν την όλη πορεία του ελληνικού κράτους και που εμφανίζονται με κάθε νέα κυβέρνηση.

*Οργάνωση
δημ. υπηρεσιών
- Θέσεις εργασίας
- Οργανισμοί*

Το θέμα της οργάνωσης των δημοσίων υπηρεσιών και ιδιαίτερα το θέμα της κατάρτισης νέων Οργανισμών που θα περιγράφουν με αντικειμενικότητα τις αρμοδιότητες κάθε υπηρεσίας και τις αναγκαίες θέσεις προσωπικού έχει άμεση σχέση με τον εκσυγχρονισμό και την αναβάθμιση των δημοσίων υπηρεσιών.

Δυστυχώς η πρακτική που έχει ακολουθηθεί διαχρονικά στη χώρα μας αντιμετωπίζει το θέμα της ύπαρξης των δημοσίων υπηρεσιών, της συγχώνευσης ή της διαίρεσης με κριτήρια ευκαιριακά και πολλές φορές στη βάση τακτοποίησης των πολιτικών προσώπων και όχι τις ανάγκες λειτουργίας των υπηρεσιών και σύγχρονης οργάνωσης της δημόσιας διοίκησης.

Ετσι Υπουργεία συγχωνεύονται ή καταργούνται, νέα Υπουργεία και δημόσιες υπηρεσίες δημιουργούνται ανάλογα με τις σκοπιμότητες.

Ταυτόχρονα ο αριθμός των θέσεων εργασίας στο Δημόσιο αντιμετωπίζονται υποκειμενικά και αυθαίρετα με βάση τις όποιες σκοπιμότητες. Έτσι άλλοτε οι δημόσιοι υπάλληλοι πλεονάζουν, άλλοτε υπάρχουν ελλείψεις και η δημαγωγία για το ανθρώπινο δυναμικό συνεχίζεται.

Ενδεικτικό του τρόπου που αντιμετωπίζει η κυβέρνηση τη Δ.Δ. είναι οι τελευταίες ανακοινώσεις του πρώην Υπουργού Προεδρίας για εθελουσία έξοδο 50.000 εργαζομένων στο Δημόσιο, αν υλοποιηθούν θα έχουν σοβαρές επιπτώσεις στις δημόσιες υπηρεσίες και τους εργαζόμενους.

Η ΑΔΕΔΥ αντεδρασε στις παραπάνω επιλογές. Διεκδίκησε και διεκδικεί την κατάρτιση νέων σύγχρονων Οργανισμών.

*Ανεξάρτητες
Διοικητικές Αρχές*

Τα προβλήματα αποτελεσματικής λειτουργίας της δημόσιας διοίκησης και των Δ.Υ. αποτέλεσαν το πρόσημο στους ιθύνοντες για να προωθήσουν μέτρα και να θεσμοθετήσουν κανόνες για την ύπαρξη και λειτουργία δημοσίων υπηρεσιών πολλών ταχυτήτων, χωρίς παράλληλα να προωθούνται μέσα από τη συζήτηση οι απαραίτητες αναδιοργανώσεις των υπηρεσιών που θα έδιναν τη δυνατότητα να καλυφθούν οι νέες ανάγκες.

Η δημιουργία Ανεξάρτητων Διοικητικών Μονάδων με ειδικό καθεστώς λειτουργίας με προνομιακές αμοιβές προωθείται όλο και περισσότερο.

Ετσι θεσμοθετούνται δημόσιες υπηρεσίες και Δ.Υ. δύο ταχυτήτων. Στην πρώτη ταχύτητα θα βρίσκεται η πλειοψηφία υπαλλήλων και υπηρεσιών που θα λειτουργούν στα πλαίσια του σημερινού αλλά και του αυριανού περισσότερο υποβαθμισμένου περιβάλλοντος και στην άλλη οι νέες υπηρεσίες με ειδικό καθεστώς λειτουργίας και εργασιακών σχέσεων.

Η ΑΔΕΔΥ έκφρασε και εκφράζει την αντίθεσή της σ αυτές τις επιλογές.

Δεν παραγνωρίζει την ανάγκη συντονισμού για κάποιο συγκεκριμένο έργο ή τομέα, όμως θεωρεί ότι αυτό μπορεί να καλυφθεί με σχετικό συντονισμό στα πλαίσια λειτουργίας των υπηρεσιών.

*Νομαρχιακή
Αυτοδιοίκηση*

Την τριετία που πέρασε η κυβέρνηση προχώρησε στη θεσμοθέτηση του θεσμού της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης.

Το δημοσιούπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα που χρόνια τώρα αγωνιζόταν και συνεχίζει να αγωνίζεται για την ουσιαστική αποκέντρωση και τη μεταφορά των κέντρων λήψης απόφασης πιο κοντά στον πολίτη, τάχθηκε υπέρ του θεσμού, με την εκτίμηση ότι η θεσμοθέτησή του μπορεί να συμβάλλει στην αλλαγή του μοντέλου άσκησης της εξουσίας, να δραστηριοποιήσει τον πολίτη σε τοπικό επίπεδο.

Ταυτόχρονα έκφρασε σοβαρές επιφυλάξεις για τον τρόπο που η κυβέρνηση υλοποίησε το θεσμό, ενώ κατήγγειλε την προχειρότητα και την αποσπασματικότητα με την οποία η κυβέρνηση αντιμετώπισε τα θέματα του ανθρωπίνου δυναμικού.

Σε θεσμικό επίπεδο οι ενστάσεις της ΑΔΕΔΥ εστιάστηκαν στη μη προώθηση της Αυτοδιοίκησης γ' βαθμού, στο εκλογικό σύστημα, στην απουσία των πόρων, στη μη ουσιαστική καταγραφή των αρμοδιοτήτων, στα προβλήματα των μεγάλων κέντρων.

Το κύριο για την κυβέρνηση ήταν η προώθηση του θεσμού. Δεν έγινε καμιά μελέτη ούτε για τις υπηρεσίες που έπρεπε να ενταχθούν, αλλά πολύ περισσότερο για τα προβλήματα που θα προέκυπταν για το ανθρωπινό δυναμικό.

Η ΑΔΕΔΥ με συνεχείς παρεμβάσεις - παραστάσεις - συγκεντρώσεις αλλά και μέσα από απεργιακές κινητοποιήσεις προσπάθησε να πετύχει θετικές λύσεις για τους εργαζόμενους.

Αρκετά από τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν από τις αρχικές επιλογές επιλύθηκαν. Παρέμειναν όμως και παραμένουν, παρά την ψήφιση τριών νόμων σχετικών με τη Ν.Α., τα προβλήματα που συνδέονται με ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματά μας, με τη διασφάλιση του προσωπικού που υπηρετεί στη Ν.Α. από τις τυχόν αυθαιρεσίες κ.λ.π.

Η σύνδεση της λειτουργίας του νέου θεσμού με τη συγκρότηση των νέων Οργανισμών δεν επέτρεψε μια σε βάθος μελέτη του όλου θέματος και την καλύτερη αντιμετώπιση των σχετικών προβλημάτων.

Ταυτόχρονα οι διάφορες ανακοινώσεις για ένταξη στη Ν.Α. νέων αρμοδιοτήτων χωρίς καμιά μελέτη και κανένα διάλογο όπως Παιδεία, Υγεία πυροδοτούν πολλές αντιδράσεις που κινδυνεύουν να αναιρέσουν κάθε προσπάθεια ουσιαστικής αποκέντρωσης να δημιουργήσουν υπέρ του συγκεντρωτικού κράτους.

Το συνδικαλιστικό κίνημα τόνισε και τονίζει ότι η λύση των προβλημάτων των υπαλλήλων αποτελεί προϋπόθεση για τη σωστή λειτουργία του νέου θεσμού.

Οι παρεμβάσεις της ΑΔΕΔΥ για το θέμα της Ν.Α. παρά το γεγονός ότι είχαν κάποιο αποτέλεσμα δεν έδωσαν λύσεις σ όλα τα θέματα.

Αυτό οφείλεται και σε σχετικές αδυναμίες της ΑΔΕΔΥ αλλά και στο ότι οι Ομοσπονδίες δεν έκαναν δική τους υπόθεση τα σχετικά θέματα. Πολλές οργανώσεις κινήθηκαν και ευαισθητοποιήθηκαν κατά περίπτωση με κριτήριο το αν θα ενταχθούν ή όχι και το πότε θα ενταχθούν.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ - ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Προσλήψεις

Το 28ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ είχε επισημάνει την ανάγκη θεσμοθέτησης ενός νέου συστήματος προσλήψεων που χωρίς παράθυρα και εξαιρέσεις θα έβαζε ένα τέλος στις ρουσφετολογικές προσλήψεις στο Δημόσιο.

Την περίοδο που εξετάζουμε συνεχίστηκαν οι ρουσφετολογικές προσλήψεις από τη Ν.Δ. και ιδιαίτερα στο θέμα των εκτάκτων.

Οι προσλήψεις παραμονές των εκλογών πήραν μαζικό χαρακτήρα.

Η ψήφιση του Ν. 2190 σε ότι αφορά τις προσλήψεις κάνει μια τομή σ αυτό το θέμα.

Παρόλα όμως αυτά βλέπουμε να καταστρατηγείται και να υπονομεύεται.

Το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να συνεχίσει την πάλη του για τη διατήρηση και τη βελτίωση του σημερινού συστήματος, για αντικειμενικές αδιάβλητες και αξιοκρατικές προσλήψεις στο Δημόσιο.

Μετατάξεις

Ο ισχυρισμός για μεγάλο αριθμό των εργαζομένων στο Δημόσιο τα τελευταία χρόνια έχει συνδεθεί και με το πρόβλημα της μη ορθολογικής κατανομής του προσωπικού μεταξύ των Δ.Υ.

Οι μετατάξεις τόσο οι υποχρεωτικές όσο και οι εθελοντικές έχουν απασχολήσει έντονα την τελευταία τριετία τους εργαζόμενους στο Δημόσιο αλλά και την ελληνική κοινωνία.

Το θέμα του πλεονάζοντος προσωπικού αποτέλεσε σημείο τριβής διαχρονικά με τους κυβερνώντες.

Οι αυθαίρετοι υποκειμενικοί ισχυρισμοί περί πλεοναζόντων υπαλλήλων αξιοποιήθηκαν για κάθε είδους παρεμβάσεις στο Δημόσιο.

Η ΑΔΕΔΥ από το 1990 είχε τονίσει ότι το θέμα των αναγκαίων θέσεων εργασίας μιας υπηρεσίας δεν είναι και δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται υποκειμενικά και αυθαίρετα. Πρέπει να είναι αποτέλεσμα μιας επιστημονικής καταγραφής αναγκαίων θέσεων εργασίας και προσωπικού.

Στα πλαίσια αυτά μπορεί να αντιμετωπιστούν τυχόν προβλήματα μη ορθολογικής κατανομής του προσωπικού με βάση πάντα τους νέους οργανισμούς.

Έκτακτοι

Το θέμα της απασχόλησης εκτάκτων στο Δημόσιο την τελευταία δεκαετία έχει ταλανίσει τις δημόσιες υπηρεσίες και τους εργαζόμενους και έχει αξιοποιηθεί από τις εκάστοτε κυβερνήσεις για την απόκτηση εκλογικής πελατείας.

Η κάλυψη πάγιων αναγκών με απασχόληση εκτάκτων, η απουσία κάθε αντικειμενικού και αξιοκρατικού συστήματος πρόσληψης ήταν οι βασικές αιτίες για τη διατήρηση και διαιώνιση του θεσμού.

Οι ρυθμίσεις της προηγούμενης κυβέρνησης για τους έκτακτους, ο περιορισμός των θέσεων που προκηρύχθηκαν για να καλυφθούν από το σχετικό διαγωνισμό είχε ως αποτέλεσμα να φύγουν από το Δημόσιο έκτακτοι με πολλά χρόνια υπηρεσίας που κάλυπταν πάγιες ανάγκες. Το συνδικαλιστικό κίνημα είχε αντιδράσει σ αυτές τις ρυθμίσεις και είχε ζητήσει να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα στη βάση των πραγματικών αναγκών. Η θέση αυτή δεν έγινε αποδεκτή. Αντίθετα συνεχίστηκαν νέες προσλήψεις εκτάκτων που μάλιστα στον ευρύτερο δημόσιο τομέα πήραν μαζικό χαρακτήρα.

Με την εκλογή της σημερινής κυβέρνησης η ΑΔΕΔΥ τόνισε την ανάγκη ενιαίας αντιμετώπισης των εκτάκτων ανεξάρτητα από ποιά κυβέρνηση τους είχε προσλάβει στη βάση των πραγματικών αναγκών των δημοσίων υπηρεσιών και χρόνου υπηρεσίας των εκτάκτων.

Η κυβέρνηση δυστυχώς δεν κινήθηκε σ αυτή την κατεύθυνση. Έτσι αντιμετώπισε τους έκτακτους άδιστα και μεροληπτικά και με κριτήριο ποιός είχε κάνει την πρόσληψή τους.

Με βάση αυτή την αντιμετώπιση έγιναν χιλιάδες απολύσεις και επαναπροσλήψεις εκτάκτων, δημιουργώντας μια νέα απαράδεκτη κατάσταση.

Σήμερα δύο χρόνια σχεδόν μετά τις παραπάνω επιλογές αποκαλύπτονται με τον καλύτερο τρόπο τα αδιέξοδα αυτών των επιλογών και η αξία της θέσης της ΑΔΕΔΥ.

Η μονιμοποίηση των εκτάκτων αορίστου χρόνου, η πρόσληψη εκτάκτων μόνο για εποχιακές και έκτακτες ανάγκες, η τήρηση των διαδικασιών που θεσμοθέτησε ο νέος νόμος για τις προσλήψεις των εκτάκτων αποτελούν τις βασικές θέσεις και στόχους της ΑΔΕΔΥ.

Βαθμολόγιο - Αξιολόγηση

Στο προηγούμενο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ είχαν συζητηθεί ιδιαίτερα τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν στις δημόσιες υπηρεσίες και τους εργαζόμενους από το βαθμολογικό σύστημα που θεσμοθετήθηκε με το Ν. 2085/92.

Η υλοποίηση του νόμου δημιούργησε σοβαρά προβλήματα και ιδιαίτερα στο θέμα της στελέχωσης των δημοσίων υπηρεσιών.

Πάγιο αίτημα του συνδικαλιστικού κινήματος ήταν η αλλαγή του συγκεκριμένου Βαθμολογίου με βάση και τις αρχές που είχε ψηφίσει το 28ο συνέδριο.

Η σημερινή κυβέρνηση χωρίς κανένα διάλογο με το συνδικαλιστικό κίνημα κατέθεσε στη Βουλή και μάλιστα με τη μορφή τροπολογίας το σημερινό Βαθμολόγιο. Με το Βαθμολόγιο αυτό επανέφερε ουσιαστικά τις ρυθμίσεις του 1586 με ορισμένες τροποποιήσεις που εντοπίζονται στην αύξηση των βαθμών και στη δυνατότητα για μόνιμη κατάληψη της θέσης του Διευθυντή. Ο βασικός στόχος να θεσμοθετηθεί ένα βαθμολογικό σύστημα σύγχρονο με συνέχεια και αξιοκρατία, δεν καλύφθηκε λόγω των κενών στα κριτήρια επιλογής, τη σύνθεση των Υ.Σ. κ.λ.π. και έτσι το μόνο αποτέλεσμα

ήταν η αντικατάσταση των Προϊσταμένων των Οργανικών Μονάδων και η τοποθέτηση νέων με τα ίδια ευνοιοκρατικά κατά κανόνα κριτήρια.

Η ΑΔΕΔΥ αντέδρασε στην παραπάνω τακτική και ζήτησε ουσιαστικό διάλογο. Ο διάλογος όμως δεν έγινε, με αποτέλεσμα το Βαθμολόγιο να ψηφιστεί όπως-όπως χωρίς μέχρι σήμερα να έχουν αντιμετωπιστεί τα προβλήματα που αναφέραμε.

Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφέρουμε ότι η θέση της ΑΔΕΔΥ για συζήτηση επί της ουσίας του Βαθμολογίου δεν στηρίχθηκε από ορισμένες οργανώσεις οι οποίες με βάση τα προβλήματα των χώρων τους ζήτησαν την άμεση ψήφιση του Βαθμολογίου.

Η κατάσταση αυτή αξιοποιήθηκε από την κυβέρνηση και αποδυνάμωσε τη θέση μας με δεδομένη και τη δική μας αδυναμία να παρεμβούμε αποτελεσματικά και με θέσεις στο σύντομο διάστημα που μεσολάβησε μέχρι την ψήφιση του Βαθμολογίου.

Το νέο σύστημα αξιολόγησης που θεσμοθετήθηκε από την προηγούμενη κυβέρνηση δημιούργησε σοβαρά προβλήματα στους εργαζόμενους στο Δημόσιο.

Οι ποσοστώσεις, η αξιολογική κατάταξη των κρινομένων, οι αυθαιρεσίες δημιούργησαν προβλήματα στις κρίσεις σε πολλούς χώρους.

Η ΑΔΕΔΥ με διάφορες παρεμβάσεις προσπάθησε να αλλάξει το όλο σύστημα. Σήμερα ήδη έχουν καταργηθεί οι ποσοστώσεις και ο σχετικός πίνακας και συντάσσεται από επιτροπή στην οποία συμμετέχουν και εκπρόσωποι της ΑΔΕΔΥ νέο σύστημα αξιολόγησης.

Υπαλληλικός Κώδικας

Πάγια θέση του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος ήταν και είναι η θεσμοθέτηση ενός νέου Υπαλληλικού Κώδικα που θα αντιμετωπίζει με σύγχρονο και δημοκρατικό πνεύμα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των δημοσίων υπαλλήλων.

Ο νέος Υπαλληλικός Κώδικας δυστυχώς έχει παρόμοια πορεία με το «Γιοφύρι της Αρτας». Η συγκρότηση και λειτουργία της νέας Επιτροπής για την κατάρτιση του νέου Υπαλληλικού Κώδικα με συμμετοχή και εκπροσώπων μας παρόλο που αποκαλύπτει μια κινητικότητα για το όλο θέμα μπορεί να μην έχει κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα αν δεν υπάρξει συγκεκριμένη δέσμευση και χρονοδιάγραμμα για την εφαρμογή του.

Ταυτόχρονα, όπως έχουμε τονίσει ως ΑΔΕΔΥ, ο Υπαλληλικός Κώδικας δεν πρέπει να περιοριστεί σε μια απλή κωδικοποίηση των υπαρχουσών διατάξεων αλλά να αντιμετωπίσει από μηδενική βάση όλα τα σημαντικά θέματα.

Η Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ αλλά και οι ομοσπονδίες πρέπει να παρακολουθούν τις επεξεργασίες της Επιτροπής και με συλλογικά επεξεργασμένες θέσεις να εξοπλίζουν τους εκπροσώπους μας και να παρεμβαίνουν για τις θέσεις μας.

Ασφαλιστικά - Συνταξιοδοτικά

Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματά μας από τους νόμους που ψήφισε η προηγούμενη κυβέρνηση είναι γνωστή και είχε εκτιμηθεί στο προηγούμενο συνέδριο.

Το θέμα των ασφαλιστικών και συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τέθηκε τόσο στην προηγούμενη όσο και στη σημερινή κυβέρνηση.

Παρά τις προεκλογικές όμως υποσχέσεις της νέας κυβέρνησης για κατάργηση των αντιασφαλιστικών νόμων η κατάσταση ουσιαστικά δεν άλλαξε. Αντίθετα νέα προβλήματα στα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα των δημοσίων

υπαλλήλων φαίνεται να δημιουργούνται από τις επιλογές που προωθούνται για τους υπαλλήλους της Ν.Α.

Την τριετία που πέρασε το μόνο που άλλαξε ήταν το θέμα της υποχρεωτικής ένταξης στο ΜΤΠΥ και η εξίσωση των δημοσίων υπαλλήλων με κάποιες προϋποθέσεις του ΙΚΑ.

Οι βασικές όμως επιλογές διατηρήθηκαν. Συνεχίστηκαν οι κρατήσεις για την κύρια σύνταξη. Διατηρήθηκαν οι ακρότητες στα όρια ηλικίας και οι διαχωρισμοί ανάλογα με το χρόνο πρόσληψης.

Επιπλέον υπήρξε ωμή κυβερνητική παρέμβαση σε βάρος της αυτοτέλειας των Επικουρικών Ταμείων με την κυβερνητική απόφαση χορήγησης δύο μερισμάτων από το ΜΤΠΥ για να καλυφθούν οι ανάγκες των χαμηλοσυνταξιούχων.

Η κυβέρνηση με την απόφασή της αυτή χρησιμοποίησε τα ίδια τα χρήματα των ασφαλισμένων για να «καλύψει» την άδικη εισοδηματική της πολιτική.

Η ΑΔΕΔΥ κατήγγειλε τις παραπάνω επιλογές και συμπαράσταθη στο δίκαιο αγώνα των συνταξιούχων για αύξηση των συντάξεων.

Η ΑΔΕΔΥ αγωνίστηκε για προστασία και διεύρυνση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, για την κατάργηση των διατάξεων του Ν. 1915 που έβαζε φραγμούς στη συνδικαλιστική δράση και τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Ο Ν. 2336/95 που ψηφίστηκε από τη σημερινή κυβέρνηση παρόλο που κατάργησε τις αντεργατικές ρυθμίσεις του Ν. 1915 και τους περιορισμούς που έθετε για προσφυγή στα Δικαστήρια, εν τούτοις δεν αντιμετώπισε το πρόβλημα των περιορισμών για προσφυγή στην απεργία καθώς και το θέμα των συνδικαλιστικών αδειών.

Ο νόμος που ψηφίστηκε πρόσφατα επεκτείνει τις ρυθμίσεις του για τις συνδικαλιστικές άδειες και στους εργαζόμενους στο Δημόσιο κατοχυρώνοντας συνδικαλιστικές άδειες και σε επίπεδο Νομαρχιακών Τμημάτων.

Δεν δίνει θετική λύση όμως στο πρόβλημα των συνδικαλιστικών αδειών. Από τις όποιες ρυθμίσεις εξαιρούνται οι Διοικήσεις των Β/Βάθμιων και των Α/Βάθμιων οργανώσεων.

Η επικύρωση των διεθνών συμβάσεων 151 και 154 και η επέκταση του δικαιώματος της συλλογικής διαπραγμάτευσης στους εργαζόμενους στο δημόσιο αποτελεί ένα πάγιο και ανικανοποίητο αίτημα του Σ.Κ.

Σε επανειλημμένες αποφάσεις των συνεδρίων από την ΑΔΕΔΥ έχει προβληθεί το αίτημα της χορήγησης του δικαιώματος της συλλογικής διαπραγμάτευσης, διαδικασία που και συνδέεται άμεσα με τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες, αλλά και θα συμβάλει στην αφαίρεση μέρους της εξουσίας του εργοδότη να αποφασίζει μονομερώς για το σύνολο των εργασιακών, οικονομικών και ασφαλιστικών προβλημάτων των εργαζομένων.

Παράλληλα έχει εκτιμηθεί ο σημαντικός για το ρόλο του Σ.Κ. αλλά και για την πολιτική στη Δ.Δ. χαρακτήρας της επέκτασης των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο.

*Συνδικαλιστικές
ελευθερίες*

*Συλλογικές
διαπραγματεύσεις*

Παρά τις επανειλημμένες μέχρι σήμερα από τα κυβερνητικά κόμματα διαβεβαιώσεις για την υιοθέτηση αυτού του αιτήματος, αυτό παραπέμπεται στις καλές με την άνοδό τους στην εξουσία.

Η σημερινή κυβέρνηση συμφώνησε φραστικά τουλάχιστον για την επέκταση του δικαιώματος και συγκρότηση επιτροπής μελέτης στο Υπ. Εθνικής Οικονομίας με πρόεδρο τον Καθηγητή κ.Κουκιάδη, για να εξετάσει την εισαγωγή του θεσμού και να μελετήσει τα προβλήματα. Όμως η έλλειψη πραγματικής βούλησης όπως φάνηκε στις συνεδριάσεις της επιτροπής από τα Υπουργεία, δια των εκπροσώπων τους οδήγησε μέχρι σήμερα σε υπολειπόμενη την επιτροπή με αποτέλεσμα, η μόνη απόφαση που πήρε να αφορά την ανάγκη επικύρωσης των Δ.Σ.Ε.

Η πρόσφατη απόφαση της Κυβερνητικής Επιτροπής για την επικύρωση των διεθνών συμβάσεων εφόσον υλοποιηθεί αποτελεί ένα θετικό βήμα αλλά δεν σημαίνει και ικανοποίηση του αιτήματος γιατί πρέπει να θεσμοθετηθεί εκείνο το πλαίσιο που θα εγγυάται ουσιαστικά το δικαίωμα διαπραγματεύσεως.

Το Σ.Κ. πρέπει να αξιοποιήσει αυτή την εξέλιξη και να παρέμβει για την αποδοχή των θέσεών του.

Διεθνείς σχέσεις

Η απερχόμενη διοίκηση της ΑΔΕΔΥ την προηγούμενη τριετία κινήθηκε στο θέμα των διεθνών σχέσεων στη βάση των ιεραρχήσεων που είχαν τεθεί και από το προηγούμενο συνέδριο.

Στα πλαίσια αυτά προσπάθησε να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της απέναντι στη C.E.S. και στην P.S.I.

Σε συνεργασία με τη ΓΣΕΕ συμμετείχε στις σχετικές εκδηλώσεις της C.E.S. και στη διατύπωση κοινών θέσεων στα πλαίσια του πρόσφατου συνεδρίου. Στα πλαίσια της P.S.I. κατάφερε για πρώτη φορά να πάρει τη θέση του τακτικού μέλους στο Προεδρείο εκπροσωπώντας το γκρουπ της περιοχής.

Συμμετείχε στις μόνιμες Επιτροπές και Διεθνείς συναντήσεις για θέματα κοινωνικής πολιτικής, συλλογικών διαπραγματεύσεων, δημόσιας διοίκησης, τοπικής αυτοδιοίκησης κ.λ.π.

Πραγματοποίησε με επιτυχία τη Σύνοδο των Χωρών της Μεσογείου στο Ηράκλειο της Κρήτης και διεύρυνε τις σχέσεις της με την ανάπτυξη σχέσεων με νέες οργανώσεις.

Παρά όμως τα όποια βήματα έγιναν οι μεγάλες αδυναμίες παραμένουν και η όποια δράση μας βρίσκεται πολύ πιο πίσω από τις σημερινές αλλά και πολύ περισσότερο από τις αυριανές ανάγκες.

Η προετοιμασία για την εκπροσώπησή μας στις συναντήσεις του εξωτερικού και τη συμμετοχή μας στις διάφορες Επιτροπές είχε αδυναμίες όπως και η ενημέρωση των συναδέλφων για τις σχετικές εξελίξεις.

Η συμβολή μας στην ανάπτυξη των διεθνών σχέσεων των Ομοσπονδιών δεν ήταν η καλύτερη, όμως αρκετές Ομοσπονδίες στα πλαίσια των Διεθνών Οργανώσεων που συμμετέχει η ΑΔΕΔΥ και με τη συμβολή της, ανέπτυξαν παραπέρα τις σχέσεις τους.

Αναμφίβολα τα προβλήματα υποδομής που υπάρχουν στην ΑΔΕΔΥ, τα προβλήματα οργάνωσης και λειτουργίας, αλλά και οι οικονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στις παραπάνω αδυναμίες.

Η δράση μας σε άλλους τομείς

Η ΑΔΕΔΥ πέρα από τα μεγάλα δημοσιούπαλληλικά προβλήματα που αποτέλεσαν το κύριο αντικείμενο της δράσης της, ασχολήθηκε ακόμα και με μικρά προβλήματα με ατομικές ακόμα περιπτώσεις συναδέλφων που αναζήτησαν πληροφόρηση και στήριξη.

Συμμετείχε επίσης σε πρωτοβουλίες για γενικότερα κοινωνικά θέματα.

Ετσι τα προβλήματα της πρωτοβάθμιας περίθαλψης, των επιτοκίων και των στεγαστικών δανείων, τα προβλήματα των αυξήσεων στις τιμές, των απολύσεων και των ιδιωτικοποιήσεων, τις καταστρατηγήσεις των συνδικαλιστικών ελευθεριών και της καταστολής των αγώνων, της κοινωνικής πολιτικής της υγείας, της παιδείας, των ιδιωτικοποιήσεων αποτέλεσαν αντικείμενα είτε ειδικών παρεμβάσεων, είτε η ΑΔΕΔΥ τοποθετήθηκε και στήριξε τις δημοσιούπαλληλικές οργανώσεις ή τις οργανώσεις του ιδιωτικού τομέα που βρίσκονται σε κινητοποίηση για τα θέματα αυτά. Είναι αναγκαίο όμως να επισημανθεί πως η δράση μας για τα θέματα αυτά είχε πολλές φορές χαρακτήρα ευκαιριακό.

Με την παρουσίαση στο Κοινοβούλιο όταν κλήθηκε (για γενικά και ειδικά θέματα) με τη συμμετοχή της σε συμβούλια - επιτροπές και όργανα ελέγχου, λήψης αποφάσεων ή συμβουλευτικά προσπάθησε να αξιοποιήσει κάθε δυνατό μέσο και τρόπο να υποστηρίξει τις θέσεις του συνδικαλιστικού κινήματος, να διασφαλίσει καλύτερες συνθήκες για τη λύση των προβλημάτων των εργαζομένων στο Δημόσιο.

Ιδιαίτερα όμως στο ζήτημα των εκπροσωπήσεων στις διάφορες Επιτροπές δεν κατέστη δυνατό σε πολλές περιπτώσεις να υπάρξει ουσιαστική εκπροσώπηση μέσα από συλλογική επεξεργασία και καλύτερη προετοιμασία.

Προσπάθησε να προβάλλει τα προβλήματα και τις θέσεις των εργαζομένων στο Δημόσιο. Να παρουσιάσει ότι τα προβλήματα των δημοσίων υπαλλήλων και της δημόσιας διοίκησης είναι προβλήματα όλου του λαού, της ελληνικής κοινωνίας, συνδέονται με την προοπτική του τόπου να δώσει την αναπτυξιακή και κοινωνική διάσταση των προβλημάτων και να διαμορφώσει μέσα από τις θέσεις και την τακτική της καλύτερους όρους στην αγωνιστική του παρέμβαση.

Δεν πάρθησαν όμως οι κατάλληλες πρωτοβουλίες σ' αυτή την κατεύθυνση. Περιοριστήκαμε αρκετές φορές σε συμπληρωματικού χαρακτήρα παρεμβάσεις.

Η γενικότερη συγκυρία όμως, «νέες» κοινωνικές ιεραρχίες και πρότυπα που κυριαρχούν και προβάλλονται, οι αδυναμίες του δημοσιούπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος και της ΑΔΕΔΥ και κυρίως η μεγάλης έντασης και χρόνου πορεία δυσφήμισης των δημοσίων υπηρεσιών σε συνδυασμό με την κυριαρχία νεοφιλελεύθερων απόψεων για τις δημόσιες υπηρεσίες σε συνδυασμό με τα δημοσιονομικά προβλήματα και την περιοριστική πολιτική δεν επέτρεψε, να αναδειχθεί αυτή η όψη της πολιτικής της ΑΔΕΔΥ, να γίνει εμφανής και να δώσει αποτελέσματα τουλάχιστον στο κοινωνικό πεδίο.

Εκτίμηση της δράσης της ΑΔΕΔΥ

Αναμφίβολα δεν μπορούμε να δούμε τη δράση της ΑΔΕΔΥ ανεξάρτητα και ξεκομμένα από τη συγκυρία που αυτή εξελίσσεται, από τη δράση των Ομοσπονδιών, από τον υποκειμενικό παράγοντα όπως κάθε φορά καταγράφεται. Τα φαινόμενα που γνωρίζουν ιδιαίτερη οξύτητα και σχετίζονται με τον ατομισμό, την άρνηση κάθε μορφής συλλογικότητας, την απογοήτευση, την αποστράτευση επιδρούν και αυτά στη δράση των οργάνων, στη λειτουργία τους, στην αποτελεσματικότητά τους, στη δυνατότητα να παρέμβουν για την προστασία των συμφερόντων των εργαζομένων.

Η προσήλωση στην τακτική της από «πάνω προς τα κάτω» επίρριψης ευθυνών και αντίστροφα υπηρετεί σε τελευταία ανάλυση προσπάθειες συσκότησης ευθυνών, αιτιών, και προθέσεων. Η εξάντληση όμως της κριτικής εξέτασης της πορείας του κινήματος με αποκλειστική εστίαση στις πράξεις ή παραλείψεις της ΑΔΕΔΥ δεν θα μας οδηγήσει σε σωστά συμπεράσματα. Η ΑΔΕΔΥ βάζει τη σφραγίδα της στις εξελίξεις και τη δράση του κινήματος. Η όλη πορεία όμως χρωματίζεται και από τη συμμετοχή, τη δραστηριοποίηση, τη δράση ή την αδράνεια των ομοσπονδιών σωματείων ή και των ίδιων των απλών μελών.

Σε κάθε περίπτωση όμως είμαστε υποχρεωμένοι να εξετάσουμε και να εκτιμήσουμε με μια σχετική αυτονομία τη δράση της ΑΔΕΔΥ, εντοπίζοντας αδυναμίες, λάθη ή παραλήψεις.

Η ΑΔΕΔΥ την τριετία που πέρασε προσπάθησε να διαμορφώσει θέσεις και προτάσεις και να οργανώσει την πάλη των εργαζομένων στο Δημόσιο, τα ΝΠΔΔ και τους ΟΤΑ για την προστασία και διεύρυνση των δικαιωμάτων τους για την αναβάθμιση των δημοσίων υπηρεσιών.

Πραγματοποιήσαμε μια σειρά από κινητοποιήσεις για την προβολή και προώθηση των αιτημάτων των εργαζομένων στο Δημόσιο. Χρησιμοποιήθηκε κάθε μορφή πάλης με μεγαλύτερη προσπάθεια η όποια μορφή να ανταποκρίνεται στις διαθέσεις των ίδιων των εργαζομένων.

Αιχμή των κινητοποιήσεων της ΑΔΕΔΥ ήταν κυρίως η προστασία και αναβάθμιση των αποδοχών των εργαζομένων, αλλά και τα προβλήματα της δημόσιας διοίκησης, τα προβλήματα της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης και οι συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Οι αγώνες που πραγματοποιήθηκαν αυτή την περίοδο από την ΑΔΕΔΥ παρόλο που ήταν σωστά προσανατολισμένοι δεν είχαν τα άμεσα αποτελέσματα που θα έπρεπε. Αυτό δεν ήταν και άσχετο από τα προβλήματα συμμετοχής στις όποιες κινητοποιήσεις της ΑΔΕΔΥ.

Εξαιτίας αντικειμενικών προβλημάτων αλλά και αδυναμιών και σκοπιμοτήτων η παρέμβαση του συνδικαλιστικού κινήματος δεν ήταν αυτή που θα έπρεπε για να μπορέσει να αποτρέψει αρνητικές εξελίξεις ή πολύ περισσότερο να επιβάλλει τις θέσεις του.

Ετσι:

Η ΑΔΕΔΥ είχε γενικά ένα σωστό διεκδικητικό προσανατολισμό για τα προβλήματα των δημοσίων υπηρεσιών και των εργαζομένων στο Δημόσιο.

Στη δράση της όμως παρουσιάστηκαν προβλήματα, κενά και αδυναμίες.

«...Η ΑΔΕΔΥ δεν έδωσε με καθαρότητα την εικόνα των στρατηγικών της στόχων...»

Η ΑΔΕΔΥ δεν έδωσε με καθαρότητα την εικόνα των στρατηγικών της στόχων. Η εντύπωση ότι δεν μπορεί να κερδηθεί τίποτα ήταν διάχυτη. Δυστυχώς δεν μπόρεσε αξιόπιστα να συσπειρώσει τους εργαζόμενους και έτσι δεν είχε αποτελεσματικότητα στη δράση της.

Παρουσιάστηκε αναντιστοιχία μεταξύ της οξύτητας των προβλημάτων (οικονομικών, ασφαλιστικών, εργασιακών) και της μορφής παρέμβασης και δράσης του Σ.Κ. που πολλές φορές εξαντλήθηκε σε φραστικές απορρίψεις και καταγγελίες της κυβερνητικής πολιτικής.

«...Οι φυγόκεντρες τάσεις στις γραμμές του σ.κ. πολλαπλασιάστηκαν, η επιδοματική πολιτική δημιούργησε πρόσθετα προβλήματα συνοχής και ενότητας στόχων του κινήματος...»

Οι φυγόκεντρες τάσεις στις γραμμές του σ.κ. πολλαπλασιάστηκαν, η επιδοματική πολιτική δημιούργησε πρόσθετα προβλήματα συνοχής και ενότητας στόχων του κινήματος. Η αλληλεγγύη ανάμεσα στους εργαζόμενους και μεταξύ των επιπέδων του Σ.Κ. έχει χαλαρώσει. Η ενότητα και κοινή δράση των εργαζομένων βρίσκεται σε κρίση.

Επιβάλλεται αλλαγή πορείας που θα ανατρέψει το κλίμα δυσπιστίας, της χαλαρότητας και της αναποτελεσματικότητας και θα απαντά με πειστικότητα στα φαινόμενα της αναξιοπιστίας.

Η επιμονή πάνω σε στόχους, αρχές, αξίες που εξυπηρετούν τα πραγματικά και μακροπρόθεσμα συμφέροντα των εργαζομένων και όχι τους σχεδιασμούς των παρατάξεων είναι η πρώτη απαραίτητη προϋπόθεση για την αντιστροφή της κατάστασης. Ο δημοκρατικός εσωτερικός διάλογος με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις και τους εργαζόμενους και η διαμόρφωση της πορείας για το επόμενο διάστημα είναι μια ακόμα προϋπόθεση.

Η αξιοπιστία των συνδικαλιστικών στελεχών, η δράση τους και η συμπεριφορά τους, ο απεγκλωβισμός τους από κάθε λογής κυβερνητικές εξαρτήσεις, καθώς επίσης η ανατροπή της αντίληψης που θεωρεί το συνδικαλισμό ένα βήμα εξέλιξης στην καριέρα των στελεχών, αποτελεί επίσης μια βασική προϋπόθεση στα πλαίσια της αντιστροφής της σημερινής κατάστασης.

Η αδυναμία που υπήρξε στις κεντρικές παρεμβάσεις του Δ.Σ.Κ. ιδιαίτερα στα οικονομικά προβλήματα για την ικανοποίηση των κεντρικών διεκδικητικών στόχων, σε συνθήκες μάλιστα επιδοματικής πολιτικής και αντίστοιχων διεκδικήσεων δημιούργησε και δημιουργεί το κυριότερο πρόβλημα και νέες συγκλίσεις για το ρόλο της ΑΔΕΔΥ τους γενικούς και κλαδικούς αγώνες, την αποτελεσματικότητα των αγώνων.

Ετσι η ανάγκη για κεντρικές παρεμβάσεις υποτιμάται και κυριαρχούν οι παρεμβάσεις σε επίπεδο κλάδων και χώρων.

Η δημιουργική σχέση και ισορροπία μεταξύ των γενικών και κλαδικών κινητοποιήσεων που εξαιτίας και της απουσίας των συλλογικών διαπραγματεύσεων έχει δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στις παρεμβάσεις του Δ.Σ.Κ., ήταν και παραμένει ένα θέμα που πρέπει να συζητηθεί με τις κλαδικές οργανώσεις και τους εργαζόμενους.

Οι αντικειμενικές δυσκολίες που υπάρχουν στο Δ.Σ.Κ. για την ανάπτυξη κεντρικών παρεμβάσεων δεν αντιμετωπίστηκαν στα πλαίσια ενός συγκεκριμένου σχεδιασμού και με συγκεκριμένα μέτρα. Συχνά η ΑΔΕΔΥ φωτογράφιζε αυτές τις δυσκολίες, υποτάσσεται σ' αυτές και δεν παρεμβαίνει για να αλλάξει την κατάσταση, να συσπειρώσει και να εμπνεύσει τους εργαζόμενους στη χάραξη ενός αποτελεσματικού προγράμματος δράσης με κοινούς στόχους.

Απέναντι στην πολιτική του κατακερματισμού και των επιμέρους ή διαφορετικών λύσεων στο θεσμικό αλλά κυρίως στο οικονομικό επίπεδο, απέναντι στην πολιτική που διαμόρφωσε και διαμορφώνει καθημερινά ένα αρνητικό περιβάλλον για τους Δ.Υ. και τις δημ. υπηρεσίες το Σ.Κ. δεν μπόρεσε με καθαρότητα να εξειδικεύσει το δικό του λόγο και την αντίστοιχη πρόταση αλλά περιορίστηκε αρκετές φορές σε γενικόλογες αναφορές, κριτικές και τοποθετήσεις. Μια τακτική που μπορεί να έδινε προσωρινή διέξοδο, η έλλειψη συνέχειας δεν ήταν όμως ικανή να συσπειρώσει σήμερα το σύνολο

«...Οι παρεμβάσεις για γενικότερα θέματα όπως παιδεία, υγεία, περιβάλλον, είχαν πολλές φορές αποσπασματικό και συγκυριακό χαρακτήρα...»

Χαρακτήρας και στόχος του απολογισμού

των συνδ. οργανώσεων και πολύ περισσότερο να εμπνεύσει και να ενεργοποιήσει τους εργαζόμενους.

Οι παρεμβάσεις για γενικότερα θέματα όπως παιδεία, υγεία, περιβάλλον, είχαν πολλές φορές αποσπασματικό και συγκυριακό χαρακτήρα.

Οι σωστές γενικά αποφάσεις για κάποια θέματα φαλκιδεύτηκαν αρκετές φορές από τη γραφειοκρατική και χωρίς όρους κινήματος προώθησή τους.

Πέρα από τα παραπάνω παρουσιάσαμε και άλλες αδυναμίες όπως:

Πολλά θέματα η Ε.Ε. αλλά και το Γενικό Συμβούλιο δεν τα συζήτησαν ή τα συζητούσαν και κατέληγαν σε αποφάσεις όταν τα θέματα αυτά είχαν ουσιαστικά κριθεί.

Δεν υπήρξε η αναγκαία συλλογική επεξεργασία των θέσεων μας για κάποια θέματα.

Τα μέλη του Γενικού Συμβουλίου αλλά και της Ε.Ε. δεν αξιοποιήθηκαν όσο θα έπρεπε. Δεν υπήρξαν χρεώσεις αλλά και όταν αυτές υπήρξαν δεν λειτούργησαν ουσιαστικά.

Παρουσιάστηκαν πολλά προβλήματα στη λειτουργία της Ε.Ε. αλλά και του Γενικού Συμβουλίου (ελλιπής προετοιμασία συνεδριάσεων, ατελείωτες συνεδριάσεις κ.λ.π.).

Τα Νομαρχιακά Τμήματα δεν στηρίχθηκαν και δεν βοηθήθηκαν όσο θα έπρεπε για να μπορέσουν να παίξουν το ρόλο τους σε τοπικό επίπεδο για τα γενικότερα και τα ιδιαίτερα προβλήματα.

Τα παραπάνω προβλήματα και αδυναμίες πέρα από τις γνωστές αιτίες που συνδέονται με την έντονη παραταξιοποίηση του Σ.Κ. και τις διάφορες σκοπιμότητες οφείλονται και στην απουσία υλικοτεχνικής υποδομής της ΑΔΕΔΥ, την ανυπαρξία κέντρου μελετών και τεκμηρίωσης, την οικονομική ασφυξία, την απουσία κανονισμού λειτουργίας του Γενικού Συμβουλίου και της Ε.Ε. (Γραμματείες, χρεώσεις κ.λ.π.).

Η κατάσταση όπως παρουσιάστηκε, με τις ευθύνες που ανήκουν και στην ΑΔΕΔΥ για την κατάσταση αυτή, δεν επέτρεψε να χαραχθεί μια μακρόπνοη και αποτελεσματική τακτική συνολικής διεκδίκησης των αιτημάτων του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος.

Αναγκαστικά η όποια τακτική και κινητοποίηση παρά τον υποκειμενισμό ή τον βολονταρισμό που την διέκρινε είχε και ως παρανομαστή αυτό το δεδομένο που αναμφίβολα της έδινε περιορισμένες πιθανότητες επιτυχίας.

Η αποτελεσματικότητα όμως πέρα από τους εσωτερικούς όρους του Σ.Κ. πρέπει να κρίνεται και με βάση και τη γενικότερη πολιτική κατάσταση και τα αντικειμενικά προβλήματα που δημιουργεί.

Η ειλικρίνεια του κειμένου του απολογισμού, η χωρίς ωραιοποιήσεις παρουσίαση της δράσης αλλά και η χωρίς ακρότητες και ισοπεδωτισμούς παρουσίαση των καταστάσεων των προβλημάτων και του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος μπορεί να είναι μια πράξη συνεισφοράς στο συνδικαλιστικό κίνημα γιατί δίνει τη δυνατότητα μιας ουσιαστικής συζήτησης για τα προβλήματα, μιας συζήτησης που μπορεί να οδηγήσει είτε σε ανάλογες αποφάσεις ή να επιτρέψει τη βαθύτερη συνειδητοποίηση των προβλημάτων, την αλλαγή νοοτροπιών και αντιλήψεων που σήμερα δεν επιτρέπουν στο συνδικαλιστικό κίνημα να βρει το δρόμο του.

Δεν είμαστε βέβαιοι ότι έχουμε αποφύγει τους υποκειμενισμούς ή τις σκοπιμότητες που πολλές φορές επικρατούν, ούτε ότι η κριτική που θα γίνει στον απολογισμό δεν θα εμπεριέχει σ' ένα βαθμό τα δύο αυτά στοιχεία.

Είμαστε όμως βέβαιοι ότι η σε βάθος συζήτηση των προβλημάτων του συνδικαλιστικού κινήματος έστω και από διαφορετικές αφετηρίες μπορεί να οδηγήσει σε επιμέρους υπερβάσεις ή συνθέσεις, σε απαραίτητους επαναπροσανατολισμούς ή αναγκαίες αποφάσεις. Αρκεί η οποιαδήποτε προσέγγιση, τοποθέτηση ή πρόταση να έχει ως αφετηρία και κατάληξη το ρόλο του συνδικαλιστικού κινήματος στην επίλυση των προβλημάτων των εργαζομένων, την ανάγκη το συνδικαλιστικό κίνημα να αναδείξει τον ισότιμο και καθοριστικό του ρόλο στις εξελίξεις.

*Ο Ανδρέας
Μητρόπουλος και ο
Χριστόφορος
Κορυφίδης,
αντιπρόεδροι της
απερχόμενης
Εκτελεστικής
Επιτροπής, σε μια
φάση συνεργασίας.*

Οικονομικός
απολογισμός

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΣΟΔΩΝ - ΕΞΟΔΩΝ

Από 11.11.1992 - 14.11.1995

1. - ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΤΑΜΕΙΟΥ 10-11-92	22.306.258
2. - α) Έσοδα από Ομοσπονδίες	224.819.055
β) Έσοδα από επιστροφές Διεθνών Σχέσεων	5.456.697
γ) Έσοδα από τόκους	9.938.840
δ) Έσοδα από επιχορηγήσεις (Υπ. Εμπορίου)	998.128
ε) Έσοδα από "ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ"	24.300
ΣΥΝΟΛΟ ΕΣΟΔΩΝ ΑΠΟ ΠΗΓΕΣ (1-2 α, β, γ, δ, ε)	263.543.278
ΕΞΟΔΑ ΑΠΟ 11.11.1992 - 14.11.1995	251.329.083
ΝΕΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΤΑΜΕΙΟΥ 14.11.1995	12.214.195
ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΛΟΓ. "ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗΣ"	
48283644 την 12.11.1995	2.707.845
ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ 48123790/20.10.1995	1.176.648
ΛΟΓΑΡ. ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ	10.163.910
ΣΥΝΟΛΟ ΔΙΑΘΕΣΙΜΩΝ ΤΩΝ	
(Γ, Δ, Ε, ΣΤ) μέχρι 14.11.95	26.262.598

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Από 11.11.1992 - 14.11.1995

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΕΞΟΔΑ

Α΄ ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ

1. - Έξοδα Συνδιασκέψεων - Συνεδρίου	31.175.058
2. - Έξοδα Γεν. Συμβουλίων	25.777.901
3. - Συνδρομές σε κινήματα	1.228.450
4. - Έξοδα συμμετοχής σε διάφορες εκδηλώσεις	1.287.566
5. - Έξοδα εφημερίδων - περιοδικών κλπ	5.424.311
6. - Δικαστικά έξοδα	357.226
7. - Φωτισμός - ύδρευση - καθαριότητα	3.929.109
8. - Γραφική ύλη	2.824.308
9. - Φωτοαντίγραφα, χαρτί, γραφίτης	6.663.773
10. - Μεταφραστικά έξοδα	824.160
11. - Έξοδα για φιλανθρωπικούς σκοπούς	926.271
12. - Τηλεφωνικά - τηλεγραφικά - ταχυδρομικά	12.956.329
13. - Μαγνητοφωνήσεις πρακτικών	2.055.261
14. - Έξοδα κίνησης μελών Ε.Ε.	1.061.954
15. - Διάφορα μικροέξοδα	1.827.396

16. - Έξοδα δημοσίων σχέσεων	2.533.309
17. - Έκτακτες δαπάνες	1.016.412
18. - Νομαρχικά Τμήματα	
ΣΥΝΟΛΟ	101.868.794
Β' ΕΞΟΔΑ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ	
1. - Συνδρομές σε Διεθνείς Οργανώσεις	13.846.756
2. - Έξοδα φιλοξενίας ξένων αποστολών	1.460.658
3. - Έξοδα εκπροσώπησης σε Διεθνείς Οργανώσεις	28.321.507
ΣΥΝΟΛΟ	43.628.921
Γ' ΑΜΟΙΒΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ	
1. - Αμοιβές Υπαλλήλων	34.873.388
2. - Αμοιβές παροχής υπηρεσιών	3.746.000
3. - Αμοιβές υπερωριών	1.242.734
4. - Κρατήσεις - εισφορές Ι.Κ.Α. - Εφορία ΦΜΥ	17.240.692
ΣΥΝΟΛΟ	57.102.814
Δ' ΠΑΓΙΑ ΣΤΟΧΕΙΑ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗΣ - ΕΠΙΣΚΕΥΗ	
1. - Αγορά μηχανημάτων	593.909
2. - Έπιπλα και σκεύη	1.073.178
3. - Αγορά βιβλίων	537.252
4. - Συντήρηση - επισκευή κτιρίου	17.762.452
5. - Βιβλιοδεσίες	285.560
ΣΥΝΟΛΟ	20.252.351
Ε' ΕΞΟΔΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ	
1. - Αξία χαρτου - τυπογραφικά	2.325.951
2. - Φωτοσύνθεση	1.272.403
3. - Επιμέλεια ύλης	180.000
4. - Ταχυδρομικά - διεκπεραίωση	844.677
ΣΥΝΟΛΟ	4.623.021
ΣΤ' ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ - ΔΡΑΣΗ	
1. - Έξοδα περιοδειών Ε.Ε.	4.177.831
2. - Έξοδα περιοδειών Γ.Σ.	1.062.075
3. - Εκτύπωση εντύπων - αφισσών	18.613.276
ΣΥΝΟΛΟ	23.853.182
ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ ΕΞΟΔΩΝ	251.329.083

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Από 1.1.1995 έως 14.11.1995

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΕΞΟΔΑ

Α΄ ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

1. - Έξοδα Συνεδρίου	552.130
2. - Έξοδα Γεν. Συμβουλίων	5.085.100
3. - Συνδρομές σε κινήματα	270.450
4. - Έξοδα συμμετοχής σε διάφορες εκδηλώσεις	78.000
5. - Έξοδα εφημερίδων - περιοδικών κλπ	1.444.900
6. - Δικαστικά έξοδα	100.726
7. - Φωτισμός - ύδρευση - καθαριότητα	1.301.126
8. - Γραφική ύλη	1.053.837
9. - Φωτοαντίγραφα, χαρτί, γραφίτης	3.090.796
10. - Μεταφραστικά έξοδα	117.000
11. - Έξοδα για φιλανθρωπικούς σκοπούς	46.000
12. - Τηλεφωνικά - τηλεγραφικά - ταχυδρομικά	3.847.520
13. - Μαγνητοφωνήσεις πρακτικών	670.287
14. - Έξοδα δημοσίων σχέσεων	600.400
15. - Διάφορα μικροέξοδα	476.013
16. - Έξοδα κίνησης μελών Ε.Ε.	500.000
17. - Έκτακτες δαπάνες	434.110
18. - Νομαρχικά Τμήματα	

ΣΥΝΟΛΟ 19.668.393

Β΄ ΕΞΟΔΑ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

1. - Συνδρομές σε Διεθνείς Οργανώσεις	3.058.084
2. - Έξοδα φιλοξενίας ξένων αποστολών	556.555
3. - Έξοδα εκπροσώπησης σε διεθνείς συνδιασκέψεις	9.165.794

ΣΥΝΟΛΟ 12.780.433

Γ΄ ΑΜΟΙΒΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

1. - Αποδοχές υπαλλήλων	10.330.155
2. - Αμοιβές παροχής υπηρεσιών	1.106.000
3. - Αμοιβές υπερωριακής απασχόλησης	668.801
4. - Κρατήσεις - εισφορές Ι.Κ.Α. - Εφορία	5.598.801

ΣΥΝΟΛΟ 17.703.759

Δ΄ ΠΑΓΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ - ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ - ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΚΤΙΡΙΟΥ

1. - Αγορά μηχανημάτων	64.695
------------------------	--------

2. - Έπιπλα και σκεύη	684.667
3. - Αγορά βιβλίων	492.045
4. - Συντήρηση - επισκευή κτιρίου	189.492
5. - Βιβλιοδετήσεις	
ΣΥΝΟΛΟ	1.430.899
Ε΄ ΕΞΟΔΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ	
1. - Αξία χαρτιού - τυπογραφικά	845.595
2. - Φωτοσύνθεση	414.520
3. - Επιμέλεια ύλης	60.000
4. - Ταχυδρομικά - διεκπεραίωση	208.360
ΣΥΝΟΛΟ	1.528.475
ΣΤ΄ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ - ΔΡΑΣΗ	
1. - Έξοδα περιοδικών Ε.Ε.	721.352
2. - Έξοδα περιοδικών Γ.Σ.	498.600
3. - Εκτύπωση εντύπων - αφισσών	1.616.720
4. - Έξοδα προβολής αιτημάτων	535.637
ΣΥΝΟΛΟ	3.372.309
ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ ΕΞΟΔΩΝ 1995:	56.484.268

**Γενική Έκθεση
Ελεγκτικής
Επιτροπής**

**ΓΕΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΓΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ
για την οικονομική διαχείριση της ΑΔΕΔΥ και τη γενική οικονομική της κατάσταση
για το διάστημα της τριετούς οικονομικής περιόδου από 11.11.1992 μέχρι
14.11.1995 και υποβολή της στο 29ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ.**

Στην Αθήνα και στα γραφεία της ΑΔΕΔΥ (Ψύλλα 2) σήμερα 19.11.95 ημέρα Κυριακή και ώρα 9.00' π.μ. συνεδρίασε η Ελεγκτική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ, ύστερα από πρόσκληση του Προέδρου της, σύμφωνα με τα άρθρα 21 και 22 του Καταστατικού.

Αφού διατυπώθηκε απαρτία με παρόντα τα παρακάτω μέλη:

1. - Μούχτσης Θεόδωρος	:	Πρόεδρος
2. - Βλάχος Κων/νος	:	Αντιπρόεδρος
3. - Παπανίκος Δημήτριος	:	Γραμματέας
4. - Μαντάς Κομνηνός	:	Μέλος
5. - Ταπανίδης Θεόδουλος	:	Μέλος

ασχολήθηκε με το θέμα της Ημερήσιας Διάταξης.

Η Ελεγκτική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ από την εκλογή της μέχρι σήμερα πραγματοποίησε έντεκα (11) συνεδριάσεις για την παρακολούθηση της διαχείρισης της περιουσίας της ΑΔΕΔΥ, τη σύνταξη των σχετικών εκθέσεων και την υποβολή τους στο Γενικό Συμβούλιο και το συνέδριο.

Από τους παραπάνω λεπτομερείς ελέγχους διαπιστώθηκαν τα παρακάτω:

1. Τηρούνται όλα τα διαχειριστικά βιβλία που προβλέπονται από το άρθρο 3 του Ν. 1264/82, τα οποία είναι:

- α. Βιβλίο Ταμείου αριθμημένο κατά φύλλο και θεωρημένο από το Γραμματέα του Πρωτοδικείου Αθηνών.
- β. Γραμμάτια εισπράξεων αριθμημένα και θεωρημένα από τον πρόεδρο της Ελεγκτικής Επιτροπής.
- γ. Γραμμάτια πληρωμών, αριθμημένα και θεωρημένα από τον πρόεδρο της Ελεγκτικής Επιτροπής.

2. Όλα τα βιβλία είναι ενημερωμένα με πλήρη τάξη και σαφήνεια. Στο βιβλίο ταμείου είναι καταχωρημένες κατά χρονολογική σειρά όλες οι εισπράξεις.

Οι πληρωμές αναγράφονται αναλυτικά σε συγκεντρωτικές κατά μήνα καταστάσεις που συνοδεύουν τον κατά μήνα συγκεντρωτικό πίνακα πληρωμής.

Οι εγγραφές που έγιναν στηρίζονται σε δικαιολογητικά. Δεν διαπιστώθηκε καμιά διαφορά, ανεπάρκεια ή παράλειψη.

Εμφανίζονται οι κρατήσεις που έγιναν για λογαριασμό τρίτων καθώς και η απόδοσή τους.

Κατά την ελεγχόμενη διαχειριστική περίοδο από 11.11.92 μέχρι 14.11.95 έχουμε τα εξής:

Α. Γραμμάτια εισπράξεων εκδόθηκαν και έχουν υπογραφεί από τον Ταμία.

α) 273 τα με αριθμ. 1732 μέχρι και 2004 από τα οποία άκυρα (3) τα με Αριθμ. 1749, 18827 και 1850.

β) Υπαλληλικής (5) από 0108 μέχρι και 0112.

Β. Εντάλματα πληρωμών εκδόθηκαν σαράντα (40) τα με αριθ. 0713 μέχρι και 0752 από τα οποία άκυρα - 2 - τα με αριθμό 0715 και 0718.

Συνολική εικόνα εσόδων - εξόδων και του υπολοίπου είναι:

Α. Υπόλοιπο από προηγούμενη διαχειριστική περίοδο (11.11.92) 22.306.258.

ΕΣΟΔΑ

α. Έσοδα από Ομοσπονδίες	224.819.055
β. Έσοδα από επιστροφές Διεθνών Σχέσεων	5.456.697
γ. Έσοδα από τόκους	9.938.840
δ. - Έσοδα από επιχορηγήσεις (Υπ. Εμπορίου)	998.128
ε. - Έσοδα από "ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ"	24.300
ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ ΕΣΟΔΩΝ (πηγές 1, 2α, β, γ, δ, ε)	263.543.278

ΕΞΟΔΑ

Από 11.11.92 έως και 14.11.1995	251.329.083
Γ. Νέο υπόλοιπο Ταμείου για τη νέα διαχειριστική περίοδο (μετά τις 14.11.1995) είναι	12.214.195
Αναλυτικότερα το υπόλοιπο για τη νέα διαχειριστική περίοδο έχει ως εξής:	
α. Στο Λογαριασμό 99991415 (Ταχ. Ταμιευτήριο) στις 13.11.1995	3.500.000
β. Σε ανοιχτούς λογαριασμούς και υποχρεώσεις της ΑΔΕΔΥ ενόψει του 29ου συνεδρίου (σε αποδείξεις)	8.714.195
Δ. Υπόλοιπο λογαριασμού 48283644 (ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ)	2.707.845
Ε. Υπόλοιπο λογαριασμού 48035310	1.176.648
Ζ. Υπόλοιπο λογαριασμού 48035310 (ΚΑΛΑΜΑΤΑ)	10.163.910
ΣΥΝΟΛΟ διαθεσίμων των (Γ, Δ, Ε, Ζ) μέχρι 14.11.95 είναι	26.262.598

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

α. Το ποσό των 251.368 δρχ. που αφορά επιστροφές από C.E.S. έχει κατατεθεί στο λογαριασμό 48123790 και εκδόθηκε το αριθμ. 1792 ένταλμα εισπράξης.

β. Δεν έγινε υπέρβαση κανενός άρθρου των προϋπολογισμών 1993, 1994 και 1995 που να μην έχει εγκριθεί από το Γενικό Συμβούλιο. Τα έσοδα και τα έξοδα κατά άρθρο έχουν όπως καταγράφηκαν στους απολογισμούς κάθε έτους.

γ. Κατά την ελεγχόμενη περίοδο η οικονομική διαχείριση της διοίκησης ήταν απόλυτα χρηστή. Σε αυτό συνέβαλε ο Ταμίας της ΑΔΕΔΥ που εργάστηκε με ζήλο και ευσυνειδησία.

Για το σκοπό αυτό συντάχθηκε η Έκθεση και υπογράφεται ως εξής:

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΟΥΧΤΣΗΣ

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΣ

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝ/ΝΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ
ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΜΑΝΤΑΣ
ΘΕΟΔΟΥΛΟΣ ΤΑΠΑΝΙΔΗΣ

Πλαίσιο θέσεων - Πρόγραμμα δράσης

Το πλαίσιο θέσεων περιελάμβανε τρία σκέλη:

- Το πρώτο σκέλος αφορούσε το πρόγραμμα δράσης στην οικονομία, στη δημόσια διοίκηση, στο ασφαλιστικό, στο συνταξιοδοτικό, στην παιδεία, στην υγεία και στη στέγη.
- Το δεύτερο σκέλος αφορούσε το θέμα των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο δημόσιο.
- Τέλος, το τρίτο σκέλος αφορούσε το ρόλο του συνδικαλιστικού κινήματος, τα οργανωτικά του προβλήματα καθώς και τους στόχους της οργάνωσης.

Αναλυτικά το πλαίσιο θέσεων και το πρόγραμμα δράσης που ψηφίστηκε στο 29ο συνέδριο είχε ως εξής:

Οικονομικά

Το 29ο συνέδριο διεξάγεται σε μια δύσκολη για τους εργαζόμενους και τη χώρα συγκυρία, σε μια συγκυρία που χαρακτηρίζεται από τη μακροιά και παρατεταμένη δημοσιονομική κρίση που αντιμετωπίζει η χώρα μας, τις διαρθρωτικές αδυναμίες της ελληνικής οικονομίας και τις σύνθετες ανάγκες που δημιουργούν οι διεθνείς εξελίξεις και εντεινόμενος ανταγωνισμός.

Διεθνές περιβάλλον

Βρισκόμαστε στην εποχή της πληροφορικής, του σκληρού οικονομικού ανταγωνισμού και της παγκοσμιοποίησης της οικονομίας.

Στο διεθνές επίπεδο το υπερεθνικό κεφάλαιο εκμεταλλευόμενο τις ραγδαίες αλλαγές και ανακατατάξεις των τελευταίων χρόνων εισχωρεί σε νέες αγορές, δημιουργεί ευνοϊκούς για την επικυριαρχία του όρους.

Τα ισχυρά οικονομικά κέντρα αυξάνουν τα κέρδη τους αναδιανέμοντας συνεχώς υπέρ τους τον κοινωνικό πλούτο.

Τα προβλήματα της περιβαλλοντολογικής καταστροφής, της φτώχειας, της ανεργίας και της ανισοκατανομής του παραγόμενου προϊόντος κυριαρχούν.

Η ταχύτητα των τεχνολογικών αλλαγών και εξελίξεων και η κατοχή της γνώσης αποτελούν παράγοντα που προσδιορίζει στο διεθνές πεδίο τη θέση των χωρών και των λαών, ενώ οι αλλαγές που προκαλούνται στο επίπεδο της απασχόλησης και των εργασιακών σχέσεων επηρεάζουν το ρόλο του συνδικαλιστικού κινήματος.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τις Η.Π.Α. και την Ιαπωνία για το ξαναμοίρασμα των αγορών, για νέες ζώνες οικονομικής επιρροής δημιουργούν εμπλοκές και κινδύνους για την ειρήνη στον κόσμο.

Στη Βαλκανική οι ισχυρές πολιτικά και οικονομικά δυνάμεις αφού διέλυσαν τη Γιουγκοσλαβία προκειμένου να διευρύνουν τις ζώνες επιρροής τους στην περιοχή, τροφοδότησαν τις πολεμικές συγκρούσεις για να εξυπηρετήσουν τα σχέδιά τους έχουν εντάξει τους διεθνείς οργανισμούς στην υλοποίηση των σχεδιασμών τους, με μονομερή και προκλητικό τρόπο χρησιμοποιούν στις στρατιωτικές δυνάμεις για να επιβάλλουν λύσεις σε βάρος των λαών της περιοχής.

*Ευρωπαϊκή
πραγματικότητα*

Το κεφάλαιο αξιοποιώντας τις αλλαγές διαμορφώνει υπέρ του το συσχετισμό δυνάμεων και δυσκολεύει την ικανοποίηση των αιτημάτων του χώρου της εργασίας για κοινωνικές παροχές και Κράτος Πρόνοιας.

Η ανάπτυξη της τεχνολογίας λειτουργεί υπέρ του κεφαλαίου, δημιουργεί νέες συνθήκες ταχύτατης ηλεκτρονικής κίνησης από τη μια χώρα στην άλλη με αποτέλεσμα τον περιορισμό των δυνατοτήτων των εθνικών οικονομιών.

Στο ευρωπαϊκό επίπεδο έχουμε διαρκώς ενίσχυση της οικονομίας της αγοράς, του πλήρους ανταγωνισμού, των "σκληρών νομισμάτων".

Η σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση των 20 εκατομμυρίων ανέργων προσπαθεί να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της ύφεσης και του ανταγωνισμού με τρόπους που αντιστρατεύονται το στόχο για μια Ευρώπη των πολιτών.

Οι νεοφιλελεύθερες και συντηρητικές δυνάμεις προωθούν αποφάσεις με μοναδικό κριτήριο τον ανταγωνισμό στο όνομα του οποίου επιδιώκουν τη μείωση του κόστους εργασίας και την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Μοντέλο αμφισβητείται με ορατό τον κίνδυνο να οδηγηθούν στο περιθώριο μεγάλα τμήματα του πληθυσμού.

Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων απειλεί τις δημόσιες επιχειρήσεις και τις δημόσιες υπηρεσίες.

Ο άξονας Γερμανίας - Γαλλίας κυριαρχεί. Η Γερμανική οικονομική δύναμη λειτουργώντας ως η ατμομηχανή για την κίνηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης προσπαθεί να ανατρέψει τις σημερινές ισορροπίες.

Η συνθήκη του Μάαστριχτ με τους όρους και το χρονοδιάγραμμα που επιβάλλει, οδηγεί σε βίαιη δημοσιονομική σύγκλιση, χωρίς να διασφαλίζει τη σύγκλιση των οικονομιών, οδηγεί σε αποκλίσεις στο κοινωνικό επίπεδο και αυξάνει τις ανισότητες.

Το "κόστος" προσαρμογής των ασθενέστερων οικονομικά χωρών στους στόχους που θέτει η συνθήκη του Μάαστριχτ είναι αρκετά μεγάλο.

Οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν διάφορα προγράμματα σταθεροποίησης και διαρκούς λιτότητας που μεγενθύνουν την ανεργία, κατανέμουν άνισα το εισόδημα και περιορίζουν το κράτος πρόνοιας.

Οι βίαιες δημοσιονομικές προσαρμογές στα διάφορα κράτη δημιουργούν αρνητικές επιπτώσεις και απομακρύνουν το όραμα της οικοδόμησης μιας Ευρώπης των λαών με κοινωνική συνοχή και προοπτική.

Είναι φανερό ότι η Ε.Ε. οικοδομείται με τους όρους και τις προτεραιότητες του κεφαλαίου, δεν ανταποκρίνεται στα οράματα των εργαζομένων και των πολιτών, ενώ η όξυνση των κοινωνικών προβλημάτων τροφοδοτεί επικίνδυνα φαινόμενα όπως του ρατσισμού και του νεοαζιτισμού.

Η διακυβερνητική του 1996 αποτελεί σημαντικό σημείο για την παραπέρα πορεία. Η αναθεώρηση της συνθήκης, η αντιμετώπιση του δημοκρατικού ελλείμματος που παρατηρείται στα κέντρα λήψης των αποφάσεων, η χάραξη πραγματικά κοινής εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής, η εξάλειψη των περιφερειακών ανισοτήτων, η ανύψωση του βιοτικού επιπέδου των λαών και των εργαζομένων και η αποφυγή πολλών ταχυτήτων στις διάφορες χώρες είναι το ζητούμενο.

Σε ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό επίπεδο τα πράγματα δεν είναι καθόλου ευνοϊκά. Οι συνεχείς επιθέσεις στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, η απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων του ευρωπαϊκού κοινωνικού προτύπου και ο συνεχής κίνδυνος της ανεργίας έχουν δημιουργήσει σοβαρότατα προβλήματα. Η κατάσταση αυτή είναι απαραίτητο να αλλάξει.

Σε κάθε περίπτωση το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να φέρει όσο γίνεται εντονότερα στο προσκήνιο τα προβλήματα των εργαζομένων.

Το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει δημιουργώντας τις κατάλληλες προϋποθέσεις να κάνει πιο εμφανή την παρουσία του στα ευρωπαϊκά συνδικαλιστικά όργανα C.E.S.-C.E.S.P. και να επιδιώξει μια δυναμική και αποτελεσματική δράση που θα συσπειρώνει και θα εκφράζει τους εργαζόμενους πάνω στους στόχους της κοινωνικής δικαιοσύνης, της κοινωνικής αλληλεγγύης, του Κράτους Πρόνοιας, της δημοκρατικής Ευρώπης των λαών με αναβαθμισμένο και ισχυρό το ρόλο της εργασίας.

Το ελληνικό και το ευρωπαϊκό Σ.Κ. από κοινού πρέπει να προωθήσουν στόχους που συνδέονται:

- Με τη σύγκλιση των πραγματικών οικονομιών και την ανάπτυξη.
- Με την αντιμετώπιση της ανεργίας, με μέτρα αναπτυξιακής πολιτικής, κατάρτισης, εκπαίδευσης και μείωσης του ωραρίου στις 35 ώρες εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών.
- Με την προστασία του Κράτους Πρόνοιας και οικοδόμηση κοινωνίας αλληλεγγύης.
- Με την προστασία των δημοσίων υπηρεσιών και τη δημιουργία μετώπου απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις.
- Με την προστασία του περιβάλλοντος.
- Με την αντιμετώπιση των προβλημάτων του κοινωνικού αποκλεισμού, του ρατσισμού και της ξενοφοβίας.

Η ανεργία και τα κοινωνικά μεγέθη να αποτελέσουν πρόσθετα στοιχεία των κριτηρίων σύγκλισης προς την Ο.Ν.Ε.

Η ελληνική οικονομία

Στο εσωτερικό της χώρας οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν οξυμμένα οικονομικά προβλήματα σαν αποτέλεσμα των μακροχρόνιων σταθεροποιητικών προγραμμάτων. Παρά τις θυσίες των εργαζομένων δεν αντιμετωπίστηκαν τα προβλήματα της χώρας και οδήγησαν σε αναδιανομή εισοδημάτων υπέρ του παρασιτικού κεφαλαίου και της οικονομικής ολιγαρχίας.

Από το 1986 ουσιαστικά εφαρμόζεται μια οικονομική πολιτική λιτότητας για τους εργαζόμενους με στόχο τη "σταθεροποίηση" της οικονομίας.

Μια οικονομική πολιτική που δεν αποκλιμάκωσε τον πληθωρισμό και επιπλέον αύξησε την ανεργία και το έλλειμμα του δημόσιου προϋπολογισμού με την ύφεση που δημιούργησε.

Η έλλειψη ενός επιθετικού αναπτυξιακού σχεδιασμού και η απολμία στη λήψη αποφάσεων που θα φορολογούν όλα τα εισοδήματα, συντηρούν ένα αντιπαραγωγικό και καταναλωτικό μοντέλο που σε συνδυασμό με τους περιοριστικούς παράγοντες του

προγράμματος σύγκλισης δεν διασφαλίζουν το ξεπέραςμα του τρίπτυχου λιτότητα - ύφεση - ανεργία.

Ειδικότερα η ανεργία και κύρια των νέων είναι ίσως το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει σήμερα η ελληνική κοινωνία και οικονομία.

Η βελτίωση ορισμένων οικονομικών δεικτών πραγματοποιήθηκε κυρίως μέσα από τη μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων και των συνταξιούχων, ενώ παρέμειναν τα προβλήματα της ύφεσης, της αποβιομηχάνισης και οξύνθηκε η ανεργία.

Παρά το γεγονός δε ότι το κόστος του χρήματος έχει σημαντικά μειωθεί, οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν προβλήματα οικονομικής επιβίωσης.

Οι επενδύσεις σε υποδομή στις μεταφορές, επικοινωνίες, ενέργεια και επαγγελματική κατάρτιση καθυστερούν και οι αναγκαίες διαρθρωτικές μεταβολές στην παραγωγή και στη δημόσια διοίκηση δεν πραγματοποιήθηκαν.

Το συνολικό δημόσιο χρέος για το 1995 θα ξεπεράσει τα 32 τρις ή το 118% του ΑΕΠ και έχει το μεγαλύτερο ποσοστό δαπανών εξυπηρέτησής του οι οποίες για το 1995 υπολογίζεται στα 6,2 τρις ή περίπου 25% του ΑΕΠ ήταν 142,6% και οι δαπάνες εξυπηρέτησης 10,4%, ενώ της Ιταλίας το συνολικό δημόσιο χρέος ήταν 123,3% και οι δαπάνες εξυπηρέτησης 10,8% αντίστοιχα.

Αυτές οι υψηλότερες δαπάνες για τόκους αποκαλύπτουν τους δυσμενέστατους όρους δανεισμού (επιτόκια) στην Ελλάδα όπου λειτουργούν ως συμπληρωματικός μηχανισμός ανακατανομής εισοδημάτων υπέρ των "εισοδηματιών" των κατόχων υψηλότοκων κρατικών ομολόγων και συντηρούν το αντιπαραγωγικό, παρασιτικό και καταναλωτικό μοντέλο στη χώρα μας.

Η μεταφορά πόρων επηρεάζει αποφασιστικά την τελική διάρθρωση των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού σε βάρος τελικά των κοινωνικών, αναπτυξιακών δαπανών και των αμοιβών των εργαζομένων Δ.Υ.

Έτσι η σταθεροποίηση που επιχειρείται τα τελευταία χρόνια με την πολιτική λιτότητας και τα υψηλά επιτόκια ουσιαστικά ανακατανέμει πόρους από τις παραγωγικές επενδύσεις τοκοφόρων τίτλων, από τους μισθωτούς στους "εισοδηματίες" με αποτέλεσμα παραγωγική αποδιάρθρωση της χώρας, παρασιτική λειτουργία της οικονομίας, διατήρηση του υφεσιακού μοντέλου, διόγκωση της ανεργίας.

Στο κοινωνικό πεδίο η κρίση εμφανίζεται με την αμφισβήτηση αρχών και αξιών, την υποχώρηση των ιδεολογιών, την καλλιέργεια νέων κοινωνικών και καταναλωτικών προτύπων.

Παραδοσιακοί θεσμοί του δημοκρατικού πολιτεύματος όπως τα πολιτικά κόμματα και το Κοινοβούλιο αντιμετωπίζουν κρίση αξιοπιστίας.

Συλλογικές μορφές έκφρασης και δράσης υποχωρούν και επικρατούν φαινόμενα ιδιώτευσης και περιθωριοποίησης των πολιτών.

*Η προοπτική
ανάπτυξης*

Οι εργαζόμενοι γνωρίζουν ότι η πορεία και η προοπτική της χώρας άρα και η προοπτική στο επίπεδο των αμοιβών τους και των κοινωνικών αγαθών συνδέεται άρρηκτα με την αναπτυξιακή και κοινωνική πολιτική που θα ακολουθηθεί τα επόμενα χρόνια. Είναι φανερό ότι η δέσμευση για την υλοποίηση του προγράμματος σύγκλισης

1994-1999 όπως έχει σχεδιαστεί με την περιοριστική εισοδηματική πολιτική και περιστολή των κοινωνικών δαπανών δημιουργούν σοβαρά προβλήματα επιβίωσης στους εργαζόμενους και δεν επιτυγχάνουν ευνοϊκούς όρους για αναπτυξιακή διαδικασία και δίκαιη κατανομή του αποτελέσματος.

Μια αναπτυξιακή διαδικασία πρέπει να δίνει προτεραιότητα στην περιφέρεια και τις νέες τεχνολογίες, στην παραγωγή νέων ανταγωνιστικών προϊόντων, να επενδύει στην έρευνα, την κατάρτιση, σε έργα υποδομής και νέες παραγωγικές μονάδες, χρειάζεται ενεργοποίηση του πολίτη, κινητοποίηση των παραγωγικών φορέων και σύγχρονη δημόσια διοίκηση.

Στοιχείο ενός εθνικού αναπτυξιακού σχεδίου πρέπει να αποτελεί η εκμετάλλευση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της ελληνικής οικονομίας, η στήριξη κλαδικών πολιτικών στους ανάλογους τομείς. Ο εκσυγχρονισμός και η αναβάθμιση των δημοσίων επιχειρήσεων με τη διατήρηση του δημόσιου χαρακτήρα τους, η ανασυγκρότησή τους στη βάση ενός παραγωγικού σχεδίου αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση της αναπτυξιακής προσπάθειας.

Στο πλαίσιο αυτό απαιτείται η αξιοποίηση των ευρωπαϊκών πόρων προκειμένου να λειτουργήσουν αναπτυξιακά.

Η αντιμετώπιση της ανεργίας και η αύξηση των φορολογικών εσόδων μόνο με υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης μπορεί να επιτευχθεί, και οι υψηλοί ρυθμοί (αύξηση του ΑΕΠ πάνω από το 4%) απαιτεί διαρθρωτικές ριζικές μεταβολές στο χώρο της παραγωγής, κοινωνική προστασία μέσα από τη στήριξη του Κοινωνικού Κράτους και απόδοση του πλεονάσματος των πόρων, από την αναπτυξιακή διαδικασία, στους εργαζόμενους.

Η φορολογική πολιτική

Η διαχρονικά άδικη κατανομή των φορολογικών βαρών σε βάρος των μισθωτών και των συνταξιούχων απαιτεί μια ριζική φορολογική μεταρρύθμιση που δεν θα είναι πρόσκαιρη και εισπρακτικού χαρακτήρα.

Θα είναι μια πολιτική που θα κτυπά την παραοικονομία και την φοροδιαφυγή, θα διευρύνει τη φορολογική βάση ώστε να πληρώσουν όλοι σύμφωνα με τη φοροδοτική τους ικανότητα, θα αλλάξει τη σχέση άμεσων-έμμεσων φόρων υπέρ των πρώτων, θα ελαφρύνει φορολογικά τους μισθωτούς που έχουν ονομαστεί τα "υποζύγια" του προϋπολογισμού.

Το μεγάλο ύψος της παραοικονομίας έχει επιπτώσεις στην ανισορροπία των δημοσιονομικών μεγεθών και κατ' επέκταση προκαλεί στενότητα πόρων για δημόσιες επενδύσεις και δαπάνες κοινωνικής προτεραιότητας, με αποτέλεσμα να υποσκάπτεται η αποτελεσματικότητα της οικονομίας και τα αδιέξοδα να συνεχίζονται.

Η ριζική αντιμετώπιση επομένως του προβλήματος προβάλλεται ως μονόδρομος για τη δημοσιονομική εξυγίανση που θα επιφέρει αύξηση των μισθών και γενναία χρηματοδότηση της παιδείας, υγείας και πρόνοιας όπως απαιτεί το Σ.Κ.

Οι φοροαπαλλαγές ή "φορολογικές δαπάνες" όπως αναφέρονται στον προϋπολογισμό του 1995 πρέπει να επανεξεταστούν. Για λόγους φορολογικής δικαιοσύνης πρέπει να καταργηθούν όλες οι χαριστικές που δόθηκαν χωρίς αιτιολογία και που λειτούργησαν υπέρ των υψηλών εισοδημάτων.

*Η εισοδηματική
πολιτική*

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο βρέθηκαν στο επίκεντρο της πολιτικής λιτότητας των τελευταίων χρόνων με αυξήσεις χαμηλότερες του Δ.Τ.Κ. και με επιβαρύνσεις λόγω νέων ασφαλιστικών εισφορών είχαν δραματική μείωση των αποδοχών τους. Οι εξαγγελίες της σημερινής κυβέρνησης για προστασία του εισοδήματος ήταν χωρίς αντίκρουσμα για τους εργαζόμενους στο δημόσιο, αφού η πτωτική πορεία των αποδοχών τους συνεχίστηκε και το 1994 και το 1995.

Την πολιτική των μηδενικών αυξήσεων της προηγούμενης κυβέρνησης διαδέχθηκε η πολιτική χορήγησης αυξήσεων πολύ πιο κάτω από τον πληθωρισμό, της σημερινής κυβέρνησης. Παράλληλα διατηρήθηκαν οι κρατήσεις για την κοινωνική ασφάλιση.

Με το πρόγραμμα σταθεροποίησης των κυβερνήσεων (1990-1995) (με αρχή το 1990) οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι υπέστησαν τη μεγαλύτερη εισοδηματική μείωση από το 1974.

Η πολιτική λιτότητας συνοδεύτηκε από τη χορήγηση διαφόρων επιδομάτων από μια άναρχη γενική και κλαδική επιδοματική πολιτική, άλλοτε ως μια διέξοδος από την περιοριστική πολιτική και μέσα από αγώνες των εργαζομένων και άλλοτε ως κυβερνητική σκοπιμότητα.

Η σχέση εισαγωγικών και καταληκτικών μισθολογικών αποδοχών έγινε περισσότερο ισοπεδωτική από ότι ήταν, οι μισθολογικές ανισότητες ανάμεσα σε εργαζόμενους Δ.Υ. με τα ίδια τυπικά και ουσιαστικά προσόντα έχει πάρει προκλητικές διαστάσεις.

*«...Η επιδοματική
πολιτική έχει
οδηγήσει τις
συντάξιμες
αποδοχές να είναι
μόνο ένα μικρό
μέρος των εν
ενεργεία
αποδοχών...»*

Η επιδοματική πολιτική έχει οδηγήσει τις συντάξιμες αποδοχές να είναι μόνο ένα μικρό μέρος των εν ενεργεία αποδοχών.

Εκτός από τη δραματική μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων που δημιούργησε αυτή η πολιτική έχει επηρεάσει αρνητικά και τη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών, αφού πλέον η αμοιβή της εργασίας δεν μπορεί ούτε τους βασικούς όρους διαβίωσης να εξασφαλίσει, ούτε και τα στελέχη ικανοποιητικά να ανταμείψει.

Επιβάλλεται λοιπόν ένα νέο μισθολόγιο που θα συνδυάζει τη δικαιοσύνη, το βαθμό ευθύνης, το βαθμό γνώσεων, το επίπεδο συνθηκών εργασίας, θα αναβαθμίζει ουσιαστικά τις αποδοχές των Δ.Υ. και θα αντιμετωπίζει στη βάση αρχών τα προβλήματα που έχει δημιουργήσει η επιδοματική πολιτική.

Νέο μισθολόγιο μέσα στο 1996. Το νέο μισθολόγιο θα πρέπει να αντιμετωπίσει το πρόβλημα των χαμηλών αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων, με την ουσιαστική αναβάθμισή τους (κάλυψη απωλειών τελευταίων ετών, κόστος ζωής κλπ) μέσα από αυξήσεις των βασικών μισθών, καθώς και το πρόβλημα των μισθολογικών ανισοτήτων και αδικιών της επιδοματικής πολιτικής. Να καλύπτει το συνεχώς διευρυνόμενο άνοιγμα μεταξύ των εν ενεργεία και συντάξιμων αποδοχών. Πρέπει να αντιμετωπίσει στη βάση αποδεκτών αρχών τα προβλήματα που έχει δημιουργήσει η επιδοματική πολιτική, να θέσει σε νέες βάσεις τις διαταραγμένες σχέσεις εισαγωγικών - καταληκτικών αποδοχών, να αυξήσει τα οικογενειακά επιδόματα ευθύνης, να δώσει τη δυνατότητα αντιμετώπισης των προβλημάτων που συνδέονται με τις ιδιαίτερες συνθήκες δουλειάς.

Το νέο Μισθολόγιο πρέπει να συνδέεται με το Δ.Τ.Κ. και Α.Ε.Π.

Δημόσια διοίκηση

Παράλληλα το Σ.Κ. πρέπει να παλέψει:

- για προστασία του εισοδήματος των εργαζομένων και πραγματικές αυξήσεις των αποδοχών.
- για ουσιαστικές αυξήσεις στα οικογενειακά επιδόματα και την επέκτασή τους και στους δύο συζύγους.
- για την τροποποίηση της κυβερνητικής απόφασης και την καταβολή των αναδρομικών του επιδόματος των 18.000 μέσα στο 1996.
- για τη χορήγηση διαρθρωτικών αυξήσεων (επιδομάτων) εξισορρόπησης ώστε να ανακουφιστούν εργαζόμενοι που καθηλώθηκαν οι αμοιβές τους λόγω της λιτότητας και να διευκολυνθεί η προοπτική του νέου μισθολογίου.

Οι στόχοι και το χρονοδιάγραμμα της Συνθήκης του Μάαστριχτ σε συνδυασμό με την πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων διαμορφώνουν το περιβάλλον για τη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών τα επόμενα χρόνια.

Οι συντηρητικές απόψεις που αποτέλεσαν την πλειοψηφία γι' αυτές τις αποφάσεις δέσμιες συμφερόντων παραβλέπουν την αμφίδρομη σχέση μεταξύ οικονομικής και κοινωνικής προόδου.

Στη χώρα μας τα σταθεροποιητικά προγράμματα δημιούργησαν και δημιουργούν σοβαρά προβλήματα στις δημόσιες υπηρεσίες και τους εργαζόμενους. Στα πλαίσια της πολιτικής αυτής, οι δημόσιες υπηρεσίες και οι δημόσιοι υπάλληλοι βρίσκονται καθημερινά στο στόχαστρο. Προβάλλονται ως η αποκλειστική πηγή του κακού και αποκρύπτονται τα χρόνια και σήμερα ιδιαίτερος οξυμένα διαρθρωτικά προβλήματα της ελληνικής οικονομίας.

Στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης αντίληψης κάθε τι στο δημόσιο διαβάλεται και υπονομεύεται. Κάθε τι το ιδιωτικό, εγκωμιάζεται και προβάλλεται. Ο ιδιωτικός τομέας θεωρείται εξ ορισμού παραγωγικός και ο δημόσιος εξ ορισμού αντιπαραγωγικός.

Οι κυβερνήσεις της χώρας μας αποδίδουν το οικονομικό πρόβλημα της χώρας στο ύψος των δημοσίων δαπανών και στον αριθμό των απασχολούμενων στο δημόσιο τομέα. Αποκρύπτεται όμως η κοινωνική και η διεθνής πραγματικότητα. Αποκρύπτεται ή παραμορφώνεται το γεγονός ότι οι απασχολούμενοι στην Ελλάδα στο δημόσιο, ως ποσοστό του ενεργού πληθυσμού, καλύπτουν το 13,2% και ο μέσος όρος στις χώρες της Κοινότητας είναι 18,2%.

Επίσης αποκρύπτεται ότι σύμφωνα με τα στοιχεία του ΟΟΣΑ οι δημόσιες δαπάνες στην Ελλάδα, είναι ως ποσοστό του ΑΕΠ αρκετά χαμηλότερες από το μέσο όρο των χωρών της Κοινότητας. Ο μέσος όρος αυτών των δαπανών στην Ελλάδα είναι 42,2%, ενώ ο μέσος όρος στις χώρες της Κοινότητας είναι 46,3%.

Αν ληφθεί υπόψη η έκταση της παραοικονομίας στη χώρα μας και αν ο υπολογισμός του ύψους των δαπανών του γενικού προϋπολογισμού του κράτους επιχειρηθεί να υπολογισθεί επί του πραγματικού ΑΕΠ, συμπεριλαμβανομένης δηλαδή και της παραοικονομίας, επιβεβαιώνεται πανηγυρικά ότι το δημόσιο στη χώρα μας είναι πολύ μικρότερο από το αντίστοιχο των χωρών της Κοινότητας.

*Η σημερινή
κατάσταση*

Το Σ.Κ. των Δ.Υ. υποστηρίζει με επιμονή εδώ και χρόνια το ότι το πρόβλημα δεν είναι το ύψος, αλλά η διάρθρωση των δημοσίων δαπανών, σε συνδυασμό και με τα άλλα αρνητικά, δομικά και λειτουργικά χαρακτηριστικά του δημόσιου τομέα.

Κάτω από το βάρος των χρόνιων και οξυμένων προβλημάτων η δημόσια διοίκηση στη χώρα μας, η οποία χαρακτηρίζεται και ως "μεγάλος ασθενής", αδυνατεί να παίξει ουσιαστικά το ρόλο της στην ανάπτυξη της οικονομίας και να ικανοποιήσει με τη λειτουργία της τις ανάγκες και τις προσδοκίες των πολιτών.

Ο συγκεντρωτισμός, οι πελατειακές σχέσεις, οι παρεμβάσεις της εκτελεστικής εξουσίας, η ευνοιοκρατία αλλά και η έλλειψη υποδομής είναι μερικά από εκείνα τα χαρακτηριστικά της που επιδρούν αρνητικά στην όλη λειτουργία της, την εκθέτουν στα μάτια των πολιτών, τη βάζουν καθημερινά στο στόχαστρο μιας επίθεσης που γίνεται από πολλές πλευρές, άλλοτε κάτω από την αγωνία για την καλύτερη λειτουργία της και άλλοτε κάτω από τις σκοπιμότητες που εξυπηρετούν την πολιτική της διάλυσης και υποβάθμισης των δημοσίων υπηρεσιών.

Είναι βέβαια γνωστή η ευθύνη διαχρονικά των κυβερνήσεων για την κατάσταση στη δημόσια διοίκηση. Αντιμετώπισαν και αντιμετώπιζουν, κατά κύριο λόγο τη Δ.Δ., είτε ως μηχανισμό προέκτασης του κόμματος για την εξυπηρέτηση δικών τους συμφερόντων, είτε ως χώρο εξυπηρέτησης και τακτοποίησης της εκλογικής πελατείας.

Είναι επίσης χαρακτηριστικό της νοοτροπίας και της αντίληψης των κυβερνήσεων, ότι την ευθύνη για την κακή λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών, όχι μόνο δεν την αναλαμβάνουν οι ίδιες, αλλά πολλές φορές κάτω από την πίεση των προβλημάτων και την αγωνία των πολιτών επιχειρούν να την χρεώσουν στους εργαζόμενους διαμορφώνοντας έτσι, εκτός των άλλων, και το κατάλληλο κλίμα για τη λήψη μέτρων σε βάρος των Δ.Υ.

Την τριετία που πέρασε τα φαινόμενα του έντονου κυβερνητικού κομματισμού πήραν νέες διαστάσεις. Η κυβερνητική αλλαγή που μεσολάβησε ανέδειξε σε όλο της το μεγαλείο την εξάρτηση της Δ.Δ. από την κάθε φορά κυβερνητική εξουσία. Οι αλλαγές που πρόβαλλε και διεκδικούσε το Σ.Κ. για τη λειτουργική ανεξαρτησία και την αξιοκρατική στελέχωση της Δ.Δ., με εξαίρεση το σύστημα προσλήψεων δεν έγιναν αποδεκτές με αποτέλεσμα οι κυβερνητικές παρεμβάσεις και ιδιαίτερα στα θέματα των εκτάκτων, στις επαναπροσλήψεις συνταξιούχων, στα Υ.Σ., στο νέο βαθμολόγιο κλπ να περιοριστούν στις αλλαγές των προσώπων εντείνοντας έτσι τα υπαρκτά προβλήματα της Δ.Δ. δημιουργώντας και νέα.

Το Σ.Κ. με συνέπεια, σταθερότητα και διαχρονικότητα στις θέσεις του, έχει τοποθετηθεί με σαφήνεια σε αυτές τις πολιτικές και αγωνίζεται για αλλαγές στη Δ.Δ. στην κατεύθυνση εξυπηρέτησης των πολιτών και της κοινωνικής και οικονομικής ανάπτυξης της χώρας μας.

Το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα από χρόνια είχε επισημάνει την ανάγκη της ουσιαστικής αποκέντρωσης και με τη θεσμοθέτηση Β΄ και Γ΄ Βαθμού Αυτοδιοίκησης. Ιδιαίτερα μετά το 1974 το ζήτημα αυτό αποτέλεσε πάγιο αίτημα συνολικά των κοινωνικών φορέων της χώρας μας. Η καθυστέρηση υλοποίησης του θεσμού, παρά το γεγονός ότι αποτελούσε ώριμο πολιτικοκοινωνικό αίτημα, αλλά και συνταγματική δέσμευση, είχε κατά τη γνώμη μας, αρνητικές συνέπειες, τόσο στις όποιες προσπάθειες εκσυγχρονισμού του πολιτικοδιοικητικού μας συστήματος, όσο και στην περιφερειακή ανάπτυξη του τόπου.

*Η θεσμοθέτηση της
Νομαρχιακής
Αυτοδιοίκησης*

Η θεσμοθέτηση της Ν.Α. δεν συνοδεύτηκε με την καθιέρωση Αυτοδιοίκησης Γ΄ βαθμού, με την καθιέρωση του συστήματος της απλής αναλογικής, με τον απ' αρχής σαφή προσδιορισμό των αρμοδιοτήτων καθώς και των θεμάτων που συνδέονται με την οικονομική αυτοδυναμία και τη διοικητική αυτοτέλεια. Αυτό θα έχει αρνητικές επιπτώσεις στη λειτουργία του νέου θεσμού.

Παράλληλα η ένταξη αρκετών αρμοδιοτήτων στο νέο θεσμό έγινε χωρίς σε βάθος συζήτηση για τις επιπτώσεις στη λειτουργικότητα και το ρόλο των υπηρεσιών, ενώ προβλήματα και ανησυχίες δημιούργησαν στη συνέχεια οι μονομερείς ανακοινώσεις για ένταξη και νέων αρμοδιοτήτων, πράγμα που τελικά επέδρασε αρνητικά στον ίδιο το θεσμό και στην απαραίτητη αποδοχή και στήριξή του από τους εργαζόμενους.

Το γεγονός εξάλλου ότι ο νέος θεσμός προωθήθηκε χωρίς να αντιμετωπιστούν σοβαρά ασφαλιστικά, συνταξιοδοτικά και εργασιακά προβλήματα των εργαζομένων στο Δημόσιο θα έχει σοβαρές επιπτώσεις στη λειτουργία του.

*«...η έλλειψη ενός
ολοκληρωμένου
σχεδίου διοικητικής
μεταρρύθμισης...»*

Είναι φανερό η έλλειψη ενός ολοκληρωμένου σχεδίου διοικητικής μεταρρύθμισης που σε συνδυασμό με την εφαρμογή της δευτεροβάθμιας αυτοδιοίκησης θα προσδιόριζε τα βήματα της περιφερειακής αποκέντρωσης, της ανασυγκρότησης των κεντρικών υπηρεσιών με όλες τις απαραίτητες οργανωτικές αλλαγές, θα εισήγαγε στο εσωτερικό της Δ.Δ. την αξιοκρατία, τη διαφάνεια και την αντικειμενικότητα στο σύνολο των υπηρεσιακών μεταβολών, θα καθιέρωνε και θα ενίσχυε διαδικασίες συμμετοχής και διαφάνειας, θα την καθιστούσε τελικά λειτουργικά ανεξάρτητη και αποτελεσματική.

Ένα τέτοιο εγχείρημα βεβαίως απαιτεί διαδικασίες ουσιαστικού διαλόγου και δημιουργία συνθηκών αποδοχής και στήριξης των αλλαγών με τρόπο που θα ανατρέψει την αντίληψη των Κυβερνήσεων για ασφυκτικό έλεγχο των δημοσίων υπηρεσιών και θα αποτρέψει συχνές νομοθετικές παρεμβάσεις στη Δ.Δ., που η μια ανατρέπει την άλλη.

Η έλλειψη βέβαια μιας τέτοιας διαδικασίας που θα οδηγούσε στην αναβάθμιση και τον εκσυγχρονισμό των δημοσίων υπηρεσιών έχει ως αποτέλεσμα συνεχείς και αντιφατικού χαρακτήρα παρεμβάσεις που οξύνουν τα προβλήματα, ατελείς και μη ολοκληρωμένες λύσεις, ακόμα και επικίνδυνες εξαγγελίες τύπου "εθελουσίας εξόδου".

Έτσι οδηγούμεθα σε ένταση του κλίματος αναξιοπιστίας και αναποτελεσματικότητας των δημοσίων υπηρεσιών και κάτω από τις διαπιστώσεις αυτές προμοδοτείται ουσιαστικά η πλευρά εκείνη που έχει ως στόχο την ιδιωτικοποίηση τμήματος των δημοσίων υπηρεσιών και προβάλλει αυτή την πολιτική ως απάντηση στην αγωνία του Κοινωνικού συνόλου που επιζητά την εξυπηρέτησή του.

Το Σ.Κ. που έχει κάνει επανειλημμένα αυτές τις διαπιστώσεις οφείλει να βάλει επιθετικά αυτή τη διάσταση και να τη συνδέσει με την πολιτική προστασίας των δημοσίων υπηρεσιών απέναντι στην επίθεση της ιδιωτικοποίησης. Να αποδείξει ότι η οικονομική ασφυξία της Δ.Δ. και η μη προώθηση της διαδικασίας εκδημοκρατισμού και εκσυγχρονισμού των υπηρεσιών πέρα από την οπισθοδρομική αντίληψη που εκφράζει σε σχέση με τη λειτουργία του κράτους, υιοθετεί και στηρίζει την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων που μέσα από το πλήθος των προβλημάτων δημοσίων υπηρεσιών πλασάρεται έξυπνα ως "πανάκεια" και σύγχρονη άποψη που ανταποκρίνεται στις σημερινές συνθήκες μπροστά στον 21ο αιώνα, ενώ η αλήθεια είναι ότι μας γυρίζει ως κοινωνία στον προηγούμενο αιώνα.

*Αναγκαίες
πολιτικές και
αλλαγές για μια
ριζική
μεταρρύθμιση*

Η ριζική μεταρρύθμιση αποτελεί πλέον μια αναγκαιότητα που αναγνωρίζεται από όλους. Το πρόβλημα δεν είναι σε καμιά περίπτωση μόνο τεχνικό, οργανωτικό και αυτό γιατί η δημόσια διοίκηση δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ένας απομονωμένος θύλακας εξέλιξης που δρα έξω και πέρα από το κοινωνικοπολιτικό περιβάλλον.

Το πρόβλημα είναι κύρια πολιτικό και βρίσκεται σε αντιστοιχία με τη μορφή και την ποιότητα των σχέσεων κράτους και κοινωνίας, κομμάτων με τα μέλη τους και τους πολίτες, με τα πολιτιστικά χαρακτηριστικά της κοινωνίας στην οποία λειτουργεί και βέβαια συνδέεται άμεσα με την επικρατούσα αντίληψη για το ρόλο του κράτους και την παρεμβατική του δυνατότητα σε μια σύγχρονη και δημοκρατική κοινωνία όπου τα προβλήματα αναπτυξιακά και κοινωνικά δεν μπορεί να αφήνονται για επίλυση μόνο στις δυνάμεις της αγοράς.

Για να αποδώσει μια μεταρρυθμιστική και εκσυγχρονιστική πολιτική πρέπει να περιλαμβάνει όλες τις περιοχές της κοινωνικής ζωής: πολιτικό σύστημα, οικονομικές δομές, εκπαιδευτικό σύστημα κλπ. Είναι δηλαδή μια διαδικασία σύνθετη.

Η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση με την προϋπόθεση ότι θα γίνουν αποδεκτές οι θέσεις μας για το θεσμό και τη συμπλήρωσή του και θα αντιμετωπισθούν τα προβλήματα του προσωπικού μπορεί να συμβάλει θετικά στον εκδημοκρατισμό του διοικητικού συστήματος, στην αλλαγή του μοντέλου άσκησης της εξουσίας, στην προώθηση της ενεργού συμμετοχής του πολίτη στα τοπικά θέματα που άμεσα τον αφορούν αλλά και στην αποκέντρωση της εξουσίας της κεντρικής διοίκησης.

Κύριο χαρακτηριστικό της αποκέντρωσης πρέπει να είναι η ανακατανομή των εξουσιών λήψης των αποφάσεων ανάμεσα στην κεντρική διοίκηση και στη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση και συνεπώς μεγαλύτερη εξουσία σε τοπικό επίπεδο.

Η αποκέντρωση παραπέρα πρέπει να σχετίζεται με θετικές δραστηριότητες όπως βελτίωση της αποτελεσματικότητας, μείωση κόστους παραγωγής των προσφερόμενων τοπικών υπηρεσιών και αγαθών καθώς και αύξηση της συμμετοχής των δημοτών στα τοπικά ζητήματα.

Οι δημόσιες υπηρεσίες με τον εκσυγχρονισμό και τον εκδημοκρατισμό τους μπορεί και πρέπει να καταστούν παράγοντες της σταθερότητας και της διαρκούς οικονομικής ανάπτυξης.

Προς αυτή την κατεύθυνση θα πρέπει:

- Να υπάρξει αύξηση των κοινωνικών δαπανών για παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση, πρόνοια, πολιτισμό και περιβάλλον.
- Οι δημόσιες υπηρεσίες να είναι σύγχρονες, δημοκρατικές, αποτελεσματικές, λειτουργικά ανεξάρτητες.
- Να υπάρξει αποκατάσταση και διεύρυνση των δημοκρατικών και συνδικαλιστικών μας ελευθεριών.
- Να σταματήσουν οριστικά οι ρουσφετολογικές πολιτικές προσλήψεων και να αντικειμενικοποιηθούν οι υπηρεσιακές μεταβολές.
- Να γίνει αντιληπτό ότι η αποδοτικότητα των δημοσίων υπηρεσιών είναι συνάρτηση της διοικητικής οργάνωσης και λειτουργίας, των συνθηκών εργασίας και του ύψους

Οργάνωση και λειτουργία

των αμοιβών. Αναβαθμισμένες υπηρεσίες με εξαθλιωμένους και παραγκωνισμένους υπαλλήλους δεν πρόκειται να υπάρξουν.

- Να γίνουν θεσμικές αλλαγές με τις οποίες θα διασφαλίζεται και θα ενισχύεται η ενεργητική συμμετοχή των πολιτών στις διαδικασίες λήψης των αποφάσεων και στον έλεγχο της εκτέλεσής τους.
- Να διασφαλίζεται η αρχή της διαφάνειας, της πρόσβασης του πολίτη στη διοίκηση, του σεβασμού των οργάνων της Δ.Δ. στον πολίτη, της συμμετοχής των εργαζομένων στις αποφάσεις που τους αφορούν.
- Να ξεπεραστούν με τολμηρές πολιτικές τα χρόνια παθολογικά χαρακτηριστικά της Δ.Δ., όπως ο ασφυκτικός εναγκαλισμός της από την πολιτική εξουσία, η ευνοιοκρατία, η εσωστρέφεια ο συγκεντρωτισμός στη διαδικασία λήψης των αποφάσεων, η κυριαρχία γραφειοκρατικών κανόνων κλπ.
- Οι συλλογικές διαπραγματεύσεις και το νέο μισθολόγιο είναι απαραίτητες τομές στην προσπάθεια εκσυγχρονισμού, εκδημοκρατισμού και αναβάθμισης της Δ.Δ.

Η δομή της Δ.Δ. και των δημοσίων υπηρεσιών και η σύγχρονη λειτουργία της αποτελούν τις βάσεις για τη δημοκρατική και αποτελεσματική λειτουργία της.

Το αποκεντρωμένο μοντέλο της ελληνικής Δ.Δ. θα πρέπει να ενισχυθεί με την ουσιαστική στήριξη της Ν.Α. και την καθιέρωση του Γ΄ βαθμού Αυτοδιοίκησης. Ο δημοκρατικός προγραμματισμός και ο κοινωνικός έλεγχος που παίρνει νέα χαρακτηριστικά στο επίπεδο του νομού πρέπει να διευρυνθεί και στο επίπεδο της περιφέρειας και να ολοκληρωθεί σε εθνικό επίπεδο μέσα από όργανα που να διασφαλίζουν την ευρύτερη εκπροσώπηση και οι αποφάσεις τους να λαμβάνονται σοβαρά υπόψη στη λήψη των αποφάσεων. Η εισαγωγή του θεσμού του συμβούλου προστασίας του πολίτη και η λειτουργία στα πλαίσια αυτά του Σώματος Ελεγκτών Δ.Δ. μπορούν να συμβάλλουν στην αξιόπιστη λειτουργία της Δ.Δ.

Η απαιτούμενη αναδιοργάνωση των υπηρεσιών πρέπει να γίνει ύστερα από μια λεπτομερή και σε βάθος μελέτη με την σύμφωνη γνώμη των εργαζομένων στις δημόσιες υπηρεσίες. Πρέπει να διαμορφωθεί η επιτελική λειτουργία κεντρικών υπηρεσιών και η διοικητική αυτοτέλεια περιφερειακών υπηρεσιών. Στα πλαίσια αυτά χρειάζεται να αποक्रουστεί κάθε παρέμβαση περιορισμού και υποβάθμισης των δημοσίων υπηρεσιών.

Η αξιοποίηση του προγράμματος "ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ", η εισαγωγή νέων μεθόδων και τεχνολογιών και η απλούστευση της νομοθεσίας και ηλεκτρονική κωδικοποίηση της αποτελούν κατευθύνσεις που πρέπει να ακολουθηθούν με συνέπεια και χωρίς χρονοτριβές προκειμένου να βελτιωθεί το συντομότερο η λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών.

Το Σ.Κ. των δημοσίων υπαλλήλων είναι αντίθετο με τη δημιουργία Ανεξάρτητων Διοικητικών Αρχών γιατί εκτός των άλλων δημιουργούν δημόσιες υπηρεσίες και υπαλλήλους πολλών ταχυτήτων.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ - ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Προσλήψεις

Το σύστημα επιλογής προσωπικού αποτελεί θεμελιώδη παράγοντα για την ορθολογική λειτουργία οποιουδήποτε οργανωμένου σχήματος και την αναβάθμιση της ποιότητας των υπηρεσιών.

Το πρόβλημα δυστυχώς, για την ελληνική διοίκηση δεν ήταν ποτέ η έλλειψη κάποιων κανόνων, αλλά η πιστή εφαρμογή τους ή ακόμη και η παραβίασή τους. Άρα το θέμα που τίθεται είναι καταρχήν η διασφάλιση της πιστής εφαρμογής ενός συστήματος που να είναι αντικειμενικό, αξιόπιστο και αξιοκρατικό.

Το νέο σύστημα προσλήψεων έχει θετικά στοιχεία και πρέπει να διασφαλιστεί η πιστή και σε μεγαλύτερη έκταση εφαρμογή του και η ενίσχυση των αντικειμενικών και αξιοκρατικών χαρακτηριστικών του. Οι προσλήψεις να κοινοποιούνται κάθε χρόνο απολογιστικά στη Βουλή.

Πρέπει να οριοθετηθούν αυστηρά οι ανάγκες για την πρόσληψη εκτάκτων για να μην εμπλέκονται στην εξυπηρέτηση πάγιων αναγκών των υπηρεσιών. Οι πάγιες ανάγκες να καλύπτονται από μόνιμο προσωπικό και να μονιμοποιηθούν οι συμβασιούχοι αορίστου χρόνου.

Βαθμολογικό σύστημα

Τα βαθμολογικά συστήματα που έχουν θεσμοθετηθεί μέχρι σήμερα πέρα από τη διαφορετική φιλοσοφία τους παρουσίασαν προβλήματα κατά την εφαρμογή τους.

Η λειτουργία του βαθμολογικού συστήματος, με αιχμή την όλη διαδικασία επιλογής προϊσταμένων ανέκαθεν καταλάμβανε και καταλαμβάνει περιοπτη θέση στο όλο πλέγμα των πελατειακών σχέσεων και δια μέσου αυτής περνά μεγάλο μέρος της ρουσφετολογικής εξυπηρέτησης.

Η σύνδεση βαθμού, με καθήκοντα διοίκησης (αρχαιότητας κλπ) ή η θητεία των προϊσταμένων χωρίς αξιοκρατική και αντικειμενική επιλογή αποδείχτηκε ότι δεν αποτελούν μια αποδεκτή λύση που να συμβάλλει στην αξιοκρατική στελέχωση των δημοσίων υπηρεσιών.

Το βαθμολογικό σύστημα που θεσμοθετήθηκε απ' αυτή την κυβέρνηση χωρίς κανένα διάλογο αποτελεί μια επαναφορά ουσιαστικά του Ν. 1586 με όλα τα σχετικά προβλήματα που έχουν εκτιμηθεί από το Σ.Κ.

Το Σ.Κ. των δημοσίων υπαλλήλων με βάση την εμπειρία που έχει αποκτήσει από την εφαρμογή, τα προβλήματα και τις αδυναμίες των παραπάνω συστημάτων πρέπει να διαμορφώσει συγκεκριμένη πρόταση που θα εξασφαλίζει τη συνέχεια και την αξιοκρατική στελέχωση της Δ.Δ.

Στα πλαίσια αυτά ένα σύστημα που έχει ως βασική φιλοσοφία τη θητεία των προϊσταμένων προϋποθέτει την ύπαρξη ενός βαθμολόγιου που θα περιγράφει τα καθήκοντα κάθε βαθμού, θα στηρίζεται σε αντικειμενικά μετρήσιμα και αξιοκρατικά κριτήρια επιλογής, σε αντικειμενικό σύστημα αξιολόγησης και σε αντικειμενικά Υ.Σ.

Σύστημα αξιολόγησης

Δημοκρατική και διαφανής διαδικασία αξιολόγησης με συμμετοχή αξιολογούμενου, πρόβλεψη αυτοαξιολόγησης και δυνατότητας ένστασης για όλες τις περιπτώσεις.

	<p>Το σύστημα να μην έχει ποσοτώσεις, η ολομέλεια Διεύθυνσης να εντάσσεται στην αξιολόγηση και το αποτέλεσμα της να χρησιμοποιείται μόνο για την επιλογή των προϋσταμένων (να είναι ένα από τα κριτήρια επιλογής).</p>
<i>Υπηρεσιακά Συμβούλια</i>	<p>Συγκεκριμένα αντικειμενικά κριτήρια συγκρότησης. Οι εκπρόσωποι των εργαζομένων να ελέγχονται από το συνδικαλιστικό κίνημα. Θεσμοθέτηση σύγχρονου κανονισμού λειτουργίας τους. Οι αποφάσεις των Υ.Σ. να είναι αιτιολογημένες, διαφανείς και να βασίζονται σε θεσμοθετημένα αντικειμενικά κατά το δυνατόν κριτήρια.</p>
<i>Μετατάξεις</i>	<p>Αντιμετώπιση του προβλήματος του πλεονάζοντος προσωπικού μέσα από τη διαδικασία των μετατάξεων σύμφωνα με τις προτάσεις μας (κατάρτιση νέων οργανισμών, κατάργηση θέσεων και προσωπικού, εθελοντικές μετατάξεις κλπ).</p> <p>Πάγια θεσμοθέτηση των εθελοντικών μετατάξεων για την κινητικότητα του προσωπικού (Κ.Δ., Ν.Α., Τ.Α. και Ν.Π.Δ.Δ.) μέσα από διαφανείς, αντικειμενικές διαδικασίες (γνωστοποίηση θέσεων, τακτό χρονικό διάστημα, γνώμη Υ.Σ., κριτήρια κλπ).</p>
<i>Μεταθέσεις</i>	<p>Επιτάχυνση των διαδικασιών έκδοσης των Π.Δ. για την μοριοποίηση των μεταθέσεων.</p> <p>Οι μεταθέσεις των υπαλλήλων με αίτησή τους για την κάλυψη κενών θέσεων να προηγούνται των προσλήψεων.</p>
<i>Αποσπάσεις</i>	<p>Ο θεσμός των αποσπάσεων όπως έχει χρησιμοποιηθεί μέχρι σήμερα έχει λειτουργήσει κατά κανόνα για το βόλεμα ημετέρων και τη δίωξη μη αρεστών.</p> <p>Οι αποσπάσεις να γίνονται με αντικειμενικά κριτήρια και για ορισμένο χρονικό διάστημα με την σύμφωνη γνώμη των Υ.Σ. αλλά και των υπηρεσιών.</p>
<i>Εκπαίδευση - Επιμόρφωση</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Ενίσχυση της λειτουργίας του Ε.Κ.Δ.Δ. και του Ι.Δ.Ε. για την παροχή επαγγελματικής εξειδίκευσης υψηλού επιπέδου. • Αύξηση των πόρων για τα προγράμματα επιμόρφωσης και τη λειτουργία του Ε.Κ.Δ.Δ. • Αξιοποίηση κονδυλίων κοινοτικών προγραμμάτων για δημιουργία επιμορφωτικών προγραμμάτων και ανά υπουργείο. • Πολιτικά δικαιώματα. • Άσκηση των υπαρχόντων πολιτικών δικαιωμάτων χωρίς περιορισμούς και υπηρεσιακές επιπτώσεις. • Πλήρη πολιτικά δικαιώματα με την προωθούμενη αναθεώρηση του Συντάγματος.
<i>Υπαλληλικός Κώδικας</i>	<p>Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των δημοσίων υπαλλήλων πρέπει να αντιμετωπισθούν με σύγχρονο και δημοκρατικό πνεύμα μέσα από τη θεσμοθέτηση - επιτέλους ενός νέου Υπαλληλικού Κώδικα.</p> <p>Επειδή όμως το παρελθόν και η ιστορία της αναμόρφωσης του Κώδικα - τουλάχιστον τα τελευταία 5 χρόνια - δείχνουν ότι διαρκώς αναπαράγεται μια διαδικασία αναβολών καθυστερήσεων που οδηγούν στην πράξη σε μια αναποτελεσματικότητα απαιτείται να υπάρξει και να τηρηθεί συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα για τη σύνταξη και εφαρμογή του. Ας σημειωθεί ότι και η σημερινή Επιτροπή αναμόρφωσης του Κώδικα έχει ήδη 1,5 χρόνο λειτουργίας ενώ ακόμα οι επεξεργασίες της βρίσκονται στα αρχικά στάδια.</p>

*Νομαρχιακή
Αυτοδιοίκηση*

Ταυτόχρονα - και το σπουδαιότερο - ο νέος Δημοσιοϋπαλληλικός Κώδικας δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να περιοριστεί σε απλή κωδικοποίηση της υφιστάμενης νομοθεσίας, αλλά να αντιμετωπίσει όλα τα σημαντικά θέματα.

Οι όροι επιτυχίας του νέου θεσμού θα κριθούν στην πράξη και θα εξαρτηθούν, από το ανθρώπινο δυναμικό - αιρετό και υπαλληλικό - που θα κληθεί να τον υπηρετήσει, από τη στάση της κεντρικής διοίκησης για την ολοκλήρωση των πλαισίων λειτουργίας του νέου θεσμού, και τέλος από το βαθμό αφομοίωσης του νέου θεσμού από την κοινωνία.

Η θεσμοθέτηση της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης αναγκαστικά επηρεάζει χιλιάδες εργαζόμενους στο Δημόσιο και θα προσδιορίσει τις συνθήκες εργασίας των μελλοντικών υπαλλήλων της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης.

Πέρα από το σοβαρότατο ζήτημα των ασφαλιστικών θεμάτων των νέων υπαλλήλων της Ν.Α. που πρέπει να λυθεί άμεσα με την ένταξή τους στο ίδιο καθεστώς των υπηρετούντων σήμερα υπαλλήλων θα πρέπει:

1. Να κατοχυρωθούν πλήρως τα εργασιακά δικαιώματα των υπαλλήλων που οι υπηρεσίες τους εντάχθηκαν στη Ν.Α.
2. Να εφαρμοστεί η μοριοποίηση των μεταθέσεων και να δοθεί προτεραιότητα στην κατοχύρωση των εργασιακών θέσεων σε επίπεδο νομού (τοποθετήσεις, μετακινήσεις κλπ).
3. Να καταρτιστούν οργανισμοί των Ν.Α. με ουσιαστικό διάλογο με το συνδικαλιστικό κίνημα με τρόπο που να διασφαλίζεται η ίση μεταχείριση και εξέλιξη του ανθρώπινου δυναμικού της ελληνικής διοίκησης, αλλά και ο συντονισμός και η διοίκηση των υπηρεσιών για την αποτελεσματική λειτουργία της Ν.Α. (συγκρότηση Γενικών Διευθύνσεων).
4. Οι διατάξεις που αναφέρονται στη δυνατότητα της Ν.Α. να συγκροτεί Ν.Π.Ι.Δ. με τη μορφή επιχειρήσεων, αλλά και αυτές που αφορούν στην εκχώρηση αρμοδιοτήτων της πρωτοβάθμιας αυτοδιοίκησης μέσα από συμβάσεις, να μην δίνουν τη δυνατότητα βασικές δραστηριότητες δημόσιου και κοινωνικού χαρακτήρα να αποτελέσουν αντικείμενο κερδοσκοπίας.
5. Να μην ισχύει το ασυμβίβαστο των προϊσταμένων των οργανικών μονάδων από το δικαίωμα εκλογής στα όργανα της Ν.Α.

*Ασφαλιστικά -
συνταξιοδοτικά*

Ο θεσμός της κοινωνικής ασφάλισης βρέθηκε κατά τη διάρκεια των τελευταίων ετών στο επίκεντρο μιας αμφισβήτησης εξαιτίας της όξυνσης των οικονομικών και δημοσιογραφικών προβλημάτων και της κυριαρχίας αντιλήψεων που θεωρούν ότι η φύση και ο χαρακτήρας της κοινωνικής ασφάλισης παρεμποδίζουν την οικονομική ανάπτυξη.

Στη χώρα μας την περίοδο 1990-1992 προωθήθηκαν ρυθμίσεις, που στο όνομα των προβλημάτων των ασφαλιστικών ταμείων, αφαιρέσαν εκατοντάδες δις από τις τσέπες των εργαζομένων όχι για να αντιμετωπισθούν τα προβλήματα, αλλά για να καλυφθούν τα ελλείμματα του κρατικού προϋπολογισμού.

Για τους δημοσίους υπαλλήλους υπήρξε δραματική αλλαγή όρων και προϋποθέσεων για την κύρια και επικουρική σύνταξη, αύξηση ορίων ηλικίας, καταργήθηκε η 35ετία και 35/35, επιβλήθηκαν εισφορές για την κύρια σύνταξη, δημιουργήθηκαν εργαζόμενοι

Στόχοι για την κύρια ασφάλιση

πολλών ταχυτήτων σε σχέση με τα ασφαλιστικά - συνταξιοδοτικά δικαιώματα, φαλκιδεύτηκε η επικουρική ασφάλιση.

Η σημερινή κυβέρνηση, παρά τις δεσμεύσεις και εξαγγελίες διατηρεί και εφαρμόζει το σύνολο αυτών των ρυθμίσεων και με εξαίρεση την επαναφορά της υποχρεωτικής ένταξης των νέων υπαλλήλων στο ΜΤΠΥ δεν προώθησε για λύση κανένα πρόβλημα, αντίθετα δημιούργησε και νέα με την εφαρμογή του θεσμού της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης και την παρέμβαση στην αυτοτέλεια του ΜΤΠΥ.

Ταυτόχρονα η συνέχιση και διαιώνιση της επιδοματικής πολιτικής έχει οδηγήσει την παραπέρα μείωση των συντάξιμων αποδοχών μας.

Σήμερα στα πλαίσια των γενικότερων επιλογών για τον περιορισμό των κοινωνικών δαπανών τα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα βρίσκονται για μία ακόμη φορά στο στόχαστρο και νέων επιθέσεων.

Το Δ.Σ.Κ. αποκρούοντας κάθε προσπάθεια φαλκίδευσης των ασφαλιστικών δικαιωμάτων πρέπει να αγωνιστεί για τους παρακάτω στόχους:

- Αύξηση των βασικών αποδοχών, θεσμοθέτηση νέου μισθολογίου.
- Προϋπόθεση για να αποκτήσει η κύρια σύνταξη τη συνταγματική της αποστολή αποτελεί η αλλαγή της συνεχιζόμενης πολιτικής λιτότητας.
- Η κατάργηση των αντιασφαλιστικών ρυθμίσεων και των ακροτήτων στα όρια ηλικίας.
- Η κατάργηση των ηλικιακών χρονολογικών διακρίσεων συνταξιοδότησης.
- Η κατοχύρωση του 80% των εν ενεργεία αποδοχών ως συντάξιμες.
- Η κατάργηση της βάσης υπολογισμού σε πενήτηκοστά και κατοχύρωση των 35/35.
- Η κατοχύρωση της 35ετίας και αποδέσμευσή της από τα σημερινά βάρβαρα όρια ηλικίας.
- Η κατάργηση της βάσης υπολογισμού των συντάξιμων αποδοχών σύμφωνα με τις αποδοχές της τελευταίας πενταετίας για τους νεοεισερχόμενους.
- Η ενιαιοποίηση των προϋποθέσεων αναγνώρισης των προϋπηρεσιών του ιδιωτικού τομέα σύμφωνα με τη διαδοχική ασφάλιση ώστε καμία ημέρα εργασίας να μην είναι χαμένη.
- Η ενιαιοποίηση των σχέσεων εργασίας όλων των απασχολούμενων στο Δημόσιο, τα Ν.Π.Δ.Δ. και τους Ο.Τ.Α. και Β΄ βαθμού.
- Η κατάργηση της εισφοράς κλάδου σύνταξης αφού η συνταξιοδότηση των δημοσίων υπαλλήλων από τον κρατικό προϋπολογισμό αποτελεί υποχρέωση της πολιτείας γι' αυτό και η σύνταξή τους δεν μπορεί να είναι προϊόν ασφαλιστρού.
- Οι ορφανικές συντάξεις να είναι ίσες με το κατώτερο όριο σύνταξης ανεξάρτητα αν υπάρχει η 5ετία.
- Χορήγηση ορφανικών συντάξεων και από τους δύο γονείς στο 100% των γονέων τους.

Στόχοι για
επικουρική
ασφάλιση

- Αύξηση των κατώτατων ορίων σύνταξης του δημοσίου.
- Συνταξιοδοτική αντιμετώπιση των δημοσίων υπαλλήλων που εργάζονται σε ανθυγιεινά επαγγέλματα.
- Ένταξη των νέων υπαλλήλων, της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης στο Μ.Τ.Π.Υ., στο ΤΠΔΥ και στα αντίστοιχα Ταμεία Αρωγής.
- Αξιοποίηση των περιουσιακών στοιχείων των Ασφαλιστικών Ταμείων.
- Πλειοψηφία των εργαζομένων στις διοικήσεις τους.
- Εκσυγχρονισμός της λειτουργίας τους.
- Ενοποίηση των Ταμείων Αρωγής μετά από μελέτη και σύμφωνη γνώμη του Σ.Κ.

Παιδεία

Αποτελεί πλέον συνείδηση ότι στο διαρκώς μεταβαλλόμενο κόσμο, σε ένα έντονα ανταγωνιστικό παγκόσμιο περιβάλλον, η χώρα μας θα έχει μέλλον αν αξιοποιηθούν τα εθνικά συγκριτικά πλεονεκτήματά μας, αν η πολιτισμική ιδιαιτερότητά μας προβληθεί, αν η Παιδεία γίνει πράγματι εθνική προτεραιότητα.

Επίσης έχει γίνει κατανοητό ότι η πολύπλευρη κρίση που διερχόμαστε σήμερα, μόνο μέσα από τη μόρφωση και τον πολιτισμό μπορεί να σταματήσει και η πορεία να αντιστραφεί.

Απαιτούνται λοιπόν επενδύσεις στη γνώση, επενδύσεις στην εκπαίδευση για να δημιουργήσουμε τους απαραίτητους κοινωνικούς, μορφωτικούς και οικονομικούς όρους για μια συνολική αναβάθμιση και ανάταση.

Οι σχεδιασμοί για τη δημιουργία της Ευρώπης των ίσων ταχυτήτων σημαίνει ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα που θα προωθεί τη συνεχή και δια βίου εκπαίδευση, θα ενισχύει την επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση για να αντιμετωπισθεί η διαρθρωτική ανεργία, θα καταπολεμά την αποτυχία μέσα στο σχολείο και την παραπαιδεία και θα παρεμβαίνει στο πολιτισμικό περιβάλλον της Ευρώπης.

Ο κίνδυνος να αλλοτριωθεί η πολιτισμική μας ταυτότητα και κληρονομιά απαιτεί ανάπτυξη πρωτοβουλιών και εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων πάνω στον ελληνικό πολιτισμό και τη γλώσσα μας.

Το δημοσιούπαλληλικό κίνημα πρέπει να αγωνιστεί για να επιτευχθούν οι παραπάνω στόχοι και να απαιτήσει:

- Ουσιαστική αύξηση των δαπανών για την παιδεία.
- Ενίσχυση του ρόλου της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης.
- Ισότητα στην παρεχόμενη εκπαίδευση.
- Αναβάθμιση του περιεχομένου σπουδών σε όλα τα επίπεδα.
- Αναβάθμιση των εκπαιδευτικών.
- Καταπολέμηση της παραπαιδείας και αλλαγή του εξεταστικού συστήματος.
- Γενίκευση της προσχολικής αγωγής.
- Σύνδεση της εκπαίδευσης με την κοινωνία και την παραγωγική διαδικασία.

- Κατάργηση της διπλής βάρδιας στα σχολεία ώστε να διευκολυνθούν οι εργαζόμενοι γονείς.
- Ενίσχυση του ρόλου του συλλόγου των διδασκόντων και συμμετοχή των γονέων και κηδεμόνων στη σχολική ζωή.
- Άμεση κάλυψη των κενών θέσεων σε εκπαιδευτικούς και διοικητικούς υπαλλήλους.

Το Σ.Κ. αγωνίζεται για μια παιδεία ως κοινωνικό αγαθό που δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο κερδοσκοπίας των ιδιωτικών συμφερόντων, δεν μπορεί να υποταχθεί σε σταθεροποιητικά προγράμματα, δεν μπορεί να ιδιωτικοποιηθεί ούτε να εφαρμοστούν οι προτάσεις που συντάξε ο ΟΟΣΑ.

Είναι λοιπόν περισσότερο από ποτέ αναγκαίο οι πολιτικές δυνάμεις, οι κοινωνικοί φορείς, οι πολίτες, οι εργαζόμενοι, η νεολαία, οι εκπαιδευτικοί, όλος ο λαός, να στρέψουν το βλέμμα τους, την προσοχή τους στα προβλήματα της παιδείας, στα προβλήματα που παρά τις διάφορες "μεταρρυθμίσεις" και τις "εξαγγελίες" συνεχίζουν να υπάρχουν και να μεγεθύνονται.

Υγεία

Οι δημόσιες υπηρεσίες υγείας της χώρας μας παρουσιάζουν σοβαρά προβλήματα λειτουργίας και κάλυψης των αναγκών του πολίτη.

Τα προβλήματα αυτά εκτός των άλλων είναι αποτέλεσμα της περιοριστικής οικονομικής πολιτικής που ακολουθείται αλλά και των πολιτικών που προμηδοτούν τον ιδιωτικό τομέα υγείας.

Για το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα η υγεία είναι θεμελιώδες ανθρώπινο αγαθό και δεν μπορεί να υπακούει στους νόμους της αγοράς και του κέρδους.

«...Η απουσία καθορισμού κανόνων λειτουργίας του συστήματος υγείας, των λειτουργιών υγείας και των χρηστών των παρεχόμενων υπηρεσιών οδηγεί το υπάρχον σύστημα σε αποδιοργάνωση και δυσλειτουργία, καλλιεργεί τη δυσπιστία και προκαλεί την αναποτελεσματικότητα ενισχύοντας την ασυδοσία και την εκμετάλλευση...»

Απαιτείται η εφαρμογή ενός σύγχρονου συστήματος υγείας το οποίο θα διασφαλίζει το δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα της υγείας με μια ανθρωποκεντρική πολιτική που θα προωθεί μέτρα αγωγής και προαγωγής της υγείας, ώστε να διασφαλιστεί μέχρι το 2000, υγεία για όλους όπως υποδεικνύει η στρατηγική του Παγκόσμιου Οργανισμού υγείας.

Η απουσία καθορισμού κανόνων λειτουργίας του συστήματος υγείας, των λειτουργιών υγείας και των χρηστών των παρεχόμενων υπηρεσιών οδηγεί το υπάρχον σύστημα σε αποδιοργάνωση και δυσλειτουργία, καλλιεργεί τη δυσπιστία και προκαλεί την αναποτελεσματικότητα ενισχύοντας την ασυδοσία και την εκμετάλλευση.

Είναι επιτακτική ανάγκη, ο επαναπροσδιορισμός μιας εθνικής πολιτικής υγείας που θα εξασφαλίζει ισότητα στην υγεία, ποιότητα στη φροντίδα, αποδοτικότητα στη χρήση των πόρων, αποτελεσματικότητα στη βελτίωση του επιπέδου υγείας, ισορροπία στα επίπεδα περίθαλψης.

Για την αποτελεσματική και αποδοτική οργάνωση των υπηρεσιών υγείας απαιτείται:

- Η ανάπτυξη της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας και στα αστικά κέντρα, η αποτελεσματική οργάνωση των υπηρεσιών επείγουσας ιατρικής, η άρτια και σύγχρονη οργάνωση των νοσοκομειακών μονάδων, η εφαρμογή του οικογενειακού γιατρού, ο οποίος θα εξασφαλίζει την παροχή πρωτοβάθμιας ιατρικής φροντίδας στον πληθυσμό ευθύνης του, ο οποίος πρέπει να έχει τη δυνατότητα της ελεύθερης επιλογής.

- Το Σ.Κ. είναι αντίθετο με τη λογική της πολιτικής ιδιωτικοποιήσεων των υπηρεσιών υγείας.
- Διεκδικεί την ουσιαστική αύξηση των δαπανών για την υγεία, ως απαραίτητη προϋπόθεση για την αναβάθμιση του ΕΣΥ, για την παροχή σε όλους μας σύγχρονης και ισότιμης υγειονομικής φροντίδας.

Στα πλαίσια αυτά άμεσα αιτήματα του Δ.Σ.Κ. είναι:

- Άμεση αντιμετώπιση του οξυμένου προβλήματος της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης των δημοσίων υπαλλήλων.
- Αύξηση των παροχών σε χρήμα και θεσμοθέτηση των παροχών σε είδος.
- Πλήρης κάλυψη οδοντοπροσθετικών, ορθοδοντικών εργασιών, οφθαλμιατρικών και ορθοπεδικών ειδών.
- Εκσυγχρονισμός του συστήματος παροχής ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης σε ότι αφορά την πληρωμή των νοσηλείων των φαρμάκων και των ιατρικών εργασιών.
- Υπογραφή νέων συμβάσεων με γιατρούς.

Στέγη

Οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν οξύτατα στεγαστικά προβλήματα λόγω της αύξησης των ενοικίων και της αναποτελεσματικής έως ανύπαρκτης στεγαστικής πολιτικής.

Με ιδιαίτερη οξύτητα εμφανίζεται το στεγαστικό πρόβλημα στους εργαζόμενους του Δημοσίου που αντιμετωπίζουν συχνές μετακινήσεις (μεταθέσεις κλπ) ή σε όσους υπηρετούν σε περιοχές με ακριβό κόστος στέγης (τουριστικές περιοχές κλπ).

Απαιτούνται μέτρα για τον έλεγχο του ύψους των ενοικίων. Ενίσχυση των Δ.Υ. για την αντιμετώπιση του στεγαστικού προβλήματος.

Διεκδικούμε μείωση των επιτοκίων των στεγαστικών δανείων, αύξηση του ύψους των δανείων και διάθεση των αναγκαίων κονδυλίων για κάλυψη των σχετικών αναγκών.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ

Το δικαίωμα των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο και της υπογραφής Σ.Σ.Ε. αποτελεί ένα χρόνιο αίτημα του συνδικαλιστικού κινήματος που τα τελευταία χρόνια έχει προβληθεί και διεκδικηθεί από όλες τις δημοσιοϋπαλληλικές οργανώσεις.

Η συλλογική διαπραγμάτευση, όπως είναι γνωστό, αποτελεί ένα ανώτερο επίπεδο συμμετοχής των εργαζομένων και είναι ένα από τα πιο βασικά συλλογικά δικαιώματα.

Σε μια περίοδο που όλοι μιλούν για την ανάγκη ύπαρξης ουσιαστικού διαλόγου, που ο κοινωνικός διάλογος θεοποιείται, αποτελεί πρόκληση για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο ή άρνηση των κυβερνήσεων να κατοχυρώσουν ένα βασικό συνδικαλιστικό δικαίωμα, να αρνούνται ουσιαστικά κάθε θεσμοθετημένη μορφή διαλόγου για το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Η αρνητική θέση για τις συλλογικές διαπραγματεύσεις - Οι πραγματικές αιτίες

Η άρνηση της πολιτείας, για τη χορήγηση του δικαιώματος των συλλογικών διαπραγματεύσεων συνδέεται άμεσα με τις αντιλήψεις που υπήρχαν και συνεχίζουν φαίνεται να υπάρχουν σε μεγάλο βαθμό στους ιθύνοντες για το ρόλο και το χαρακτήρα των δημοσίων υπηρεσιών.

Στα πλαίσια αυτά αξιοποιούνται διάφορες θεωρίες για την ιδιομορφία της "δημοσιούπαλληλικής σχέσης" και του χαρακτήρα της, ότι δηλαδή η σχέση αυτή δεν είναι συμβατική αλλά καθαρά εξουσιαστική, με στόχο να δικαιολογήσουν τις μονομερείς αποφάσεις στο χώρο της δημόσιας διοίκησης.

Η επίκληση του συμφέροντος της υπηρεσίας ή γενικά του Δημοσίου συμφέροντος γίνεται για να δικαιολογηθεί ακόμη και η απουσία κάθε διαδικασίας ουσιαστικού διαλόγου για τα θέματα αμοιβής και εργασιακών σχέσεων στο Δημόσιο.

Οι παραπάνω αντιλήψεις, είναι αντιλήψεις του περασμένου αιώνα, την εποχή δηλαδή που το Δημόσιο θεωρείτο λάφυρο του νικητή των εκλογών και γίνονταν προσπάθεια να στηριχθεί και θεωρητικά αυτή η επιλογή. Σήμερα με τις ραγδαίες αλλαγές που έχουν γίνει στο Δημόσιο οι θέσεις αυτές είναι έξω και πέρα από κάθε πραγματικότητα.

Η θεσμοθέτηση εξάλλου των 151 και 154 Δ.Σ.Ε. έθεσε στο περιθώριο τις αντιλήψεις αυτές και κατοχύρωσε το δικαίωμα συλλογικής διαπραγμάτευσης και για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο.

Σήμερα στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης έχει θεσμοθετηθεί το δικαίωμα της συλλογικής διαπραγμάτευσης.

Είναι λοιπόν φανερό ότι η μέχρι σήμερα αρνητική στάση των ελληνικών κυβερνήσεων δεν συνδέεται τόσο με τυχόν δυσκολίες που υπάρχουν αλλά με το ότι συνεχίζουν να αντιλαμβάνονται το Δημόσιο ως προνομιακό χώρο για κοματικοπελατειακού χαρακτήρα παρεμβάσεις.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Η πορεία του αιτήματος

Η εισαγωγή των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο με βάση όσα αναφέραμε και προηγούμενα θα επιφέρει θετικές ουσιαστικές αλλαγές στην όλη λειτουργία του πολιτικού μας συστήματος, στην αλλαγή των αντιλήψεων, στην καλύτερη και πιο αποτελεσματική λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών, στην επίλυση των προβλημάτων των εργαζομένων.

Την τριετία που πέρασε η ΑΔΕΔΥ όπως και οι περισσότερες Ομοσπονδίες έθεσαν το θέμα των συλλογικών διαπραγματεύσεων ως κύριο αίτημα του Δ.Σ.Κ.

Η θέση της προηγούμενης κυβέρνησης υπήρξε αρνητική.

Η σημερινή κυβέρνηση παρά τις επανειλημμένες υποσχέσεις της δεν έχει επικυρώσει ακόμη τις 151 και 154 Δ.Σ.Ε.

Οι τελευταίες ανακοινώσεις για άμεση επικύρωση των παραπάνω Δ.Σ.Ε. αποτελούν ένα θετικό βήμα που όμως σε καμιά περίπτωση δεν εξασφαλίζουν το δικαίωμα της συλλογικής διαπραγμάτευσης για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο. Πολύ περισσότερο

*Εισαγωγή
συλλογικών
διαπραγματεύσεων
στο Δημόσιο*

όταν υπάρχουν δηλώσεις πολλών εκπροσώπων της κυβέρνησης και μάλιστα αρμοδίων Υπουργών που αμφισβητούν ουσιαστικά το δικαίωμα.

Η συζήτηση εξάλλου που έχει γίνει μέχρι σήμερα στην αρμόδια Επιτροπή έχει αναδείξει παρόμοιες αντιλήψεις και τους κινδύνους που υπάρχουν για επιλογές που θα φαλκιδεύουν το δικαίωμα των διαπραγματεύσεων.

Η εισαγωγή των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο και πολύ περισσότερο το δικαίωμα υπογραφής Σ.Σ.Ε. παρουσιάζει πολλές ιδιομορφίες. Οι ιδιομορφίες αυτές συνδέονται:

- Με τις συνταγματικές δεσμεύσεις και το Διοικητικό Δίκαιο (είναι γνωστές οι αποφάσεις των δικαστηρίων για τη χορήγηση των 18.000 κλπ με βάση τη συνταγματική αρχή της ισότητας).
- Με την πολυμορφία που παρουσιάζουν οι δημόσιες υπηρεσίες στη Χώρα μας (υπουργεία, ανεξάρτητες υπηρεσίες, Ν.Α., Τ.Α., Ν.Π.Δ.Δ. κλπ).
- Με τις αντιλήψεις που υπάρχουν για τη Δημοσιοϋπαλληλική σχέση.
- Με τα προβλήματα που συνδέονται με τον κρατικό προϋπολογισμό (Δαπάνες μισθοδοσίας και συντάξεων, έγκριση από Βουλή κλπ).
- Με την ανάγκη ύπαρξης ενιαίων κανόνων και αρχών λειτουργίας των δημοσίων υπηρεσιών π.χ. προσλήψεις, εξέλιξη, εργασιακές σχέσεις.
- Η ανάγκη αυτή συνδέεται με ενιαία αντιμετώπιση του πολίτη, του προσωπικού κλπ.

Οι παραπάνω ιδιομορφίες πρέπει να ληφθούν υπόψη στη διαμόρφωση του θεσμικού πλαισίου των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο το οποίο εκτός των άλλων πρέπει να εξασφαλίζει:

- Τον περιορισμό των συντεχνιακών αντιλήψεων και την ανάγκη ενωτικής και αποτελεσματικής παρέμβασης του Δ.Σ.Ε.
- Την προώθηση των συμφερόντων όλων των κλάδων και των κατηγοριών.
- Την ενεργή συμμετοχή όλων των υπαλλήλων στη διαμόρφωση των θέσεων και τη διεκδίκησή τους.

*Είδη και
περιεχόμενο Σ.Σ.Ε.*

Με βάση όσα αναφέρθηκαν προηγουμένα είναι φανερό ότι δεν μπορούμε να μιλάμε για μια απλή επέκταση του θεσμικού πλαισίου των συλλογικών διαπραγματεύσεων του Ιδιωτικού τομέα στο δημόσιο. Κάτι τέτοιο πέρα από τα συνταγματικά και διοικητικά προβλήματα που υπάρχουν θα είχε σοβαρές επιπτώσεις τόσο στην εξυπηρέτηση του πολίτη όσο και των ίδιων των εργαζομένων.

Για το λόγο αυτό χρειάζεται να δούμε περισσότερο συγκεκριμένα το είδος και το περιεχόμενο των διαπραγματεύσεων σε κάθε επίπεδο του Σ.Κ. Και μιλάμε για κάθε επίπεδο γιατί θεωρούμε ότι από τη στιγμή που προκύπτουν συλλογικές διαφορές σ' όλα τα επίπεδα υπάρχει ανάγκη για θεσμοθέτηση της συλλογικής διαπραγμάτευσης για επίλυση των σχετικών διαφορών.

Η ΑΔΕΔΥ θεωρεί ότι το δικαίωμα της συλλογικής διαπραγμάτευσης πρέπει να θεσμοθετηθεί για όλα τα επίπεδα του Σ.Κ.

Οι ιδιομορφίες βέβαια που υπάρχουν στο Δημόσιο (κοινός εργοδότης, κοινά προβλήματα, πειθαρχικό, συλλογικά όργανα κλπ) πρέπει να ληφθούν υπόψη στα θέματα και το περιεχόμενο της διαπραγμάτευσης σε κάθε επίπεδο.

Είναι δυνατόν και πρέπει από τη διαπραγμάτευση που θα γίνεται σε κεντρικό επίπεδο να εξαιρούνται κάποια θέματα όπως π.χ. προσλήψεις εκπαιδευτικών ή γιατρών κλπ που θα είναι θέματα του αντίστοιχου κλάδου.

Τέλος με την προϋπόθεση ότι το αίτημα του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος για ένα μισθολόγιο που θα λαμβάνει υπόψη του τις σημερινές ανάγκες των εργαζομένων στο Δημόσιο αλλά και θα αντιμετωπίζει τους κλάδους όχι ισοπεδωτικά, μπορούμε να περιγράψουμε τα είδη και το περιεχόμενο των Σ.Σ.Ε.

α. Εθνική Συλλογική Σύμβαση Εργαζομένων στο Δημόσιο (διαπραγμάτευση σε κεντρικό επίπεδο)

*Κεντρικό επίπεδο
συλλογικών
διαπραγματεύσεων*

Η σύμβαση αυτή θα υπογράφεται από την ΑΔΕΔΥ και θα έχει γενική εφαρμογή. Τα θέματα που αναφέρονται στο σχετικό πίνακα είναι γενικά για όλο το χώρο της δημόσιας διοίκησης. Είναι φανερό ότι κάποια από αυτά ανάλογα με τις ιδιομορφίες που υπάρχουν θα είναι αντικείμενο διαπραγμάτευσης των κλάδων π.χ. προσλήψεις εκπαιδευτικών ή γιατρών ή νοσηλευτικού προσωπικού κλπ.

Το περιεχόμενο των συλλογικών διαπραγματεύσεων σε κεντρικό επίπεδο (ΑΔΕΔΥ):

1. Το σύστημα αμοιβής της εργασίας όλων των εργαζομένων στο Δημόσιο, τα Ν.Π.Δ.Δ. και τους Ο.Τ.Α., οι αμοιβές, τα γενικά επιδόματα, τα κοινωνικά επιδόματα καθώς και οι σχετικές αυξήσεις των αμοιβών και των επιδομάτων.
2. Οι συντάξεις και τα επιδόματα των συνταξιούχων καθώς και οι σχετικές αυξήσεις.
3. Τα μερίσματα και τα εφάπαξ βοηθήματα που χορηγούνται από τα διακλαδικά Ταμεία Επικουρικής Ασφάλισης και Πρόνοιας καθώς και κάθε είδους αυξήσεις.
4. Οι θέσεις εργασίας, οι κατηγορίες και οι κλάδοι των υπαλλήλων.
5. Τα συστήματα πρόσληψης, μετάθεσης, μετακίνησης, μετάταξης, απόσπασης.
6. Τα συστήματα βαθμολογικής εξέλιξης, αξιολόγησης, προαγωγής, επιλογής και τοποθέτησης προϊσταμένων.
7. Τα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας.
8. Οι Οργανισμοί των Υπουργείων, των Ν.Π.Δ.Δ. και των Ανεξάρτητων δημοσίων υπηρεσιών.
9. Τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων στο Δημόσιο.
10. Η υγειονομική περίθαλψη, οι αναρρωτικές άδειες.
11. Ο χρόνος εργασίας, το ωράριο, οι κανονικές άδειες, οι άδειες σπουδών, οι γονικές άδειες κλπ.
12. Η επιμόρφωση των εργαζομένων στο Δημόσιο και η μετεκπαίδευση.

13. Τα συλλογικά όργανα (Υ.Σ.Σ.), τα συμβούλια και επιτροπές που αναφέρονται στους εργαζόμενους στο Δημόσιο καθώς και θέματα συμμετοχής σε διοικήσεις, επιτροπές μελέτης κλπ.

β. Κλαδικές ή Ειδικές Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας

*Κλαδικές
διαπραγματεύσεις*

Οι συμβάσεις αυτές θα γίνονται μεταξύ των εργαζομένων ενός κλάδου ή παρεμφερών κλάδων που καλύπτονται από τον ίδιο "εργοδότη" ή από την ίδια ομάδα "εργοδοτών" π.χ. Ο.Τ.Α., Ν.Α., νοσοκομεία, παιδεία κλπ.

Τα θέματα που θα διαπραγματεύονται θα είναι τα αντίστοιχα γενικά με βάση τις ιδιομορφίες του ή των κλάδων π.χ. θέσεις εργασίας, προσλήψεις, ωράριο, συνδ. άδειες, συνθήκες δουλειάς κλπ.

Επίσης θα διαπραγματεύονται τα θέματα πρόσθετης αμοιβής εφόσον κάτι τέτοιο προκύπτει από τις ιδιομορφίες του κλάδου.

γ. Υπηρεσιακές Σ.Σ.Ε. (Συμβάσεις σε επίπεδο αυτοτελών Δ.Υ., Ν.Π.Δ.Δ. κλπ.)

Οι συμβάσεις αυτές θα γίνονται σε επίπεδο κάθε ανεξάρτητης υπηρεσίας ή Ν.Π.Δ.Δ. Τα θέματα που θα ρυθμίζονται θα είναι περιορισμένα και θα αφορούν περισσότερο τα ιδιαίτερα προβλήματα σε επίπεδο υπηρεσίας π.χ. οργανισμοί κλπ εφόσον δεν καλύπτονται από την Κλαδική Σ.Σ.Ε.

Στο επίπεδο αυτό υπάρχει δυνατότητα διαπραγμάτευσης πρόσθετης αμοιβής εφόσον κάτι τέτοιο δεν έχει αντιμετωπιστεί από την κλαδική συλλογική σύμβαση.

*Διαβούλευση ή
συμφωνία - τυπική
ισχύς*

Στα πλαίσια των συλλογικών διαπραγματεύσεων πρέπει η διαδικασία να περιοριστεί στη θεσμοθέτηση ενός διαλόγου για έκφραση γνώμης του συνδικαλιστικού κινήματος και όχι για συμφωνία δηλαδή για υπογραφή Σ.Σ.Ε. Κάτι τέτοιο βέβαια μπορεί να ισχύσει κατ' εξαίρεση για μερικά θέματα, δεν μπορεί όμως να αποτελέσει τον κανόνα, γιατί τότε θα φαλκιδεύσει το ίδιο το δικαίωμα διαπραγμάτευσης. Η έκφραση γνώμης δεν αναιρεί τη μονομέρεια στην αντιμετώπιση των δημοσιοϋπαλληλικών προβλημάτων και δεν θα δώσει ουσιαστικές λύσεις. να μελετηθούν και να διαμορφωθούν θέσεις για το είδος της διαπραγμάτευσης και τα θέματα που θα περιλαμβάνει καθώς και για την τυπική κύρωση της όποιας συμφωνίας.

Ταυτόχρονα χρειάζεται να μελετηθεί σε περίπτωση κατάληξης σε συμφωνία η τυπική ισχύς της συμφωνίας.

Η αντιμετώπιση αυτού του θέματος προϋποθέτει καταγραφή των δεσμεύσεων ή περιορισμών που υπάρχουν και για τα οποία απαιτείται νομοθετική ρύθμιση.

Βασικός μας στόχος πρέπει να είναι ο περιορισμός των θεμάτων που πρέπει να επικυρώνονται και να έχουν τυπική ισχύ μέσα από την ψήφιση σχετικών νόμων.

Εκτός από όσα αναφέρθηκαν προηγούμενα υπάρχουν και άλλα θέματα που πρέπει να μελετηθούν για την εισαγωγή του θεσμού των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο δημόσιο. Τα θέματα αυτά είναι ο χρόνος διαπραγμάτευσης, οι διαπραγματευτές, η διαδικασία μεσολάβησης κλπ. Οι επιλογές όμως που θα γίνουν στα κυρίαρχα θέματα (είδη και περιεχόμενο Σ.Σ.Ε., συνεννόηση ή διαπραγμάτευση κλπ) θα καθορίσουν σε μεγάλο βαθμό και τις λύσεις που θα δοθούν σ' αυτά τα θέματα.

*Συλλογικές
διαπραγματεύσεις -
Πρόκληση για
αλλαγές στο σ.κ.*

Η διεκδίκηση του δικαιώματος των συλλογικών διαπραγματεύσεων και πολύ περισσότερο η κατάκτησή του από το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα για να μπορέσουν να συμβάλλουν στην προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων προϋποθέτουν αλλαγές στην ίδια τη δομή και τη διάρθρωση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Είναι φανερό ότι με τη σημερινή κατάσταση που υπάρχει στο Δ.Σ.Κ., με τα χιλιάδες σωματεία, τις δεκάδες ομοσπονδίες δεν μπορεί να υπάρξουν αποτελεσματικοί αγώνες.

Επιβάλλεται, πέρα από όλους τους άλλους λόγους, να δούμε τη δομή και διάρθρωση του Σ.Κ. σε μια άλλη βάση ενόψη και των συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Βασικός μας στόχος πρέπει να είναι η ενότητα και μαζικότητα του συνδικαλιστικού κινήματος.

Οι ενοποιήσεις κατά Υπουργείο ή ακόμα και γενικότερα ίδιων κλάδων πρέπει να προχωρήσουν άμεσα.

Αλλαγές επίσης χρειάζεται να γίνουν και σε επίπεδο οργάνωσης και λειτουργίας της ΑΔΕΔΥ για να προωθούνται περισσότερο αποτελεσματικά τα προβλήματα των διάφορων κλάδων και να εξασφαλίζεται ο απαραίτητος συντονισμός.

Το συνέδριο πρέπει να ασχοληθεί ιδιαίτερα με το θέμα αυτό και να καταλήξει σε συγκεκριμένες αποφάσεις - κατευθύνσεις.

Παράλληλα πρέπει να αντιμετωπιστούν και τα προβλήματα που υπάρχουν από το νόμο 1264/82, στο βαθμό που αποτελούν εμπόδιο στον παραπάνω στόχο μας.

*Αγωνιστική
παρέμβαση του Σ.Κ.
προϊπόθεση για
κατάκτηση των
συλλογικών
διαπραγματεύσεων*

Το θέμα της κατοχύρωσης των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο και το δικαίωμα υπογραφής Σ.Σ.Ε. δεν θα είναι μια εύκολη υπόθεση.

Βρισκόμαστε σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από την προσπάθεια κατάργησης κάθε συλλογικής σύμβασης εργασίας από την κατάργηση κάθε συλλογικού δικαιώματος.

Επιπλέον οι αντιλήψεις για το ρόλο του Δ.Υ., το ρόλο και τη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών, η επίκληση συνταγματικών προβλημάτων επιβάλλουν την αγωνιστική διεκδίκηση του θέματος. Εκείνο που πρέπει να συνειδητοποιηθεί σήμερα από όλους τους εργαζόμενους στο Δημόσιο είναι ότι ο βασικός μας στόχος είναι να σταματήσουν επιτέλους οι μονομερείς αποφάσεις για τα θέματα αμοιβής της εργασίας και των εργασιακών μας σχέσεων και να θεσμοθετηθεί η συλλογική διαπραγμάτευση για την επίλυσή τους.

Το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα μέσα από τη διαδικασία των Συλλογικών διαπραγματεύσεων θα αποκτά εμπειρίες και ωριμότητα και θα επιλέγει εκείνες τις διαδικασίες που θα προωθούν καλύτερα τους άμεσους αλλά περισσότερο τους μακροχρόνιους στόχους και συμφέροντά του.

Η ΑΔΕΔΥ πρέπει άμεσα να διεκδικήσει την επικύρωση της 151 και 154 Δ.Σ.Ε. και την ψήφιση του σχετικού νόμου.

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Γενικά
- προβλήματα

Στα ντοκουμέντα του 28ου συνεδρίου γινόταν αναλυτική αναφορά στα προβλήματα που αντιμετωπίζει το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα, είτε σχετικά με την οργάνωσή του, είτε με την ανάπτυξη της δράσης του. Αναζητούντο, τότε, οι αιτίες της κρίσης και καταγράφοντο μια σειρά από στόχους άμεσης προτεραιότητας.

Είμαστε υποχρεωμένοι δυστυχώς να διαπιστώσουμε ότι τα προβλήματα που τότε είχαν καταγραφεί όχι μονάχα παραμένουν αλλά και διογκώνονται.

Η λειτουργική αδράνεια των οργάνων, τα έντονα φαινόμενα κομματικοποίησης και παραταξιοποίησης, η φτώχεια στην εσωτερική ζωή των συνδικάτων, η αδυναμία του πρωτοβάθμιου να συσπειρώσει στη δράση τους εργαζόμενους και τέλος ο οργανωτικός κατακερματισμός και η πολυδιάσπαση του κινήματος, στοιχεία που είχαν εντοπιστεί και στο προηγούμενο συνέδριο εξακολουθούν να χαρακτηρίζουν και σήμερα το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά και να εξύνονται.

Η γενίκευση της άναρχης επιδοματικής πολιτικής συμβάλλει στην όξυνση πλευρών της παραπάνω κατάστασης. Βάζει αρνητικά τη σφραγίδα της και στην ενότητα δράσης και στην οργανωτική συνοχή και επόμενα και στην αναποτελεσματικότητα της συνδικαλιστικής παρέμβασης.

Ρόλος
συνδικαλιστικού
κινήματος

Η κρίση που διαπερνά ολόκληρη την ελληνική κοινωνία σε όλα τα επίπεδα αποτυπώνεται εντονότατα και στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Το γεγονός ότι, (σύμφωνα με έρευνες) το συνδικαλιστικό κίνημα εμφανίζεται ο πλέον αξιόπιστος φορέας για τους εργαζόμενους, δεν σημαίνει σε καμιά περίπτωση ότι είναι και αξιόπιστος. Απαιτείται αρκετή δουλειά για τη διαμόρφωση εκείνων των όρων και προϋποθέσεων ώστε το κίνημα να εκφράσει και να επανασυσπειρώσει τους εργαζόμενους.

Στις σημερινές ιδιαίτερα συνθήκες της κρίσης, της ρευστότητας και των ταχύτατων αλλαγών πρέπει το συνδικαλιστικό κίνημα να αναδειχθεί σε αυτόνομο κοινωνικό θεσμό που εκτός από την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων θα παρεμβαίνει και θα επηρεάζει τις οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις, θα συμμετέχει ισότιμα, θα αποτελεί δύναμη αντίστασης και αγώνα διεκδίκησης, θετικής πρότασης και κοινωνικού ελέγχου σε όλα τα επίπεδα της οικονομικής και κοινωνικής ζωής.

Η συσπείρωση και η διαπαιδαγώγηση πάνω σε αρχές, αξίες και οράματα αποτελεί στην εποχή μας, που διακρίνεται γενικότερα για τις "εκπτώσεις" της πρώτη προϋπόθεση. Η ανάπτυξη και η κοινωνική δικαιοσύνη, η διεύρυνση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και των συμμετοχικών διαδικασιών, το κοινωνικό κράτος, η κοινωνία αλληλεγγύης, ο δημοκρατικός προγραμματισμός δεν είναι απλά συνθήματα, περιγράφουν το όραμα των εργαζομένων για μια άλλη κοινωνία δίκαιη και ανθρωπίνη.

Η αντιπαράθεση με τις κυβερνητικές πολιτικές πρέπει να έχει γενικότερα ταξικά και πολιτικά και όχι στενά κλαδικά χαρακτηριστικά, μια και συνολικότερος για τη χώρα και τους εργαζόμενους είναι ο κυβερνητικός σχεδιασμός και οι πολιτικές που ακολουθούνται.

Η οικονομία, η ανάπτυξη, τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, σε συνδυασμό με τα ειδικότερα προβλήματα που αφορούν τους εργαζόμενους, είναι ζητήματα πάνω στα οποία πρέπει να αντιπαρατεθεί το κίνημα και να αποτελέσουν ένα πλαίσιο που θα

αναδεικνύει τη λογική του κινήματος για την πορεία του τόπου και τις εξελίξεις με βάση τις οποίες το Σ.Κ. θα καθορίζει την πολιτική του απέναντι στην κυβερνητική πολιτική και βέβαια τις συμμαχίες του και την τακτική του.

Παράλληλα το κίνημα πρέπει να αντιμετωπίσει τα φαινόμενα προσπαθειών χάραξης ψευδοδιαχωριστικών τειχών που σήμερα διαπερνούν τις γραμμές του, με την ιεράρχιση προτεραιοτήτων και τη διαμόρφωση θέσεων και τακτικής.

Οι ιεραρχήσεις που είχε καταγράψει το 28ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ εξακολουθούν να είναι επίκαιρες.

"Τα ζητήματα της οικονομίας, της υγείας, της παιδείας, της κοινωνικής ασφάλισης, της πρόνοιας, της ποιότητας ζωής, του εκσυγχρονισμού και εκδημοκρατισμού της δημόσιας διοίκησης, με την αναγκαία ανάδειξή τους, μπορούν να αποτελέσουν κοινούς διεκδικητικούς στόχους των εργαζομένων και πόλους συσπείρωσης ευρύτερων στρωμάτων, προς την κατεύθυνση διεύρυνσης των κοινωνικών συμμαχιών του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος. Παράλληλα, τα προβλήματα της νεολαίας και των γυναικών, τα ζητήματα της προστασίας του περιβάλλοντος, τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο πολίτης σαν καταναλωτής και χρήστης υπηρεσιών, πρέπει να καταλάβουν τη θέση τους στο διεκδικητικό πλαίσιο και το πρόγραμμα δράσης του Σ.Κ. Τα κοινωνικά κινήματα, επίσης, σήμερα παίζουν ένα ιδιαίτερο ρόλο και οφείλει το Σ.Κ. να κατανοήσει τη σημασία τους και να προωθήσει την ανάπτυξή τους.

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο πρέπει να ενταθεί η προσπάθεια για παραπέρα ανάπτυξη της συνεργασίας για τη διαμόρφωση κοινών διεκδικητικών στόχων, στα πλαίσια των σύγχρονων αναγκών και εξελίξεων. Η οικοδόμηση μιας Ευρώπης των εργαζομένων, με ανάπτυξη και κοινωνική πρόοδο, πρέπει να είναι ο στόχος μας.

Οι διαδικασίες για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, που βρίσκεται σε εξέλιξη, δημιουργούν νέα καθήκοντα, ανοίγουν νέα πεδία δράσης, συνεργασίας και αλληλεγγύης. Δημιουργούν νέες δυνατότητες συνδικαλιστικής παρέμβασης και κοινής δράσης.

Η ενίσχυση της διεθνικής ενότητας των εργαζομένων σε ευρωπαϊκό επίπεδο και ο διεκδικητικός προσανατολισμός της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων είναι απαραίτητος όρος για την προώθηση των θέσεων του Σ.Κ. και την αντιμετώπιση των επιλογών του κεφαλαίου.

Η νέα κατάσταση που δημιουργεί η έκρηξη της τεχνολογίας, της εισαγωγής της πληροφορικής και οι συνεπακόλουθες απαραίτητες ανακατατάξεις που πραγματοποιούνται και θα συνεχίσουν να πραγματοποιούνται, βάζουν το Σ.Κ. μπροστά σε νέα καθήκοντα, σε νέους στόχους.

Το Σ.Κ. οφείλει να πάρει το ίδιο πρωτοβουλίες διαλόγου που θα απευθύνονται στις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις του τόπου. Πρωτοβουλίες που θα έχουν σαν στόχο να αναδείξουν τα προβλήματα των εργαζομένων στο Δημόσιο, να προβάλλουν τις απόψεις και τις προτάσεις του Σ.Κ., να δημιουργήσουν συμμαχίες πάνω σε κοινές θέσεις, να βρουν τρόπους κοινής προβολής και δράσης για την προώθηση των αιτημάτων και την ικανοποίηση των στόχων του Σ.Κ.

Μια θετική πρωτοβουλία πολυδιάστατου διαλόγου από το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα, μπορεί να κατοχυρώσει από τη μια μεριά το ρόλο του σαν κοινωνικής δύναμης που συμμετέχει και επηρεάζει αποφασιστικά τις επιλογές πάνω

Οργανωτικά
προβλήματα

στα κρίσιμα προβλήματα της χώρας και από την άλλη να εξασφαλίσει δεσμεύσεις και συμφωνίες για τα προβλήματα των εργαζομένων στο Δημόσιο, καθώς και για τα προβλήματα της δημόσιας διοίκησης.

Είναι φανερό ότι ο ταξικός χαρακτήρας των αγώνων και των αιτημάτων του Σ.Κ. δεν μπορεί να αφυδατωθεί ούτε να ενσωματωθεί μέσα από τέτοιες διαδικασίες. Το αντίθετο μάλιστα. Ο αγώνας του Σ.Κ. δημιουργεί τους κοινωνικούς όρους αποδοχής των προτάσεων και των θέσεών του".

Το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα αντιμετωπίζει εκτός από λειτουργικά προβλήματα και μια σειρά οργανωτικά. Πολλά από αυτά (τα οργανωτικά) έχουν τη ρίζα τους στο πρόσφατο ή και απώτερο παρελθόν και άλλα από αυτά εμφανίζονται ως αποτέλεσμα των δομικών ανακατατάξεων που λαμβάνουν χώρα στη δημόσια διοίκηση (καταργήσεις - αναδιατάξεις υπηρεσιών, δημιουργία νέων κλπ.). Η θεσμοθέτηση του β' βαθμού τοπικής αυτοδιοίκησης δίνει επείγοντα χαρακτήρα στην αντιμετώπιση των οργανωτικών προβλημάτων του Δ.Σ.Κ.

Είναι φανερό ότι η οποιαδήποτε διορθωτική παρέμβαση ή αλλαγή στο οργανωτικό status του κινήματος πρέπει να γίνεται μετά από μελέτη και περίσκεψη και βέβαια αφού υπάρχει η συμφωνία των εργαζομένων. Οργανωτικές αλλαγές ή νέα οργανωτικά σχήματα που θα προχωρήσουν χωρίς ή και ενάντια στη θέληση των εργαζομένων, με μόνη προϋπόθεση τη συμφωνία των ηγεσιών (συνδικαλιστικών ή παραταξιακών), είναι πλέον βέβαιοι ότι θα οδηγήσουν σε σχήματα νεκρά και αποπλαισιωμένα στη δράση από τους εργαζόμενους.

Πρέπει να σημειωθεί πως η ασκούμενη εδώ και χρόνια άναρχη πολιτική μισθών στο Δημόσιο δεν συντελεί μονάχα στη λειτουργική πλαδαρότητα και στην ανυπαρξία κάθε στοιχείου ενότητας δράσης του Δ.Σ.Κ., αλλά συγχρόνως δημιουργεί και νέα φαινόμενα ή τάσεις οργανωτικής διάσπασης και παραπέρα κατακερματισμού στις επιμέρους βαθμίδες του κινήματος. Έτσι η ύπαρξη μιας σειράς προβλημάτων (εισοδηματικών, συνταξιοδοτικών, ασφαλιστικών, εργασιακών κλπ), η ύπαρξη κοινού εργοδότη κλπ είναι στοιχεία που φαίνεται (κακώς βέβαια) να αποκτούν δευτερεύουσα σημασία ή και να εξαφανίζονται πίσω από τις άναρχες μισθολογικές διαφοροποιήσεις που δικαιολογημένα ίσως αποκτούν στα μάτια των εργαζομένων κυρίαρχα χαρακτηριστικά.

Στην τριετία που πέρασε από το προηγούμενο συνέδριο στον τομέα των οργανωτικών αλλαγών - στόχων που είχαν καθοριστεί δεν υπήρξε ουσιαστικά πρόοδος:

- Δεν έγιναν βήματα ενοποίησης σε ομοειδείς ομοσπονδίες που δρούσαν στον ίδιο χώρο δουλειάς με αναφορά στους ίδιους εργαζόμενους.
- Διατηρούνται ομοσπονδίες που έχουν συσταθεί με βασικό κριτήριο τον κομματικό - παραταξιακό έλεγχο και την εκλογή αντιπροσώπων.
- Μεγάλοι χώροι παραμένουν χωρίς συνδικαλιστική έκφραση σε δευτεροβάθμιο επίπεδο.
- Η ίδρυση της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης έχει δημιουργήσει μια νέα de facto κατάσταση. Ομοσπονδίες καλύπτουν εργαζόμενους που πλέον πρέπει να οργανωθούν σε άλλους συνδικαλιστικούς φορείς. Εργαζόμενοι που έχουν ενταχθεί στη Ν.Α. είναι συνδικαλιστικά ακάλυπτοι κλπ.

Στόχοι οργάνωσης
και δομής

- Νέες Ομοσπονδίες ιδρύονται με αποκλεισμούς εργαζομένων ή με κατηγοριακή διάθρωση.
- Τα Νομαρχιακά Τμήματα εξακολουθούν να παρουσιάζουν σοβαρά προβλήματα λειτουργίας. Με εξαίρεση ελάχιστα που έχουν αναλάβει μια δράση γύρω από τοπικά προβλήματα ή γενικότερα δημοσιούπαλληλικά, τα υπόλοιπα είτε υπολειτουργούν, είτε δεν λειτουργούν καθόλου. Υπάρχουν επίσης ποιοί στους οποίους ακόμα δεν έχουν συσταθεί Ν.Τ.
- Άμεση ανάγκη για συνδικαλιστική κάλυψη και οργάνωση των εργαζομένων που έχουν ενταχθεί στη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση. Να αποφευχθεί η ίδρυση πολλών συλλόγων κατά Νομαρχία με βάση τάχα επιμέρους κοινότητες συμφερόντων. Στόχος μας πρέπει να είναι ένας ενιαίος σύλλογος εργαζομένων που οι υπηρεσίες τους εντάσσονται στην Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση κατά νομό και ίδρυση μιας ομοσπονδίας των παραπάνω συλλόγων.
- Με δεδομένη την αποδυνάμωση των ήδη υπάρχουσών ομοσπονδιών, από τη μετάταξη των μελών τους στη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση προκύπτει εκ των πραγμάτων ανάγκη για μια επανεξέταση της δομής του Δ.Σ.Κ. Είναι προφανές ότι γνωστά αρνητικά χαρακτηριστικά της δομής του κινήματος (πολυδιάσπαση - κατακερματισμός, πολλές και μικρές ομοσπονδίες, εκατοντάδες πρωτοβάθμια κλπ) θα ενταθούν. Προς τούτο θα πρέπει να προχωρήσουμε σε συνένωση ομοσπονδιών Υπουργείων. Στόχος η δραστική μείωση του αριθμού των ομοσπονδιών αλλά και των πρωτοβάθμιων. Ένα οργανωτικό σχήμα στην προοπτική με μικρότερο αριθμό μαζικών ομοσπονδιών με αναφορά σε υπάρχοντες κλάδους (Παιδεία, Υγεία, Τ.Α., Ν.Α., κεντρική διοίκηση κλπ) θα συμβάλει στη μεγαλύτερη και αποτελεσματικότερη δράση του κινήματος.
- Η προώθηση των παραπάνω δυο στόχων θα έχει οπωσδήποτε θετικές επιπτώσεις και στην οργάνωση των ίδιων των Νομαρχιακών Τμημάτων της ΑΔΕΔΥ και επομένως στη λειτουργία τους. Πάντως άσχετα με τις όποιες οργανωτικές αναδιατάξεις απαιτείται η βελτίωση της δράσης τους, το ουσιαστικό δέσιμό τους με τα πρωτοβάθμια του Νομού, και η συσπείρωση των εργαζομένων πάνω στα τοπικά αλλά και γενικότερα δημοσιούπαλληλικά προβλήματα. Απαιτείται συζήτηση και προβληματισμός στις γραμμές του κινήματος για τις προοπτικές ανάπτυξης των Νομαρχιακών Τμημάτων, εκχώρησης και νέων αρμοδιοτήτων στα όρια του νομού. Πάντως το βέβαιον είναι ότι τα όποια λειτουργικά προβλήματα και προβλήματα δράσης τους δεν μπορεί να εξηγηθούν με την απλουστευτική λογική της τάχα έλλειψης "αρμοδιοτήτων" ή "εξουσιών" των Ν.Τ. Τέλος χρειάζεται η νέα διοίκηση της ΑΔΕΔΥ (σε συνεργασία με τα Ν.Τ. και με βάση τη μέχρι σήμερα εμπειρία από τη λειτουργία των Ν.Τ.) να επεξεργαστεί νέο κανονισμό.
- Στα πλαίσια και του στόχου που περιγράφηκε στην παράγραφο β, αλλά και ανεξάρτητα απ' αυτόν επείγει να αντιμετωπιστεί επιτέλους το απαράδεκτο φαινόμενο της ύπαρξης ανά υπηρεσιακό φορέα (Υπουργείο, Ν.Π.Δ.Δ., Υπηρεσία) πολλών συνδικαλιστικών οργάνων με αναφορά στους ίδιους εργαζόμενους. Οι πολλές ομοσπονδίες στα πλαίσια του ίδιου Υπουργείου ή κλάδου όχι μόνο δεν ωφελούν σε τίποτα, αλλά αντίθετα διασπούν τους εργαζόμενους, αδυνατίζουν τη δράση του Σ.Κ., αλλά και συχνά απωθούν και τους ίδιους τους εργαζόμενους που την πολυδιάσπαση την αντιλαμβάνονται δικαιολογημένα ως επακόλουθο διατήρησης του "συνδικαλιστικού θώκου" ή των κομματικοπαραταξιακών σκοπιμοτήτων. Επιτέλους απαιτούνται συγκεκριμένα μέτρα και χρονοδιάγραμμα

για τέτοιες οργανωτικές ενοποιήσεις, οι οποίες θα πρέπει να προχωρήσουν και κάτω από την άμεση εποπτεία - βοήθεια της ΑΔΕΔΥ. Περιθώρια για τέτοιου είδους ενοποιήσεις υπάρχουν σε πολλούς χώρους (ενδεικτικά: Υπ. Άμυνας, Υγείας Πρόνοιας, Ι.Κ.Α., Οικονομικών κλπ).

Συμπληρωματικά θα πρέπει επιτέλους να αντιμετωπιστεί και το ζήτημα των κατηγοριακών ομοσπονδιών, οι οποίες λειτουργούν καθαρά διασπαστικά. Άλλωστε και η ίδια η λειτουργική τους απραξία δικαιώνει τη θέση για την αναγκαιότητα κατάργησής τους και συχνά πολλές απ' αυτές κάνουν την εμφάνισή τους και δραστηριοποιούνται παραμονές εκλογικών διαδικασιών.

- Ο στόχος που έχει καταγραφεί και σε προηγούμενα συνέδρια για δημιουργία μιας ενιαίας τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης παραμένει. Αυτός ο στόχος όμως δεν μπορεί να ειπωθεί ως μια τυπική συγκόλληση, αλλά απαιτούνται προγραμματισμένα βήματα όλο και καλύτερης συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα. Βήματα συγκεκριμένα, κοινής δράσης που μπορούν να λειτουργήσουν και βοηθητικά προς αυτή την κατεύθυνση. Δράση που δεν πρέπει να γίνεται ευκαιριακά και ασυντόνιστα, αλλά που μπορεί να παίρνει και τη μορφή συγκεκριμένων οργανωτικών σχημάτων όπως κοινές επιτροπές ή γραμματείες μελέτης ή διαμόρφωση πολιτικής κατά τομείς (Γυναίκες - Ευρωπαϊκή Πολιτική κλπ), κοινό Ινστιτούτο Μελετών και Τεκμηρίωσης, κοινές σε τακτά διαστήματα συνεδριάσεις των δύο Οργανώσεων κλπ.

*Άλλα προβλήματα
δομής, οργάνωσης
και λειτουργίας του
Δ.Σ.Κ.*

- Οι όλο και περισσότερο διευρυμένες ανάγκες παρέμβασης του συνδικαλιστικού κινήματος στις κοινωνικοοικονομικές εξελίξεις, οι συνεχόμενες αλλαγές στο διεθνές επίπεδο επιβάλλουν στο Σ.Κ. την αναγκαιότητα για μελέτη και τεκμηρίωση των θέσεών του, τη μεταφορά εμπειριών και γνώσεων στα συνδικαλιστικά στελέχη. Αποκτά πλέον επείγοντα χαρακτήρα η υλοποίηση της απόφασης για δημιουργία από την ΑΔΕΔΥ κέντρου μελέτης, επεξεργασιών και τεκμηρίωσης με κεντρική βέβαια επιδίωξη την από κοινού με τη ΓΣΕΕ σύσταση ενός νέου κέντρου.
- Μετά και τη νομοθετική εξουσιοδότηση για την παρακράτηση των συνδρομών με στόχο την οικονομική αυτοδυναμία του συνδικαλιστικού κινήματος, όλων των βαθμίδων θα πρέπει να ολοκληρωθεί ο εσωτερικός διάλογος στο Σ.Κ. ώστε άμεσα να ξεκινήσει η εφαρμογή του συστήματος.
- Συγκεκριμένος καταμερισμός εργασίας και αξιοποίησης όλων των μελών της Ε.Ε. και ιδιαίτερα του Γενικού Συμβουλίου. Σύνταξη κανονισμών εσωτερικής λειτουργίας. Ίδρυση και λειτουργία Γραμματειών (Διεθνών Σχέσεων, Κοινωνικής Πολιτικής, Παιδείας, Πολιτισμού κλπ). Εκ βάθρων αναδιάρθρωση της υποδομής της Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ (Γραμματειακή υποστήριξη, Γραφείο Τύπου, Νομική κάλυψη κλπ).
- Η περικοπή των συνδικαλιστικών αδειών δημιούργησε και δημιουργεί προβλήματα στη δράση του Σ.Κ. Η πρόσφατη ρύθμιση του νόμου 2336/95 επεκτείνει διατάξεις που ισχύουν στον ιδιωτικό τομέα αλλά παρά τις βελτιώσεις που επιφέρει δεν λύνει τα υπάρχοντα προβλήματα, αντίθετα δημιουργεί νέα. Σταθερή επιδίωξη του Δ.Σ.Κ., το οποίο ας σημειωθεί ότι δεν μπορεί να ρυθμίσει τις συνδικαλιστικές άδειες μέσα από συλλογικές διαπραγματεύσεις, αποτελεί η χορήγηση συνδικαλιστικών αδειών στις διοικήσεις και των πρωτοβάθμιων και δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών

«...συνδικαλιστικές
 άδειες για την
 καλύτερη
 λειτουργία
 του Σ.Κ...»

οργανώσεων κατ' αναλογία με τον αριθμό των φυσικών μελών που καλύπτει η οργάνωση και με το "αξίωμα" στη διοίκηση.

Το Σ.Κ. δεν διεκδίκησε την πλήρη απαλλαγή όλων των μελών του Γ.Σ. ή και των προέδρων των ομοσπονδιών και των Νομαρχιακών Τμημάτων που προβλέπεται από το νόμο, αλλά συνδικαλιστικές άδειες για την καλύτερη λειτουργία του Σ.Κ. Στα πλαίσια αυτά θεωρούμε ότι πρέπει να υπάρξουν τροποποιήσεις στο νόμο που θα εξασφαλίζουν πλήρη απαλλαγή για το προεδρείο του Γ.Σ., συνδικαλιστικές άδειες 10 ή 15 ημερών για τα μέλη του Γ.Σ., αλλά και συνδ. άδειες σε όλα τα μέλη των διοικήσεων των ομοσπονδιών, των Νομ. Τμημάτων και των Α'βάθμιων οργανώσεων ανάλογες με τα μέλη τους και ανάλογα με τη θέση στη διοίκηση.

Κεντρικός άξονας πάλης του δημοσιούπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος παραμένει η τροποποίηση του άρθρου 30 του Ν. 1264/82 ώστε το Σ.Κ. πρέπει να αποφασίζει μόνο του τα ζητήματα δομής και οργάνωσης χωρίς νομοθετικές παρεμβάσεις. Παράλληλα πρέπει να ισχύσει η γνήσια απλή αναλογική ως σύστημα εκλογών σε όλα τα επίπεδα του κινήματος.

Τέλος οι παρό πάνω σκέψεις, οι επιβαλλόμενες αλλαγές στη δομή και οργάνωση του κινήματος απαιτείται να αποτελέσουν θέματα συζήτησης ειδικού οργανωτικού - καταστατικού συνεδρίου, το οποίο πρέπει να συγκαλέσει η νέα διοίκηση της ΑΔΕΔΥ, σε σύντομο χρόνο, τέτοιο ώστε να υπάρξει η κατάλληλη προετοιμασία (συμφωνημένες προτάσεις, πλατειές συναινέσεις, εσωτερικός διάλογος στο κίνημα κλπ).

Κανένα μέτρο και καμιά πρωτοβουλία δεν μπορεί να αποδώσει στο βαθμό που το συνδικαλιστικό κίνημα δεν αντιμετωπίσει το πρόβλημα της εσωτερικής του λειτουργίας, της δημοκρατίας και της συμμετοχής στη λήψη των αποφάσεων. Από αυτή την άποψη έχει ιδιαίτερη σημασία η ενίσχυση του πρωτοβάθμιου σωματείου ώστε να γίνει σωματείο μελών και να ανατραπεί η στελεχειακή αντίληψη και η παραταξιακή περιχαράκωση. Παράλληλα η στάση και η συμπεριφορά των συνδικαλιστικών στελεχών πρέπει να αποδεικνύει ότι πράγματι θέλουμε να αλλάξουμε μια αρνητική κατάσταση και όχι να προφυλάξουμε τους εαυτούς μας.

Διαμορφώνοντας τέλος την τακτική του, το δημοσιούπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα για την προβολή, διεκδίκηση και επίλυση των προβλημάτων των εργαζομένων οφείλει πέρα από τους παραδοσιακούς τρόπους να αναζητήσει και νέες μορφές δράσης, να αξιοποιήσει κάθε βήμα και θεσμό διαλόγου και συμμετοχής. Ιδιαίτερα στη σημερινή συγκυρία που οι δημόσιες υπηρεσίες και το συνδικαλιστικό κίνημα αντιμετωπίζουν μια πολυμέτωπη επίθεση, πρέπει να αναληφθούν πρωτοβουλίες διαλόγου με τις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που εκτός από την προβολή των απόψεων και των προτάσεων του Σ.Κ. μπορεί να δημιουργηθούν συμμαχίες πάνω σε κοινές θέσεις, να εξασφαλίζουν δεσμεύσεις και συμφωνίες, να προωθούν την ικανοποίηση των στόχων του Σ.Κ.

Θέσεις των παρατάξεων

Επισημάνση

Η επιλογή των παρεμβάσεων έγινε με κριτήριο την απεικόνιση του προβληματισμού των θέσεων και των ιδεών που κατατέθηκαν στο συνέδριο. Σημειώνεται ότι οι παρεμβάσεις αναφέρονται σε διαφορετικές εισηγήσεις της Εκτελεστικής Επιτροπής

Κωσταντίνος
Κόλλιας
ΔΑΚΕ

«Αγαπητοί συνάδελφοι, χθες με τη μεσημεριανή ψηφοφορία εξαντλήσαμε την αναδρομή στην πορεία της ΑΔΕΔΥ μέχρι χθες.

Κάναμε την κριτική μας, εκφράσαμε την αυτοκριτική μας, βρήκαμε τις αδυναμίες μας, διδαχτήκαμε από τα λάθη μας και εκείνη η διαδικασία που ολοκληρώθηκε χθες το μεσημέρι θα έχει σημασία, εάν την συνεκτιμήσουμε στο τι θα κάνουμε από εδώ και πέρα.

Εγώ πιστεύω, ότι και οι αντιπαραθέσεις που έγιναν σε σχέση με την πορεία της ΑΔΕΔΥ θα είναι γόνιμες και θα έχουν θετικό αποτέλεσμα, εάν μας οδηγήσουν να διαγνώσουμε τα σημεία και τα στοιχεία της κακής μας πορείας και να χαράξουμε μία καλή πορεία προς τα εμπρός. Να χαράξουμε μία πορεία προς το μέλλον. Προς το μέλλον, που για τους εργαζόμενους, αλλά και για τον τόπο, αλλά ιδιαίτερα για τους εργαζόμενους δημοσίους υπαλλήλους που εμείς εδώ εκφράζουμε και αβέβαιο είναι και θολό και ευοίωνο δεν φαίνεται.

Στη διαδικασία που ήδη έχουμε ξεκινήσει, εκείνο που πρέπει να κάνουμε είναι να διαγνώσουμε σωστά την αγωνία των συναδέλφων δημοσίων υπαλλήλων, να την εκφράσουμε γνήσια και να χαράξουμε μία πορεία για να την διεκδικήσουμε με συνέπεια ουσιαστικά και αποτελεσματικά.

Αγαπητοί συνάδελφοι, διαβάζοντας τις εισηγήσεις και ακούγοντας και τις αναλύσεις από αυτό το βήμα, βλέπουμε, ότι κατά κανόνα αρεσκόμαστε και αναλωνόμαστε στις αναλύσεις και στις διαδικασίες των διαπιστώσεων των συμπτωμάτων και πολύ λιγότερο στη διατύπωση συγκεκριμένων, καθαρών και ρεαλιστικών προτάσεων που εν πάση περιπτώσει μπορεί να έχουν ως υποθεμελίωση αυτές τις αναλύσεις.

Σε ποια κατάσταση βρίσκεται το συνδικαλιστικό μας κίνημα είναι γνωστό. Επομένως και οι στόχοι μας δεν μπορεί να είναι τόσο μεγαλεπήβολοι, που να πιστεύουμε, ότι μπορεί από αυτό εδώ το βήμα, ή με τη δράση μας, να ανατρέξουμε τη νέα τάξη πραγμάτων, που χωρίς τη θέλησή μας, ή και αντίθετα από τη θέλησή μας, έχει διαμορφωθεί.

Εάν πιστεύουμε ότι μπορούμε από αυτό εδώ το βήμα, ή με τη θέλησή μας, ή χωρίς τη θέλησή μας, να αλλάξουμε τον οικονομικό χάρτη σε παγκόσμιο επίπεδο, πιστεύω, ότι αυτές οι επιλογές δεν είναι ούτε ρεαλιστικές, ούτε εφικτές και ουσιαστικά μας αποπροσανατολίζουν από εκείνο που με καλή έννοια λέμε στο συνδικαλιστικό κίνημα, ότι οι συνδικαλιστικές διεκδικήσεις έχουν συντεχνιακό χαρακτήρα.

Δεν μπορούμε δηλαδή, να είμαστε αντάξιοι των συναδέλφων που μας έχουν στείλει εδώ, εάν δεν ασχοληθούμε με τα πραγματικά τους προβλήματα. Αυτή είναι η έννοια της συντεχνιακής διεκδίκησης, την οποία δίνω εγώ, στην κουβέντα που είπα.

Ένα άλλο στοιχείο που πρέπει να συνεκτιμήσουμε, προκειμένου να χαράξουμε τη νέα

μας πορεία είναι ότι και η πολλαπλότητα των προβλημάτων και η πολυσυλλεκτικότητα της συνομοσπονδίας στην οποία εκφραζόμαστε, πολυσυλλεκτικότητα, όχι μόνο σε παραταξιακό επίπεδο, πολυσυλλεκτικότητα σε κλαδικό επίπεδο, πολυσυλλεκτικότητα σε κατηγοριακό επίπεδο. Πολυσυλλεκτικότητα σε επίπεδο εργασιακών σχέσεων μας υποχρεώνει η όποια πορεία διαγράφουμε και όποιο βηματισμό κάνουμε, να λαμβάνει υπόψη του, την αναγκαιότητα των συγκλήσεων και των συνθέσεων.

Εάν αυτό δεν επιτευχθεί θα ματαιοπονούμε περιχαρακωμένοι ο καθένας μας, η κάθε ομάδα μας, η κάθε κατηγορία, ο κάθε κλάδος μας, στα δικά τους ζητήματα, που δεν θα μας οδηγήσουν βέβαια πουθενά.

Εμείς θα προσπαθήσουμε να συμβάλλουμε με μερικές προτάσεις και παρατηρήσεις, ακριβώς σε αυτή την αναγκαιότητα της σύγκλησης. Μιλώ ως εκπρόσωπος παράταξης έτσι;

Στη βάση αυτή θα καταθέσουμε συγκεκριμένες προτάσεις, τις οποίες βέβαια, δεν θα τις πω τώρα, για να μη φάμε χρόνο, θα τις καταθέσω και στα πρακτικά, αλλά λίγο πολύ τις έχετε πάρει και με το φυλλάδιο, το οποίον σας μοίρασε η ΔΑΚΕ. Προτάσεις που καλύπτουν όλο το φάσμα των προβλημάτων που απασχολούν σήμερα τους δημοσίους υπαλλήλους. Στην οικονομία που βρισκόμαστε στη χειρότερή της στιγμή, στην οικονομική κατάσταση των δημοσίων υπαλλήλων, που έχει φτάσει στο απροχώρητο. Στη αναβάθμιση της δημόσιας διοίκησης, που ο θεματικός εναγκαλισμός της γίνεται κάθε ημέρα και περισσότερο σκληρός. Στην ανάγκη της εμπέδωσης του αισθήματος της κοινωνικής αλληλεγγύης και της αλληλεγγύης των γενεών και στην πορεία μας όσο είμαστε εν ενεργεία και στο ασφαλιστικό μας σύστημα.

Στη χάραξη μιας καινούργιας πορείας στα ζητήματα, της παιδείας, διότι σε αυτή εδώ την εποχή, του έντονου ανταγωνισμού, της καλπάζουσας τεχνολογίας και της συρροής συνεχών πληροφοριών, η παιδεία είναι το θεμέλιο της όποιας διεκδίκησής μας.

Στον τομέα της υγείας, ζητήματα που όλοι τα έχουμε αντιμετωπίσει και τα αντιμετωπίζουμε καθημερινά στην πράξη, σε καίριας και καθημερινής εάν θέλετε, πρακτικής θέματα, τα οδοντοπροσθετικά, τα ορθοπεδικά, σε ένα σύστημα υγείας, που θα ξεφύγει από τις πελατειακές σχέσεις.

Εάν θέλαμε επιγραμματικά να αναπτύξουμε τους στόχους μας, θα λέγαμε και να τους ιεραρχήσουμε και να τους διεκδικήσουμε, ότι στόχοι μας στον οικονομικό τομέα είναι η οικονομική ανάπτυξη, με κοινωνική δικαιοσύνη. Η εμπέδωση αισθήματος σιγουριάς στο ασφαλιστικό σύστημα. Η προστασία του εισοδήματός μας, με πραγματικές αυξήσεις, φορολογική δικαιοσύνη και βέβαια επιτέλους με την ανάγκη του νέου μισθολογίου.

Ο εκσυγχρονισμός της δημόσιας διοίκησης, η αναβάθμιση των δημοσίων υπαλλήλων και λειτουργικά και κοινωνικά και οικονομικά. Η αναβάθμιση της παιδείας, της υγείας, της ποιότητας ζωής.

Εάν συνάδελφοι, μέσα από το διάλογό μας που έχει ξεκινήσει ή που βρίσκεται σε εξέλιξη εδώ, καταλήξουμε και διαμορφώσουμε τις συγκεκριμένες καθαρές και ρεαλιστικές προτάσεις μας. Εάν αυτές τις προτάσεις μας καταφέρουμε σε μία δεύτερη φάση να τις κάνουμε κτήμα των συναδέλφων εργαζομένων, να τις περάσουμε στην ελληνική κοινωνία, να πείσουμε τους φορείς της εξουσίας, κόμματα, κυβέρνηση και αυτό είναι δική μας υπόθεση και εάν χαράξουμε με απόφασή μας εδώ σήμερα, δίνοντας

σχετική εντολή στο νέο γενικό συμβούλιο που θα εκλεγεί ένα αγωνιστικό πρόγραμμα με συνέπεια και συνέχεια, μόνο τότε μπορούμε να εκφράσουμε αυθεντικά τους συναδέλφους δημοσίους υπαλλήλους, διαφορετικά φοβάμαι ότι οι ελπίδες τους θα μείνουν και πάλι μετέωρες.

Οι προτάσεις μας κατατίθενται και στα πρακτικά και σας έχουν διανεμηθεί».

**«ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΑΚΕ - Δ.Τ.
Μπροστά στο 29ο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ
ΜΕ ΕΥΘΥΝΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑ**

**ΚΕΙΜΕΝΟ
ΘΕΣΕΩΝ -
ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ
ΔΑΚΕ-Δ.Τ.**

Έχουν περάσει δώδεκα χρόνια από τότε που η συγκροτημένη παράταξη εμφανίστηκε στο 25ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ. Ανανεωμένη σε πρόσωπα, ιδέες και προτάσεις έβαλε τη δική της σφραγίδα στην πορεία του συνδικαλιστικού κινήματος στη χώρα μας.

Σ' ένα εχθρικό στην αρχή και στη συνέχεια αρνητικό περιβάλλον υπερασπίστηκε τις ιδέες της με αποφασιστικότητα, μέσα πάντοτε στα πλαίσια της θεσμικής λειτουργίας των οργάνων του συνδικαλιστικού κινήματος συμβάλλοντας αποφασιστικά στην ενότητά του.

Παρά τις συνεχείς και μέχρι σήμερα παρενέργειες ενός ασφυκτικού πελατειακού συστήματος που συστηματικά αναγορεύτηκε σε κανόνα πολιτικής συμπεριφοράς και πρακτικής, κατόρθωσε να διατηρήσει σε σημαντικό βαθμό την αριθμητική της παρουσία στο δημοσιούπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα και πολύ περισσότερο να διευρύνει την απήχηση των θέσεών της.

Υπερασπίστηκε τη διαφορετικότητα των απόψεων και την πλουραλιστική και δημοκρατική έκφραση των εργαζομένων, αποκηρύσσοντας στην πράξη τη δημιουργία ή τη διατήρηση διαχωριστικών γραμμών, πολωτικών καταστάσεων ή αποκλεισμών σε όλα τα επίπεδα λειτουργίας του συνδικαλιστικού κινήματος.

Σταθερό σημείο αναφοράς ο άνθρωπος, ο εργαζόμενος, ο ενεργός πολίτης, τα συμφέροντα του οποίου προσπάθησε να προασπίσει μέσα από τις συμπληγάδες ξεπερασμένων από τα πράγματα ιδεολογικών και πολιτικών αγκυλώσεων οι οποίες δημιούργησαν επικίνδυνη σήμερα υστέρηση ως προς την αξιοπιστία και την αποτελεσματικότητά του συνδικαλιστικού κινήματος.

Το 29ο συνέδριό μας οφείλει να δημιουργήσει τις συνθήκες για ένα νέο ξεκίνημα.

Οι φωνές πραγματικής αγωνίας και νηφάλιου και δημιουργικού λόγου ξεπερνούν κατά πολύ τις όποιες αριθμητικές καταγραφές του σήμερα.

Οι απαντήσεις στα μεγάλα και πειστικά προβλήματα των εργαζομένων απαιτούν απελευθερωμένη και με προοπτική συμπεριφορά.

Η ευθύνη είναι δική μας. Οι προκλήσεις βρίσκονται μπροστά μας. Ας ανταποκριθούμε.

ΠΛΑΙΣΙΟ ΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΔΑΚΕ - Δ.Τ.**Α. Οικονομία**

Βασικός στόχος μιας επιτυχημένης οικονομικής πολιτικής είναι η συνεχής βελτίωση του βιοτικού επιπέδου μέσα σε συνθήκες πολιτικής και νομισματικής σταθερότητας και δίκαιης κατανομής των αποτελεσμάτων της οικονομικής ανάπτυξης.

Ασφαλείς δείκτες μιας αναβαθμισμένης οικονομίας είναι η συνεχής αύξηση της παραγωγικότητας η αποτελεσματική χρησιμοποίηση των πόρων και η βελτίωση της ανταγωνιστικότητας.

Η χώρα μας βρίσκεται σε σημαντική υστέρηση σε σχέση με την επίτευξη της αναγκαίας οικονομικής ανάπτυξης για λόγους που συνδέονται με την αναποτελεσματική οικονομική πολιτική που ασκήθηκε από τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας.

Τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής είναι ιδιαίτερα ορατά σήμερα αφού:

- Η οικονομική ανάπτυξη σημείωσε μηδαμινές σχεδόν επιδόσεις.
- Η παραγωγική βάση της οικονομίας μειώθηκε.
- Η αναπτυξιακή διαδικασία υστερεί σημαντικά.
- Το δημόσιο χρέος έφτασε σε επικίνδυνα ύψη.
- Η μείωση του πληθωρισμού είναι επισφαλής και στηρίζεται μόνο στη λιτότητα και στην ύφεση.
- Η ανεργία αποτελεί κοινωνική μαστίγα.
- Η διανομή του εισοδήματος προσβάλλει κάθε έννοια κοινωνικής δικαιοσύνης καθώς εργαζόμενοι, συνταξιούχοι και σημαντικές ομάδες του πληθυσμού αναγκάζονται να ζουν κάτω από τα όρια μιας ανεκτής διαβίωσης.

Η αντιμετώπιση αυτής της κατάστασης απαιτεί ριζοσπαστικές λύσεις και αποφάσεις για μία διαφορετική οικονομική πολιτική.

Η ανάγκη για μία ισχυρή οικονομία που θα προάγει την κοινωνική συνοχή και θα ενισχύει το κράτος στην εθνική του προοπτική αποτελεί αίτημα καθολικής σχεδόν αποδοχής.

Για να επιτευχθεί η πραγματική σύγκληση με την Ε.Ε. ο ρυθμός ανάπτυξης θα πρέπει να είναι 1 με 2% υψηλότερος του μέσου ρυθμού ανάπτυξης των χωρών της Ε.Ε.

Ο επαναπροσδιορισμός του ρόλου του κράτους, η κατάργηση της ταύτισης κράτους και κόμματος, η αξιοποίηση του Β' Ευρωπαϊκού πλαισίου στήριξης, η δημιουργία περιβάλλοντος για νέες ιδιωτικές και δημόσιες επενδύσεις, αποτελούν αναγκαίες κινήσεις, για τη σταδιακή βελτίωση της οικονομικής πολιτικής.

Ο δημόσιος τομέας, απαλλαγμένος από αντιπαραγωγικές δουλειές και πελατειακού χαρακτήρα εξαρτήσεις, παίζει σημαντικό ρόλο στην αποτελεσματικότητα της νέας οικονομικής πολιτικής.

Στα πλαίσια αυτής της πολιτικής βιώνεται η δημοκρατία, διασφαλίζεται η ευημερία και συνδυάζεται η ελευθερία στις επιλογές με την κοινωνική δικαιοσύνη.

**Β. Οικονομική
πολιτική και
δημόσιοι υπάλληλοι**

Η πολιτική που ασκήθηκε στην οικονομία σε συνδυασμό με την αντιπαραγωγική διαχείριση των πόρων οδήγησε στη συνεχή υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου εργαζομένων και συνταξιούχων.

Η ανασφάλεια και η περιθωριοποίηση μεγάλων κοινωνικών ομάδων δημιουργούν για πρώτη φορά μεταπολεμικά ένα σοβαρό και επικίνδυνο κοινωνικό πρόβλημα.

Όσο συνεχίζεται η σημερινή οικονομική πολιτική τόσο το πρόβλημα θα μεγαλώνει και θα δημιουργεί νέα κοινωνικά αδιέξοδα.

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο είναι οι μεγάλοι αδικημένοι από την αδιέξοδη οικονομική πολιτική.

Η ανάγκη αντιστροφής αυτής της κατάστασης είναι επιτακτική.

Τούτο επιβάλλεται να γίνει:

Με ένα νέο μισθολόγιο που θα ισχύσει από το 1996 θα συνδέεται με το μισθολόγιο των δικαστικών και στρατιωτικών με σταθερές σχέσεις και θα συγκλίνει με τις αντίστοιχες κατά κατηγορία και χρόνια υπηρεσίας αποδοχές των εργαζομένων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα.

Επιπλέον θα κινείται το νέο μισθολόγιο στη λογική των αναβαθμισμένων βασικών μισθών με τις ανάλογες ενσωματώσεις, θα αποκαθιστά τις ήδη διαταραγμένες εξωτερικές και εσωτερικές σχέσεις, θα διασφαλίζει τη μισθολογική εξέλιξη με την παροχή κινήτρων, στη βάση ενός αξιοκρατικού συστήματος που θα στοχεύει στην απελευθέρωση και ανάπτυξη των δημιουργικών και παραγωγικών δυνατοτήτων των εργαζομένων, στην αύξηση των αποδοχών που θα ανταποκρίνεται στην πραγματική αύξηση του εθνικού προϊόντος και στην ανάδειξη του κοινωνικού του χαρακτήρα μέσα από την ουσιαστική αύξηση των κοινωνικών παροχών.

Με τη ριζική αλλαγή του φορολογικού συστήματος στη βάση της σταθερότητας, της σαφήνειας, της ανάπτυξης και της φορολογικής δικαιοσύνης.

Η σημερινή προκλητική αφαίμαξη του εισοδήματος μέσα από τη φορολογία αποδεικνύει την κοινωνική αναληψία της Πολιτείας που τα όποια ψίχουλα δίνει με το ένα χέρι, τα παίρνει και με το πάρα πάνω με το άλλο, μέσω της προκλητικά άδικης φορολογίας και κυρίως μέσα από την αύξηση των έμμεσων φόρων που πλήττουν πρώτιστα τους μισθοσυντήρητους και τα πλατιά λαϊκά στρώματα.

Συγχρόνως οι τεράστιες δανειακές ανάγκες και η στήριξη του κομματικού κράτους κρατούν σε ευημερία την παραοικονομία (πρωταθλητές διεθνώς) με αποτέλεσμα να συσσωρεύονται αφορολόγητος πλούτος και να διοχετεύεται όχι σε επενδύσεις, αλλά στις Τράπεζες του εξωτερικού.

Με άμεσα μέτρα εισοδηματικής πολιτικής και εξισορροπητικών παρεμβάσεων διπλασιασμό των οικογενειακών επιδομάτων και χορήγησή τους και στους δύο συζύγους, καταβολή των αναδρομικών των 18.000 μέσα στο 1996.

Με τη διαμόρφωση αντικειμενικού Δ.Τ.Κ.

Με την άμεση επικύρωση των 151 και 154 ΔΣΕ και θεσμοθέτηση του δικαιώματος των συλλογικών διαπραγματεύσεων για τους Δημοσίους Υπαλλήλους σύμφωνα με τις θέσεις του δημοσιούπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Γ. Δημόσια διοίκηση

- Ψυχή των σύγχρονων κοινωνιών είναι ένα ισχυρό, έντιμο, αποτελεσματικό και δίκαιο κράτος.
- Εθνική άμυνα και δημόσια τάξη, παιδεία, υγεία, πρόνοια, κοινωνική ασφάλεια. Περιβάλλον είναι οι τομείς που κατ' εξοχήν αναπτύσσεται η κρατική δραστηριότητα.
- Ο εκσυγχρονισμός η ανάπτυξη και η κοινωνική δικαιοσύνη αποτελούν το τρίπτυχο των λειτουργιών του σύγχρονου κράτους.
- Η αναθεώρηση του Συντάγματος πρέπει να αποβλέπει:
  - Στη διασφάλιση των λειτουργιών ενός σύγχρονου κράτους δικαίου.
  - Στην κατοχύρωση της διεύθυνσης της προστασίας των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.
  - Στην οριοθέτηση της λειτουργίας των ΜΜΕ.
  - Στην εμπέδωση της ασφάλειας δικαίου και της εμπιστοσύνης των πολιτών μέσα από την ενίσχυση του ανθρωποκεντρικού χαρακτήρα του Συντάγματος.
- Κινητήρια δύναμη του σύγχρονου κράτους για την επίτευξη των στόχων της εθνικής οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής είναι η δημόσια επιχείρηση.
- Δημόσια διοίκηση στην υπηρεσία του πολίτη και όχι του παρασκηνίου της εξουσίας.
- Δημόσια διοίκηση που θα στηρίζεται στην αξιοποίηση προσφορά και αποδοτικότητα όλων των εργαζομένων.
- Δημόσια διοίκηση που θα εξασφαλίζει τη συνέχεια της λειτουργίας του κράτους.
- Δημόσια διοίκηση που θα βάλει τη χώρα μας στον 21ο αιώνα.

Προτεινόμενα μέτρα:

- Σταθερότητα εργασιακών σχέσεων.
- Διαφάνεια - αντικειμενικότητα στις υπηρεσιακές μεταβολές και στην αξιολόγηση του προσφερόμενου έργου.
- Ισότητα ευκαιριών.
- Ενίσχυση της υπαλληλικής ιεραρχίας και των αρμοδιοτήτων της.
- Εκπαίδευση - μετεκπαίδευση και επιμόρφωση των υπαλλήλων.
- Συμμετοχή των εργαζομένων στη λήψη των αποφάσεων που τους αφορούν.
- Ολοκλήρωση νέου Υπαλληλικού Κώδικα.
- Εξάντληση της υπαλληλικής ιεραρχίας στο βαθμό του μόνιμου Υφυπουργού.
- Κατάργηση των θέσεων μετακλητών υπαλλήλων, που παρεμβάλλονται, μεταξύ πολιτικής ηγεσίας και διοικητικής ιεραρχίας.
- Ενίσχυση της αποκέντρωσης και της αυτοδιοίκησης - στα πλαίσια της ενότητας του

κράτους - με παράλληλη διασφάλιση των εργασιακών σχέσεων, της ακώλυτης συνέχισης της υπηρεσιακής εξέλιξης και των ασφαλιστικών - συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων.

- Σύνταξη νέων οργανισμών.
  - Αδιάβλητο σύστημα προσλήψεων.
  - Ενιαία σχέση εργασίας.
- Σύσταση εθνικού Συμβουλίου δημόσιας διοίκησης.
- Καθιέρωση του θεσμού του Επιτρόπου δημόσιας διοίκησης.
- Πλήρη πολιτικά δικαιώματα.
- Επιπλέον μια ρεαλιστική πρόταση για τη ριζική και βιώσιμη μεταρρύθμιση στη δημόσια διοίκηση θα πρέπει να εξασφαλίζει:
- Σωστό προγραμματισμό επιστημονικά τεκμηριωμένο που θα λαμβάνει υπόψη ταυτόχρονα τις εκτιμήσεις των εργαζομένων και τις πραγματικές οικονομικές και κοινωνικές ανάγκες τις οποίες η Δ.Δ. καλείται να υπηρετήσει.
  - Αντικειμενική αξιολόγηση του συνόλου των διοικητικών διαδικασιών.
  - Απλούστευση και κωδικοποίηση της νομοθεσίας.
  - Απλούστευση των διοικητικών διαδικασιών.
  - Ανάπτυξη συστημάτων πληροφορικής και σύγχρονης τεχνολογίας και διασύνδεσή τους κατά προτεραιότητα με τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά.

"ΟΡΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΩΝ ΟΥΚ ΑΝΕΥ" η υπηρεσιακή, οικονομική και κοινωνική αναβάθμιση του συνόλου των εργαζομένων στο δημόσιο.

*Δ. Η παιδεία
παραμένει το
μεγάλο πρόβλημα*

- Η παιδεία αποτελεί προϋπόθεση ελευθερίας, πολιτισμού δημοκρατίας, ανάπτυξης, όρος εθνικής επιβίωσης.
- Ο 21ος αιώνας θα είναι ο αιώνας της γνώσης, της άμιλλας, της αξιοκρατίας, της αυτοδύναμης και αυτόφωτης προσωπικότητας.
- Κύρια χαρακτηριστικά μιας εθνικής πολιτικής:
- Σύγχρονη αντιμετώπιση της εκπαιδευτικής διαδικασίας σε όλες τις βαθμίδες.
- Αποτελεσματικότητα - διαχρονικότητα στις επιδιώξεις.
  - Ανεξαρτησία από σκοπιμότητες κομματικές και όχι μόνο.
  - Επιθετική Ευρωπαϊκή Πολιτική.
  - Ανθρωποκεντρικός χαρακτήρας.
  - Ενίσχυση της εθνικής ταυτότητας.
- Στήριξη της πολιτείας - ΤΩΠΑ - με αλλαγή πολιτικής και γενναία χρηματοδότηση. Κανένα επίτευγμα δεν μπορεί να νομιμοποιηθεί αν είναι αποκομμένο από ένα ηθικό πλαίσιο συμπεριφοράς, που θα αποδεικνύει σε κάθε εκδήλωσή του την πίστη

**Ε. Υγεία,
περίθαλψη,
κοινωνική πρόνοια**

- στις διαχρονικές ανθρώπινες αξίες, που είναι εν τέλη αξίες του Ελληνισμού.
- Η κοινωνική ευαισθησία ενός σύγχρονου κράτους εκδηλώνεται ιδιαίτερα στον τομέα της Υγείας και της Πρόνοιας.
  - Η οικονομική ανάπτυξη δεν αποτελεί αυτοσκοπό αλλά μέσο στην υπηρεσία του ανθρώπου.
  - Η αναπτυγμένη οικονομία εξασφαλίζει υψηλούς δείκτες παροχής υπηρεσιών σ' αυτούς τους ευαίσθητους τομείς.
  - Ένα σύστημα υγείας που δοκιμάζεται από την αδιαφάνεια, την προχειρότητα και τις πελατειακές σχέσεις δεν είναι βιώσιμο και αποτελεσματικό.
  - Απαιτείται ριζική αναμόρφωση του συστήματος που θα περνά μέσα από την αναγκαία χρηματοδότηση - είμαστε οι τελευταίοι στην Ε.Ε. και θα στοχεύει:
    - Στην ανάπτυξη πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας με επιθετική πολιτική στην πρόληψη.
    - Ανάπτυξη Νοσοκομειακών Κλινών σε όλη την Ελλάδα στη βάση επιστημονικών και μόνο κανόνων, για την κάλυψη των αναγκών σε τοπικό επίπεδο και τον περιορισμό της ροής των ασθενών προς τα κέντρα και το εξωτερικό.
    - Ανάπτυξη του συστήματος διαμετακόμισης των περιστατικών υγείας του ΕΚΑΒ σε εθνικό επίπεδο.
    - Άμεση ψυχιατρική μεταρρύθμιση.
    - Ελευθερία, ισότητα, αλληλεγγύη, αποτελεσματικότητα, ποιοτικός έλεγχος, είναι τα στοιχεία που θα διέπουν την αναγκαία μεταρρύθμιση.
    - Προστασία και προαγωγή της δημόσιας υγείας, ενιαίος φορέας υγείας.
    - Εθνικό συμβούλιο δημόσιας υγείας.

Η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη έχει υποβαθμιστεί επικίνδυνα για τους Δ.Υ. Απαιτείται εκ βάθρων αναμόρφωση σε όλους τους τομείς:

- Στις συμβάσεις με τους γιατρούς.
- Στην κάλυψη οδοντιατρικών περιστατικών χωρίς συμμετοχή του ασφαλισμένου.
- Ανάλογα μέτρα και για τις ορθοπαιδικές και οφθαλμολογικές ανάγκες. (Είναι τραγικό να εγκρίνονται ορθοπαιδικά παπούτσια κάθε δύο ή τρία χρόνια χωρίς να αναρωτιέται κανείς από τους "υπεύθυνους" πώς θα μείνει στάσιμο (!) το παιδικό πόδι για όλο αυτό το διάστημα ή να χορηγούνται γυαλιά χωρίς να εγκρίνεται ο σκελετός!!).
- Και στον τομέα του φαρμάκου απαιτείται ορθολογικοποίηση και επέκταση του συστήματος, για να καλύπτονται ουσιαστικά οι πραγματικές ανάγκες για όλες τις περιπτώσεις.
- Το κράτος πρόνοιας σήμερα δοκιμάζεται εξαιτίας της οικονομικής καχεξίας και της ασκούμενης περιοριστικής και χωρίς την αναγκαία κοινωνική ευαισθησία

**ΣΤ. Κοινωνική
ασφάλιση και
συντάξιοδοτικό**

- πολιτικής.
- Η απαλλαγή του κράτους από αντιπαραγωγικές δραστηριότητες οικονομικού περιεχομένου θα απελευθερώσει σημαντικούς πόρους για την άσκηση αποτελεσματικής πολιτικής και σ' αυτόν τον τομέα.
  - Η ηθική και υλική βοήθεια σε συγκεκριμένα άτομα ή κοινωνικές ομάδες που έχουν περιέλθει μονίμως ή προσκαίρως σε κατάσταση ανάγκης αποτελεί πρώτη εκδήλωση του κοινωνικού προγράμματος της πολιτείας.
  - Σε όλους θα πρέπει να δίνεται η δυνατότητα ένταξή τους στη λειτουργία του κοινωνικού συνόλου. Πολύ περισσότερο θα πρέπει να εξασφαλίζεται η επανένταξη ατόμων αποτοξινωμένων από τα ναρκωτικά.
  - Πολιτικές στήριξης - ενημέρωσης φορέων και ασθενών AIDS.
  - Το κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα μιας χώρας αποτελεί υποχρέωση της πολιτείας και δικαίωμα των πολιτών.
  - Γενναία χρηματοδότηση, σύγχρονοι και αποτελεσματικοί κανόνες λειτουργίας, κοινωνική προστασία, κοινωνική δικαιοσύνη, αλληλεγγύη των γενεών.
  - Η θέση των Δ.Υ. επιδεινώθηκε. Η αδικία εις βάρος τους παραμένει. Οι ανησυχίες μεγαλώνουν εν όψει νέων αλλαγών.
  - Οι συντάξιμες αποδοχές συνεχώς μειώνονται λόγω της ακολουθούμενης επιδοματικής και εισοδηματικής πολιτικής.
  - Οι προτάσεις μας παραμένουν ισχυρές όπως:
    - Συντάξιμες αποδοχές στο 80% των εν ενεργεία. Ο στόχος αυτός εξασφαλίζεται από την προτεινόμενη δομή του νέου μισθολογίου.
    - Κατάργηση της εισφοράς για την κύρια σύνταξη.
    - Υπολογισμός της σύνταξης στα 35/35, όπου δεν ισχύει.
    - Η επαναφορά σε ισχύ όλων των μεταβατικών ρυθμίσεων σε σχέση με όρια ηλικίας χρονολογία κ.λ.π.
    - Κατοχύρωση της 35ετίας σε κάθε περίπτωση.
    - Να μην ισχύσει ο τρόπος υπολογισμού και το όριο των 65 ετών για τους νεοδιοριζόμενους.
    - Διαδοχική ασφάλιση με κάλυψη όλου του χρόνου προϋπηρεσίας.
    - Οι διατάξεις περί θανάτου και αναπηρίας να ισχύσουν χωρίς χρονικούς περιορισμούς. Αύξηση των χορηγούμενων ποσών.
    - Οι δημόσιοι υπάλληλοι (ΑΔΕΔΥ - ομοσπονδίες) να πάρουν - επιτέλους - στα χέρια τους την υπόθεση των ταμείων τους.
    - Ένταξη όλων των υπαλλήλων της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης στα ταμεία ΜΠΥ, ΤΠΔΥ, και Ταμείο Αρωγής.

Z. Στεγαστικό

- Στα πλαίσια της κρατικής μέριμνας εντάσσεται και η ανάγκη αντιμετώπισης του στεγαστικού προβλήματος των δημοσίων υπαλλήλων.
- Μία είναι η λύση.
- Χαμηλότοκα δάνεια στους Δ.Υ. που να καλύπτουν τις πραγματικές ανάγκες στέγης.
- Θα πρέπει να μπει ένα τέλος στην κατάφωρη αδικία και στην άνιση αντιμετώπιση των εργαζομένων.
- Στόχος: Η εξασφάλιση ιδιόκτητης στέγης για όλους τους Δημοσίου Υπαλλήλους.

H. Περιβάλλον-ποιότητα ζωής

- Το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να πρωταγωνιστήσει σε πρωτοβουλίες και μέτρα προστασίας του περιβάλλοντος, βελτίωσης της ποιότητας ζωής. Η κατάσταση είναι απελπιστική.
- Βελτίωση των συνθηκών εργασίας των Δ.Υ.
- Δημιουργία τμήματος προστασίας του περιβάλλοντος.
- Δημιουργία πολιτιστικού τμήματος της ΑΔΕΔΥ.
- Ενίσχυση του Τμήματος Αθλητικών Εκδηλώσεων.

Οι στόχοι μας

- Οικονομική ανάπτυξη με κοινωνική δικαιοσύνη.
- Εμπέδωση αισθήματος σιγουριάς στο ασφαλιστικό σύστημα.
- Προστασία του εισοδήματος πραγματικές αυξήσεις, φορολογική δικαιοσύνη, νέο μισθολόγιο.
- Εκσυγχρονισμός της δημόσιας διοίκησης αναβάθμιση και ανάδειξη του ρόλου των δημοσίων υπαλλήλων.
- Αναβάθμιση της παιδείας της υγείας της ποιότητας ζωής.

**ΕΧΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ
ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΙΣ ΛΥΣΕΙΣ
Πλαίσιο Προγράμματος Δράσης της ΑΔΕΔΥ**

Ο εσωτερικός διάλογος για την αναζήτηση και την τελική αποτύπωση των προτάσεων του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος είναι μια κορυφαία διαδικασία του Συνεδρίου. Ο εσωτερικός αυτός διάλογος με αφετηρία τη λήξη των εργασιών του Συνεδρίου, θα πρέπει να αναπτυχθεί με τις οργανώσεις μέλη, ώστε οι αποφάσεις, οι στόχοι, οι διεκδικήσεις **να διαχυθούν προς όλες τις οργανώσεις - μέλη της ΑΔΕΔΥ** και μέσω αυτών προς όλους τους εργαζόμενους στο Δημόσιο. Η γνώση και η αποδοχή των προτάσεων και των θέσεων είναι βασική προϋπόθεση για την επιτυχή διεκδίκησή τους.

Η ανάδειξη των διεκδικητικών στόχων δεν μπορεί να αφήνεται σε μόνη τη λειτουργία των γραπτών ανακοινώσεων και την αποσπασματική κατά περίπτωση προβολή τους.

Είναι ανάγκη η συνολική πρόταση της ΑΔΕΔΥ για τον εκσυγχρονισμό της δημόσιας διοίκησης και την αναβάθμιση (λειτουργική, οικονομική, κοινωνική) των δημοσίων υπαλλήλων να αναδειχθεί και μέσα στο σώμα των εργαζομένων στις δημόσιες υπηρεσίες και μέσα στην κοινωνία, την οποία έτσι ή αλλιώς, η δημόσια διοίκηση από ορισμού της είναι ταγμένη να υπηρετεί.

Στην κατεύθυνση αυτή η ΑΔΕΔΥ πρέπει να αναλάβει συγκεκριμένες πρωτοβουλίες με τη διοργάνωση ημερίδων, ειδικών εκδόσεων, διεύρυνση της συνεργασίας και διαλόγου με τους φορείς, αλλά και τους πολίτες που σήμερα καταδυναστεύονται από τη διοίκηση, με τα κόμματα και με την κυβέρνηση, που βέβαια φέρνει την τελική ευθύνη της απόφασης, αλλά και της κατάστασης της δημ. διοίκησης. **Εκείνο που πρέπει να πετύχει η ΑΔΕΔΥ είναι να ενστερνιστούν όλοι, ότι η αναβάθμιση της δημόσιας διοίκησης είναι πλέον όρος εθνικής επιβίωσης μπροστά στο σκληρό ανταγωνισμό που δημιουργούν οι ανοιχτοί ορίζοντες και ο καλπασμός της τεχνολογίας.**

Η ανάπτυξη στενότερων και ουσιαστικότερων δεσμών και σχέσεων, προβληματισμών και δράσης με τη ΓΣΕΕ και άλλους συνδικαλιστικούς φορείς της πατρίδας μας θα βοηθήσει αποφασιστικά στη διεκδίκηση λύση των προβλημάτων, που έτσι κι αλλιώς παρουσιάζουν πλέον μια πολυπλοκότητα.

Το αναντίρρητο πια γεγονός ότι πολλές και σημαντικές αποφάσεις και για τα γενικότερα ζητήματα της πατρίδας μας, αλλά και συγκεκριμένα ζητήματα που αφορούν τους εργαζόμενους λαμβάνονται σε κέντρα έξω από τα όρια της χώρας, είτε σε ευρωπαϊκό, είτε σε διεθνές επίπεδο - υποχρεώνει την ΑΔΕΔΥ και τις οργανώσεις μέλη της στην ανάπτυξη στενότερων δεσμών με αντίστοιχες συνδικαλιστικές οργανώσεις με ευρωπαϊκό ή διεθνή ορίζοντα. **Η ανάπτυξη διεθνών σχέσεων δεν είναι πολυτέλεια, αλλά διαδικασία ουσιαστική.**

Σε κάθε περίπτωση το συνέδριο ως κορυφαία συνδικαλιστική διαδικασία, πρέπει να λάβει την απόφαση και να στείλει το μήνυμα της αγωνιστικής διεκδίκησης των αιτημάτων, που το ίδιο θα διαμορφώσει και να δώσει την εντολή στο νέο Γενικό Συμβούλιο που θα εκλεγεί να προχωρήσει στην εξειδίκευση ενός αγωνιστικού πλαισίου με συνέχεια και συνέπεια.

Να βγει επιθετικά στη διεκδίκηση των στόχων του σ.κ. Όχι πια στις αποσπασματικές και επετειακού χαρακτήρα κινητοποιήσεις. **Πρέπει να πείσουμε όχι μόνο, ότι έχουμε προτάσεις αλλά και ότι μπορούμε να διεκδικήσουμε τις λύσεις.**

Η δράση μας

Οι ελπίδες των εργαζομένων δεν πρέπει να μείνουν μετέωρες.

- Ανάπτυξη εσωτερικού διαλόγου - συσπείρωση.
- Ανάδειξη της συνολικής μας πρότασης στην κοινωνία.
- Διεύρυνση των συμμαχιών μας.
- Ανάπτυξη σχέσεων στην Ευρώπη και διεθνώς.
- Χάραξη αγωνιστικού πλαισίου με συνέχεια και συνέπεια.»

Γιάννης Λοβέδρος
**ΠΟΕΔΗΝ-
ΠΑΣΚ/ΔΥ**

«Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, είμαι ένα από τα μέλη του απερχόμενου Γενικού Συμβουλίου και νομίζω ότι ακούστηκαν πάρα πολλά στην αίθουσα αυτή, που εάν δεν αδικούν το ίδιο το όργανο- που εν πάση περιπτώσει δεν χάλασε και ο κόσμος εάν το αδικούν-αδικούν τουλάχιστον το ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα.

Δεν νομίζω, ότι στα πλαίσια του απολογισμού ενός οργάνου είναι ποτέ δυνατόν να γίνονται προσωπικές επιθέσεις γιατί σε κάτι τέτοιο έχουν εξαντληθεί αρκετοί ομιλητές απέναντι στο προεδρείο του απερχόμενου οργάνου. Ούτε μπορεί εν πάση περιπτώσει να ζητάμε να ανατραπεί συνολικά μία πολιτική μίας τριετίας που στηρίχτηκε επάνω στις αποφάσεις του περασμένου συνεδρίου, με το έτσι θέλω, μιας ή δύο παρατάξεων ή μεμονωμένων ατόμων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να έχει μία συντεταγμένη πολιτική, μία πολιτική που θα το πηγαίνει από συνέδριο σε συνέδριο, όπου θα ιεραρχεί κάθε φορά προτεραιότητες, θα τις παλεύει όσο μπορεί να τις παλέψει και σημειώνω όσο το αφήνουμε να τις παλέψει. Γιατί εν πάση περιπτώσει εμείς οι ίδιοι είμαστε και μέλη ομοσπονδιών.

Άρα το να έχει η ΑΔΕΔΥ μία οντότητα απέναντι στα μέλη των ομοσπονδιών μας είναι κύρια δικό μας μέλημα.

Αυτό που είπε ο απερχόμενος γραμματέας, ότι δηλαδή, κάποια στιγμή λέγαμε εμείς οι ομοσπονδίες ότι δεν μπορούμε να έρθουμε σε αυτή την κινητοποίηση, γιατί μετά από δέκα πέντε μέρες έχουμε μία δική μας, για το δικό μας επίδομα, ήταν μία πραγματικότητα.

Οφείλουμε λοιπόν, να το αναγνωρίσουμε και οφείλουμε να πάμε στη διαδικασία αυτή της ΑΔΕΔΥ με τις μίνιμουμ διεκδικήσεις που μπορεί η ΑΔΕΔΥ κάθε φορά να βάζει και ο κάθε κλάδος και ο κάθε χώρος να βάζει, μετά τα δικά του επί πλέον ζητήματα.

Άλλωστε εάν θέλετε και στο μοντέλο των περιβόητων συλλογικών διαπραγματεύσεων, που θα συζητήσουμε αργότερα, κάτι τέτοιο ουσιαστικά ζητάμε.

Και πιο πολύ οι συνάδελφοι που καταγγέλλουν σήμερα την ΑΔΕΔΥ και ζητάνε παράλληλα την πλήρη μεταφορά του μοντέλου του ιδιωτικού τομέα στο δημόσιο, αυτό δεν λένε;

Μία μίνιμουμ συλλογική σύμβαση εργασίας σε επίπεδο ΑΔΕΔΥ και ο καθένας, μέχρι και το τελευταίο σωματείο, λένε κάποιοι, να διαπραγματεύεται μετά τα δικά του. Θα πρέπει λοιπόν, αυτό να γίνει σαφές.

Ένα δεύτερο. Μερικά ζητήματα έχουν λυθεί ήδη από το συνδικαλιστικό κίνημα. Δεν νομίζω, ότι μπορούμε να μιλάμε για τριήμερες, τετραήμερες, για διαρκείας ή και για συνολικές πολιτικές κινητοποιήσεις από την ΑΔΕΔΥ.

Η ΑΔΕΔΥ είναι ένα τριτοβάθμιο όργανο. Συμβολικά λοιπόν, θα πάμε μαζί της σε μία 24ωρη απεργία και αυτή οφείλει να σηματοδοτήσει όλη τη χρονιά.

Δεν μπορεί την ανικανότητά μας να επιβάλλουμε την πολιτική μας στα πρωτοβάθμια σωματεία και στις ομοσπονδίες, να την ξεπερνάμε ζητώντας με το έτσι θέλω να αναδειχθούν οι πολιτικές μας σε πολιτικές του τριτοβάθμιου οργάνου. Αυτό δεν είναι πολιτική.

Όποιος έχει τα κότσια πάει σε μαζικές γενικές συνελεύσεις σωματείων, περνάει από

εκεί, διεκδικεί από την ομοσπονδία του και η ομοσπονδία του, μέσα από τα συγκεκριμένα όργανα, επιβάλλει την πολιτική της στο τριτοβάθμιο.

Δεν θα έρθει από την κορυφή η ΑΔΕΔΥ να κάνει την κεντρική πολιτική. Που είναι η ανταπόκριση από τη βάση και η δημοκρατία σε αυτή την ιστορία;

Θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα άλλο ζήτημα που έθιξε ο απερχόμενος γραμματέας. Νομίζω, ότι πραγματικά το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ και η ίδια η ΕΕ δεν πήρε την σωστή στάση στο ζήτημα αυτό.

Αναφέρομαι στη μόνη απόφαση, που δεν στηρίχτηκε ούτε από τη δική μου ομοσπονδία. Εννοώ την ΠΟΕΔΗΝ, αλλά και μια σειρά άλλες μεγάλες ομοσπονδίες και δεν στηρίχτηκε ούτε από την παράταξη της ΠΑΣΚΕ. Πρόκειται για τη μόνη απόφαση που δεν στηρίχτηκε στο διάστημα της προηγούμενης τριετίας.

Μιλώ για τη συμμετοχή και αυτός είναι ο επιστημονικός όρος στις τριμερείς επιτροπές του νόμου 2190 ή επί της ουσίας για την επαναπρόσληψη τριών, τεσσάρων και πέντε χιλιάδων διωχθέντων υπαλλήλων το Σεπτέμβριο του 1990.

Δεν θα καλυφτούμε, λοιπόν, πίσω από τους τύπους. Θα μιλήσουμε για την ουσία. Η διαφωνία ήταν στην επαναπρόσληψη ή όχι αυτών που διώχτηκαν, ενώ τα υπηρεσιακά συμβούλια είχαν αποφασίσει διαφορετικά το Σεπτέμβριο του 1990. Και δεν ήταν εάν θα συμμετείχαμε στην τριμελή επιτροπή ή όχι, για να βάζουμε το κάθε πράγμα στη θέση του.

Γιατί όταν μιλάμε για την εργασιακή σχέση 5.000 ανθρώπων, μικρή σημασία έχει η συμμετοχή του καθενός από μας σε μία τριμελή επιτροπή. Η οποία ήταν και άμισθη. Το λέω αυτό, επειδή κάποιιοι κάνουν διάφορα σχόλια περί των αμοιβών των επιτροπών.

Η άποψή μας λοιπόν, ήταν ότι η ΑΔΕΔΥ έκανε λάθος. Και δεν έκανε λάθος, γιατί εκτίμησε έτσι ή αλλιώς. Έκανε λάθος γιατί οι τέσσερις μεγαλύτερες ομοσπονδίες της ΑΔΕΔΥ, εκτός της ΔΟΕ και της ΟΛΜΕ, που δεν είχαν το πρόβλημα η ΠΟΕΔΗΝ και η ΠΟΕ ΟΤΑ, η ΠΟΣΕ ΙΚΑ και η ΠΟΕ ΥΕΘΑ, έβαζαν επιτακτικά το ζήτημα της επαναπρόσληψης των απολυμένων.

Ρωτώ ποια ήταν η ανταπόκριση της ΑΔΕΔΥ απέναντι στο 50, 60% της συνολικής δύναμής της;

Έβγαλε μέσα από τα γραφεία της μια πολιτική που έλεγε εμείς δεν πάμε και έδωσε αυτή η απόφαση τη δυνατότητα στον τότε Υπουργό Προεδρίας να κάνει τα παιχνίδια που έκανε στη Βουλή.

Γιατί υπήρχαν πρόσφατα συνέδρια ομοσπονδιών, που είχαν ζητήσει από την τότε νεοεκλεγμένη κυβέρνηση να επαναπροσλάβει τους ανθρώπους αυτούς. Με ποιο δικαίωμα η Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ που είχε και εκείνη καταδικάσει τις απολύσεις όταν έγιναν, δεν ζήτηγε την επαναπρόσληψη; Προφανώς για λόγους σκοπιμότητας.

Κλείνω την τοποθέτησή μου με ένα άλλο ζήτημα. Πιστεύω, ότι έτσι όπως πήγε η τριετία, ο απολογισμός του απερχόμενου Γενικού Συμβουλίου οφείλει και πρέπει να ψηφιστεί από ένα ευρύτερο σώμα απ' ότι είναι η στενή πλειοψηφία των δύο παρατάξεων που τον ψήφισαν. Το ένα ζήτημα είναι αυτό.

Ζήσης Καπούλας
ΟΜ. ΥΠ. ΥΒΕΤ

Ένα δεύτερο ζήτημα. Ας μην ξεορκίζουμε τους αριθμητικούς συσχετισμούς, γιατί αυτό σε τελική ανάλυση σημαίνει να σταματήσουμε να κάνουμε εκλογές. Να βάζουμε έναν - έναν καλή ώρα, όπως το κάναμε στο προεδρείο και στις εφορευτικές και να λύνουμε τα ζητήματα.

Δεν ανάγκη να πληρώνουμε και δικαστικούς. Δεν είναι ανάγκη να σφραγίζουμε τα βιβλιάρια. Δεν είναι ανάγκη να τρέχουμε από εδώ και από εκεί για τα κουκιά.

Κουτάξτε να δείτε. Τριακόσιες χιλιάδες άνθρωποι που πήγανε και ψήφισαν για μας δεν είναι κουκιά. Εάν για σας είναι, θα υποστείτε αυτά τα κουκιά την επόμενη τριετία, για να επιβάλλει το νέο Γενικό Συμβούλιο, μία άλλη πολιτική, για να μπορέσουμε πραγματικά να πάμε στα νομαρχιακά τμήματα να τα συγκροτήσουμε και να μπορέσουν να αποτελέσουν τα κύτταρά μας στην περιφέρεια».

«Ευχαριστώ αν και δεν θεωρούσα αναγκαίο να τοποθετηθώ στο Συνέδριο, διότι η εικόνα που παρουσιάζεται πραγματικά προκαλεί μία απέραντη απογοήτευση, όπως διεξάγεται η συζήτηση, όπως διατυπώνονται οι θέσεις και οι απόψεις.

Κάποτε έλεγα πριν από χρόνια να κάνουμε λίγο πίσω στον οργισμένο κομματισμό, για να μπορέσουμε να συζητήσουμε.

Στη συνέχεια υπήρξε μία μειλίχια συγχώνευση και μία αντιπαράθεση. Στεροθήκαμε τη δημιουργική πρωτοβουλία και αντιπαράθεση μεταξύ μας.

Τώρα λέω μαλώστε σύντροφοι, συνάδελφοι, συζητήστε. Είναι αναγκαίο, είναι απαραίτητο.

Βλέπω εδώ στη σελίδα, στα ντοκουμέντα της ΑΔΕΔΥ να λέει: ``μαζί με τους πολίτες». Εγώ θα έλεγα ότι πολύ φοβάμαι στο επόμενο συνέδριο θα λέμε μαζί με τους πολίτες, με τους χρήστες, με τους πελάτες. Η νεοφιλελεύθερη έννοια ξέρετε ξεκινάει με το να λέει ότι και η δημόσια υπηρεσία έχει πελάτες. Λες και πρόκειται περί κάποιου εμπορικού καταστήματος και σούπερ μάρκετ.

Αλλά πριν πάμε μαζί με τους πολίτες που είναι σωστό θα έλεγα, δεν πάμε και λίγο μαζί με τους εργαζόμενους, βρε συνάδελφοι; Διότι αυτό είναι το ζητούμενο. Αναζητούμε εργαζόμενους που να στηρίζουν, να εμπνέονται από τις θέσεις μας και από τις απόψεις μας.

Και εάν ήμουν ένας καλός συγγραφέας να μπορώ να διατυπώνω γραπτά τις απόψεις μου και με ρωτούσαν πώς περιγράφεις αυτή την πορεία των τελευταίων ετών της ΑΔΕΔΥ θα έλεγα απαιτήθηκε μεγάλη δεξιοτεχνία, μεγάλη ικανότητα να καταφέρει να μην διεκδικεί τίποτε στην ουσία.

Εάν ήμουν πάλι κάποιος ερευνητής θα έλεγα το εξής: Δεν αναλαμβάνουμε μια κοινωνική έρευνα να δούμε πού ακριβώς οι ομάδες που σήμερα υπάρχουν στο συνδικαλιστικό κίνημα εντοπίζουν και δένεται η συνοχή τους. Και θα έλεγε τις μεγάλες ομάδες.

Μήπως είναι οι πελατειακές σχέσεις; Μήπως είναι ότι ο καθένας θέλουμε να έχουμε έναν χώρο δικό μας, να τον εξουσιάζουμε, να τον διαφεντεύουμε; Μήπως; Πολλά μήπως, αλλά δεν με παίρνει ο χρόνος για να τα αναλύσω.

Είναι πραγματικά φοβερό να επιρρίπτουμε τις ευθύνες στους εργαζόμενους, στις μοσπονδίες και να μην κάνουμε την αυτοκριτική μας.

Και όσον με αφορά εμένα, λέω ναι, αναλαμβάνω την ευθύνη μου, διότι πραγματικά δεν φάναξα τόσο δυνατά, δεν έθεσα τόσο πολύ καλά τα ζητήματα, για να πείσω, να συζητήσω, να αναπτηχθεί ένας διάλογος δημιουργικός στο συνδικαλιστικό κίνημα. Να καταλάβουμε τι σημαίνει (...) Μάαστριχτ και τις επιπτώσεις του. Και έρχεται σήμερα το συνέδριο και δεν τοποθετείται ευθέως γι' αυτές τις συνέπειες, που καθημερινά τις αντιμετωπίζουμε. Ενώ όλος ο δημοσιούπαλληλικός κόσμος στην Ευρώπη βρίσκεται σε κινητοποιήσεις, εμείς προσπαθούμε απλά να περιγράψουμε αυτές τις συνέπειες.

Να πούμε ότι να βρε παιδιά σε κάποια σελίδα στα ντοκουμέντα μας, βάλλαμε και τον νεοφιλελευθερισμό, βάλλαμε και τον νεοσυντηρητισμό. Όχι μ' αυτή τη θολούρα, όχι μ' αυτή τη διαδικασία της παραλυσίας, της αδράνειας, δεν θα υπάρξει συνδικαλιστικό κίνημα, δεν θα υπάρξει τριτοβάθμιο όργανο. Θα υπάρξει ναι, για κάποιες καρέκλες, για κάποιες θέσεις, για κάποιες προσωπικές, ατομικές φιλοδοξίες.

Από τα πολλά διεθνολογικά που αναπτύσσονται στα πεπραγμένα λείπει ένα απλό πραγματάκι. Τι είναι το Μάαστριχτ; Πώς οικοδομείται σήμερα η Ευρώπη; Είναι ή δεν είναι μια θεσμική κατοχύρωση, γερή θεσμική κατοχύρωση του μονεταρισμού; Είναι ή δεν είναι, επικίνδυνο για τις εργασιακές σχέσεις, αυτές που έχουν κατακτήσει με αγώνες χρόνων οι εργαζόμενοι; Είναι ή δεν είναι ενίσχυση και ενθάρρυνση του κεφαλαίου σε παγκόσμιο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο;

Ποια είναι η τοποθέτηση της ΑΔΕΔΥ επάνω σε αυτό; Πώς θα γεμίσει τις μπαταρίες του εργαζόμενου; Πώς θα δράσεις και πώς θα αναπτύξεις μια αντίληψη, ένα όραμα έστω, αλλά κάποια θέση.

Εδώ ούτε θέσεις δεν έχουμε. Σε όλα μπαίνουν ερωτήματα. Έστω και στα καθημερινά διαχειριστικά. Αυτό είναι που οδηγεί τους εργαζόμενους να στρέφουν τις πλάτες σε οποιαδήποτε κινητοποίηση της ΑΔΕΔΥ.

Και παρουσιάζεται το φαινόμενο και να το ξέρουμε όλοι, γιατί να το κρύβουμε; Η ΑΔΕΔΥ σήμερα να κάνει συνεντεύξεις σε ξενοδοχεία και συγκεντρώσεις σε κάποιο γραφείο και δεν το γεμίζει.

Αντί να μας απασχολήσουν όλα αυτά τα ζητήματα νιώθουμε περίπου υπερήφανοι και βεβαίως κατανοώ την άποψη της ΔΑΚΕ που είναι πραγματικά χαρούμενη. Χαρούμενη από την πορεία που ακολούθησε στο τριτοβάθμιο όργανο. Και θέλει να περάσουμε και στο επόμενο στάδιο. Δηλαδή, από την θολούρα και την παραλυσία να περάσουμε στην ανοικτή συντηρητική αγωγή των εργαζόμενων. Όχι.

Αυτή την πορεία οι εργαζόμενοι, η βάση, δεν θα την επιτρέψει. Γι' αυτό είμαι περίπου βέβαιος. Όσο και εάν οι κορυφές προσπαθήσουν-προσπαθούν για λόγους εσωτερικών ισορροπιών, για λόγους κάτι να βγάλουμε-δεν θα τα καταφέρουν. Δεν θα τα καταφέρουμε γιατί οι εξελίξεις είναι τόσο τρομερές, είναι τόσο χειροπιαστές, που ουδείς μπορεί να τις αμφισβητήσει.

Σήμερα μιλούμε όλοι για το μισθολόγιο. Στο προηγούμενο συνέδριο κατέθεσα πρόταση να συζητήσουμε το μισθολόγιο. Η πορεία θα είναι άσχημη. Αφού αφήσαμε επί χρόνια το ζήτημα να ανοίξει, βεβαίως με τη θέση, ναι στις διαφοροποιήσεις στη βάση του επαγγέλματος, της θέσης εργασίας, της ικανότητας και όχι στην υπεράσπιση του ισοπεδωτισμού. Το απαρηνήθηκαμε. Γιατί είχε επιλεγεί ως τακτική η γενική καταγγελία.

Παναγιώτης Βούτος
ΔΟΕ - ΔΑΚΕ

Περάσαμε στη γενική ευαισθησιολογία και μετά συμφωνούμε σε κάποιες επί μέρους καταγγελίες. Στα μεγάλα όμως ψέματα ναι.

Εγώ θα ήθελα να πω το εξής για τους συναδέλφους της ΔΑΚΕ. Δεν με πείσατε γιατί απορρίπτετε αυτόν τον απολογισμό. Εάν τον ψηφίσετε για λόγους ενίσχυσης της πλειοψηφίας, θα τον υπερψηφίσω και εγώ».

«Αγαπητοί συνάδελφοι οφείλω ως τελευταίος ομιλητής εκ μέρους της παρατάξεως της ΔΑΚΕ, η οποία συμμετείχε ως γνωστόν και στην Εκτελεστική Επιτροπή και στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ κατά την προηγούμενη τριετία, να ξεκαθαρίσω το δικό μας στίγμα, το οποίον χαρακτήρισε και τη στάση μας, καθ' όλη τη διάρκεια της τριετίας.

Και το στίγμα αυτό συνδέεται με τη μόνιμη προσήλωσή μας στο να προστατεύσουμε, κατά το μέρος που μας αναλογεί, με ευθύνη και δυνατότητα τη λειτουργία των θεσμών του συνδικαλιστικού κινήματος και να προσπαθήσουμε στη βάση των συμφερόντων των εργαζομένων και της εντολής που έχουμε πάρει, να φανούμε όχι τόσο ευχάριστοι, όσο και χρήσιμοι.

Με βάση αυτή την παραδοχή, η οποία για μας αποτελούσε και αποτελεί κατευθυντήρια γραμμή και για την από εδώ και πέρα πορεία μας και συμπεριφορά μας, σταθήκαμε με υπευθυνότητα καθ' όλη τη διάρκεια της τριετίας και βεβαίως και εμείς είχαμε επιλέξει όπως ακούστηκε το δύσκολο δρόμο της συμμετοχής. Δρόμος όμως, ο οποίος βρέθηκε κλειστός, όχι με δική μας ευθύνη, αλλά με ευθύνη της πλειοψηφίας που δημιουργήθηκε, από τη στιγμή που καταξιωμένο πλέον στη λειτουργία εν γένει του συνδικαλιστικού κινήματος το αντιπροσωπευτικό και αναλογικό προεδρείο, στην περίπτωση δυστυχώς της ΑΔΕΔΥ, η οποία αποτελεί φαινόμενο πρωτοφανούς υστέρησης, στο σύνολο του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος, αυτή η λειτουργική πρόταση δεν έγινε αποδεκτή.

Παρά ταύτα και από τη θέση που μας τοποθέτησαν οι εργαζόμενοι, προσπαθήσαμε. Διότι δεν αποτελεί για μας και δεν πρόκειται να αποτελέσει ποτέ αυτοσκοπό η κατάληψη κάποιου αξιώματος. Ούτε πρόκειται και το υπογραμμίζω, διότι αφορά και το μέλλον, να υποθηκεύσουμε τις θέσεις μας τις βασικές και τις απόψεις μας, για την κατάληψη του οποιουδήποτε αξιώματος μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Προσπαθήσαμε, όμως παρά ταύτα, να σταθούμε με τη μεγαλύτερη δυνατή υπευθυνότητα και αποτελεσματικότητα.

Προσπαθήσαμε, δηλαδή με λίγα λόγια, να αποκαλύψουμε μέσα στα πλαίσια προβληματικού πολλές φορές εσωτερικού διαλόγου των οργάνων, την συνεχιζόμενη και σήμερα ανακολουθία της συλλογιστικής και πρακτικής του συνδικαλιστικού κινήματος και σε σχέση με τις ανάγκες τις σοβαρές και καινούργιες και πρωτοφανείς και πρωτόγνωρες ανάγκες της εποχής μας, αλλά και σε σχέση με την καινούργια αντίληψη που πρέπει να χαρακτηρίζει κάθε υπεύθυνο θεσμό και σαν τέτοιο βλέπουμε εμείς και το συνδικαλιστικό κίνημα.

Δυστυχώς η ανακολουθία με την εποχή μας και τις ανάγκες της και η αναντιστοιχία με τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων, με τις πραγματικές τους διαθέσεις και προθέσεις παρέμεινε ισχυρή, καθ' όλη τη διάρκεια της τριετίας, παρά τις προσπάθειες που και εμείς κατεβάλαμε.

Και παρέμεινε ισχυρή, διότι δυστυχώς όπως είπα και προηγουμένως, η υστέρηση που παρατηρείται όχι μόνο χρονική, αλλά και ποιοτική σε σχέση με την προσαρμογή μας στα νέα δεδομένα, χαρακτήρισε και εμπέδωσε και διασφάλισε, έναν εγκλωβισμό, ο οποίος δεν επέτρεψε να δούμε με προοπτική και με το μάτι του μέλλοντος αυτό το οποίο κνοφορείται.

Και αυτός ο εγκλωβισμός χαρακτήρισε σημαντικά θέματα της τριετίας, όπως ήταν τα θέματα της κατάργησης, κατά το συνδικαλιστικό κίνημα, ή της ενίσχυσης κατά την πρακτική την κυβερνητική, των πελατειακών σχέσεων, όπως ήταν η γενικότερη εργασιακή και οικονομική κατάσταση των συναδέλφων μας, δημοσίων υπαλλήλων.

Και θέλω με ξεκάθαρο λόγο να πω, όσον αφορά το πρώτο, μόνο το εξής: Ότι ο νόμος 2190, ο οποίος αφοριστικά περνάει και μέσα στα κείμενα της ΑΔΕΔΥ, τα απολογιστικά και τα προτεινόμενα για αύριο, κατά την εκτίμηση τη δική μας αποτελεί ευάλωτη υπόθεση για την αποκατάσταση της ισονομίας και της αξιοκρατίας και της διαφάνειας στη δημόσια διοίκηση και ως τέτοιος απορρίπτεται στο σύνολο του.

Ίσως ξενίζει κάποιους αντιπροσώπους αυτή η αφοριστική συνολική απόρριψη, διότι έχει μέσα και το θέμα των προσλήψεων.

Δυστυχώς η υπόθεση των προσλήψεων μπήκε και πάλι κατ' εξαίρεση, όσον αφορά τη γενικότερη τακτική και πολιτική των προσλήψεων στο δημόσιο.

Και επί πλέον και πρέπει να το γνωρίζει το συνέδριο. Ψηφίστηκε πρόσφατα νόμος, του νέου υπεργουργείου Προεδρίας Εσωτερικών και Αποκέντρωσης, νόμος για τη δημόσια διοίκηση στη βουλή και έρχεται το ίδιο το ΑΣΕΠ, που αποτελεί υποτίθεται, τον θεματοφύλακα αυτού του νόμου, να καταστρατηγήσει αρχές που αφορούν και μετατάξεις και αποσπάσεις και άλλες εργασιακές μεταβολές.

Πως λοιπόν, θα υπάρξει πειστική-όσο καλή διάθεση και να έχουμε-εκ μέρους μας, πειστική τοποθέτηση, υπεύθυνη τοποθέτηση και αποδοχή απέναντι σε αυτό το νόμο. Δεν αναφέρομαι στον τρόπο που ψηφίστηκε το μισθολόγιο. Δεν αναφέρομαι στο βαθμολόγιο, στα υπόλοιπα θέματα επαναπροσλήψεων κ.λ.π.

Ένα δεύτερο στοιχείο. Θα θυμάστε αγαπητοί συνάδελφοι και θα παρακαλούσα εάν χρειαστεί να γίνει και χρήση των πρακτικών ότι η δική μας πλευρά, όσο μπορούσε και όσο η φωνή της το επέτρεπε, έθετε εγκαίρως και τουλάχιστον από το συνέδριο του 1989 την ανάγκη ενός νέου μισθολογίου, διότι είχαμε προβλέψει, όσο μπορούσαμε να προβλέψουμε, ότι θα οδηγηθούμε σε μία άναρχη κατάσταση, η οποία δεν θα συμμαζεύεται όσον αφορά την οικονομική κατάσταση των δημοσίων υπαλλήλων και επί πλέον θα δημιουργήσει σοβαρές ρωγμές μέσα στο ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα. Ιδού τα αποτελέσματα.

Αποδεκτό το αίτημα για νέο μισθολόγιο έγινε δυστυχώς τον τελευταίο χρόνο. Και εμείς επιμένουμε και στηρίζουμε αυτή την ανάγκη. Θα τα πούμε όμως αύριο περισσότερο εξειδικευμένα.

Όσον αφορά γενικότερα θέματα που συνδέονται με την πορεία μας και αυτή τη στιγμή βρίσκονται απολογιστικά μπροστά μας.

Χθες διαπιστώσατε και εσείς όπως και εγώ ένα σφιχταγκάλισμα, ελπίζω να ήταν αγάπης και συναδελφικής αλληλεγγύης, από τον πρόεδρο της ΓΣΕΕ.

Όμως, θα πρέπει να καταγραφεί στην εκτίμηση και αυτής της διαδικασίας μας αυτή τη

στιγμή, ότι αυτό το σφιχταγκάλιασμα για να διασφαλίζει όρους ισότιμης προοπτικής, θα πρέπει να απαλλαγεί από λογικές καθοδήγησης, για να μην πω απορρόφησης της ΑΔΕΔΥ, από την τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων στον ιδιωτικό και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα.

Το λέω αυτό διότι έχουμε φοβερά κρούσματα. Εμείς δεν είμαστε αντίθετοι στην προοπτική. Όμως, είμαστε φοβερά επιφυλακτικοί γι' αυτό και θα παρακολουθήσουμε με μεγάλη προσοχή όλα τα βήματα, τα οποία θα μας οδηγήσουν σε όρους ισότιμης συνεργασίας και από εκεί και πέρα σύγκλησης αυτών των δύο τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Αγαπητοί συνάδελφοι, εγώ τουλάχιστον και αρκετοί συνάδελφοι, που βρίσκονται εδώ και μας ακούνε, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα, ψυχολογικό πρόβλημα.

Εάν περιοριστούμε στα κείμενα της ΑΔΕΔΥ και ιδιαίτερα στο κείμενο του απολογισμού, ενδεχόμενη θετική ψήφος για μας εκτιμάται ότι είναι επισημοποίηση της αναποτελεσματικότητας της τριετίας, κατά το κείμενο.

Επειδή όμως πέραν από τα κείμενα υπάρχουν και τα γεγονότα, εμείς θα κάνουμε τοποθέτηση, αυτό που λέγεται και στη νομική επιστήμη, εν τοις πράγμασι και εκεί κρίνεται το συνδικαλιστικό κίνημα στα πράγματα. Δηλαδή, κατά πόσο μπόρεσε, η ΑΔΕΔΥ στην περίπτωσή μας, κατά τη διάρκεια της τριετίας να διασφαλίσει έστω και μερικώς τα συμφέροντα των δημοσίων υπαλλήλων.

Μου προκαλεί ειλικρινά εντύπωση-και το λέω με μεγάλη σεμνότητα, έχω δέκα πέντε χρόνια από τότε που ξεκίνησα στο πρωτοβάθμιο συνδικαλιστικό σύλλογο, ως μέλος του συλλόγου- είναι η πρώτη φορά που συναντώ κείμενο λογοδοσίας όπου το προεδρείο δεν στηρίζει τα πεπραγμένα της τριετίας, που είχε τη μεγαλύτερη ευθύνη. Αλλά τι κάνει μέσα από αυτό το πολυσέλιδο κείμενο; Λέει ότι η αναποτελεσματικότητα χαρακτηρίζει όλη την τριετία.

Επειδή όμως, εμείς θέλουμε να δώσουμε νόημα στην καταψήφιση των πεπραγμένων όπως σας το είπα, γι' αυτό και θα τα καταψηφίσουμε και πιστεύω, ότι θα εκφράσουμε την πλειοψηφία του συνεδρίου, τη συντηρητική πλειοψηφία, γιατί δεν νομίζω να υπάρχει κανένας αντιπρόσωπος από καμία παράταξη, που να έχει αντίθετη γνώμη, για την αναποτελεσματικότητα της ΑΔΕΔΥ και για τη μεγάλη εκκρεμότητα που υπάρχει, ως προς την επίλυση σοβαρών οικονομικών και θεσμικών αιτημάτων.

Πιστεύοντας ότι εκφράζουμε τη συντριπτική πλειοψηφία του συνεδρίου, αυτό το περιεχόμενο δίνουμε στην καταψήφιση των πεπραγμένων».

Δημήτρης
Μπαλωμένος
ΟΑΜΕ - ΔΔΕ

«Συνάδελφοι, νομίζω ότι όλοι γνωρίζουμε από πρώτο χέρι πιστεύω, τις σχέσεις που έχει οικοδομήσει η ΑΔΕΔΥ με τη δράση της και την πολιτική της όλα αυτά τα χρόνια, με τους συναδέλφους δημοσίου υπαλλήλους, αλλά και με τα συνδικάτα τα άλλα.

Φαινόμενα όπως, δεν απεργούμε με την ΑΔΕΔΥ, να φύγουμε από την ΑΔΕΔΥ, δεν συμμετέχουμε στις διεργασίες κ.λ.π. είναι καθημερινό φαινόμενο, που το συναντάμε στους χώρους δουλειάς.

Η αμφισβήτηση της ηγεσίας έχει πάρει ήδη δραματικό χαρακτήρα και φυσικά δεν έχει να κάνει αυτός ο χαρακτήρας με μία γενικευμένη αμφισβήτηση, που υπάρχει απέναντι στα συνδικαλιστικά όργανα.

Και ενώ συνάδελφοι, ο καθένας θα έλεγε ακόμα και στις συζητήσεις που κάνετε τώρα, πιστεύω, ότι θα λέγατε, ότι υπάρχει πρόβλημα και πρέπει κάτι να κάνουμε. Να αλλάξουμε δηλαδή, έστω την πολιτική μας, την τακτική μας, ισχύει ακριβώς το αντίθετο.

Οι εισηγήσεις τονίζουν επανειλημμένα, ότι οι βασικοί στόχοι κατακτήθηκαν και εδώ πέρα συνάδελφοι θα διαφωνήσω με όλους όσους κάνουν κριτική στην εισήγηση.

Η αλήθεια είναι ότι έχουν δίκιο. Οι βασικοί στόχοι κατακτήθηκαν. Γιατί όμως συνάδελφοι; Γιατί η πλειοψηφία της ΑΔΕΔΥ έδωσε μάχη για να γίνει ισότιμος εταίρος στο κλαμπ των συναινούτων, ώστε οι δημόσιοι υπάλληλοι με ρεαλισμό πλέον να αποδεχτούν τη μείωση των αποδοχών τους.(...)

Η πλειοψηφία έδωσε μάχη για να μην καταγγελθεί η λευκή βίβλος και το Μάαστριχτ. Στήριξε δηλαδή, ορισμένες επιλογές που δεν τις αμφισβητεί κανένας πλέον.

Φυσικά απέναντι σε αυτούς που έδινε εξετάσεις, είχε αδυναμίες. Χρειάστηκε μερικές φορές να προχωρήσει και σε 24ωρες απεργιακές κινητοποιήσεις.

Δηλαδή, στην ουσία παρά τις αδυναμίες τους, στήριξαν τη μείωση των κοινωνικών δαπανών, τη μείωση των αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων, το χτύπημα του συνταξιοδοτικού κ.λπ.

Παράλληλα όμως δεν σταμάτησαν εδώ. Οι συνθήκες αυτές δίνουν κατεύθυνση κεντρική για το χτύπημα του συνδικαλιστικού κινήματος και πώς το θέλουν. Και φυσικά έκαναν σοβαρή δουλειά σε αυτή την κατεύθυνση, στις διεργασίες του ίδιου του κινήματος.

Πρώτα απ' όλα ανέστειλαν αρκετές κινητοποιήσεις με τη δράση τους, με τις παρεμβάσεις των 24ωρων ή άλλες πρωτοβουλίες. Ενώ ανάποδα δεν πήρανε πρωτοβουλία να συγκλίνουν αγωνιστικές κινητοποιήσεις, σε μία γενικευμένη.

Καλλιέργησαν πελατειακές σχέσεις με τα δευτεροβάθμια και τα πρωτοβάθμια, καθώς και με τους δημόσιους υπαλλήλους και όχι αγωνιστικές σχέσεις.

Δεν στηρίχτηκαν στο να δημιουργήσουν όρους κινήματος, να φτιάξουν από κάτω δηλαδή, όρους για να αφήσουν τους δημόσιους υπαλλήλους σε αγώνες και έσυραν σε 24ωρες ανασταλτικού και διαλυτικού χαρακτήρα, πολλές φορές, τους δημοσίους υπαλλήλους.

Ο απεργοσπάστης, ο απεργός, ο κυβερνητικός υπάλληλος και ο αγωνιστής, έγινε προσπάθεια να συνθλίβουν, να αποτελέσουν ένα και το ίδιο πράγμα.

Γι' αυτό λοιπόν, αλλά και για πολλούς άλλους λόγους, οι συνάδελφοι πέτυχαν τους στόχους τους, όχι όμως απέναντι στους δημοσίους υπαλλήλους. Απέναντι στους πάτρωνες θα έλεγα, που είναι η συναίνεση και η συνευθύνη με την αντιλαϊκή πολιτική, που χαράζεται χρόνια εδώ στο χώρο μας.

Ολοκληρώνοντας συνάδελφοι, θα ήθελα να πω, ότι η αλήθεια είναι αυτή που ειπώθηκε από διάφορους εδώ μέσα, ότι σήμερα αυτές οι αντιλήψεις αποτελούν την παντοδυναμία, γι' αυτό εκφράζονται και με πλειοψηφία.

Όμως, το μέλλον δεν είναι αυτής της παντοδυναμίας. Το μέλλον, συνάδελφοι, είναι η υπόθεση που έτσι ή αλλιώς, αργά ή γρήγορα θα πάρουν στα χέρια τους οι ίδιοι

Χρυσάφης Συνακής
ΠΟΣΕ ΙΚΑ - ΠΑΣΚ

δημόσιοι υπάλληλοι, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, για να ξεπεράσουν αυτού του είδους τα προβλήματα και λύσεις έχουν πάρα πολλές. Είναι λύσεις συσπείρωσης, που θα βοηθήσουν στο να μην συνεχιστεί αυτή η πολιτική».

«Ήμουν γενικός σύμβουλος στο απερχόμενο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ και πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της ΠΟΣΕ ΙΚΑ.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι με τις δύο μου αυτές ιδιότητες είχα μία άμεση και συνεχή παρουσία και συμμετοχή στα συνδικαλιστικά κέντρα διαμόρφωσης των αποφάσεων και συνευθύνες στο χώρο μας για την υλοποίησή τους.

Θεωρώ γι' αυτό αυτονόητο στην τοποθέτησή μου στον απολογισμό δράσης του απερχόμενου Γενικού Συμβουλίου και της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ να υπάρχουν και χαρακτηριστικά αυτοκριτικής.

Γνωρίζω πόσο δύσκολο είναι μέσα στο Γενικό Συμβούλιο, στο κέντρο αυτών των αποφάσεων του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος, να συνθέτουμε κάθε φορά τις διαφορετικές εκτιμήσεις και προτάσεις, αφού οι διαφορετικές πολιτικές και ιδεολογικές καταβολές που έχουμε είναι μία πραγματικότητα.

Αναγνωρίζοντας όμως, όλοι μας ότι το παράγωγο της σύνθεσης είναι κάθε φορά ανώτερο ποιοτικά από τα παράγωγα της θέσης και της αντίθεσης, εξαντλούσαμε όλες τις δυνατότητες, για τη συνθετική πρόταση, με στόχο να εξασφαλίσουμε και τις προϋποθέσεις ευρύτερης αποδοχής της.

Εάν όμως σε αυτό το επίπεδο υπήρχε αυτή η δυσκολία, που ήταν ταυτόχρονα και μία δημοκρατική διαδικασία και λειτουργία, τα πιο δύσκολα προβλήματα εμφανίζονταν στις σχέσεις στη συνέχεια της ΑΔΕΔΥ με τις ομοσπονδίες.

Προέρχομαι βέβαια από μία ομοσπονδία, την ΠΟΣΕ ΙΚΑ, που στην τριετία που πέρασε προφύλαξε και αναβάθμισε το χώρο της σε αρκετά ικανοποιητικό επίπεδο.

Καμία φορά όμως, δεν αποστασιοποιηθήκαμε από το γενικό πλαίσιο διεκδίκησης της ΑΔΕΔΥ και δεν διακρίναμε τη θέση μας.

Αντίθετα στηρίζαμε με ιδιαίτερο ζήλο θεσμικά, οργανωτικά και οικονομικά, την τριτοβάθμια συνδικαλιστική μας οργάνωση.

Θεωρούσαμε ότι αφού συμμετείχαν μέσα από το πλαίσιο συνεργασίας που ανέπτυξε η ΑΔΕΔΥ με τις ομοσπονδίες στις αποφάσεις, μας ανήκε και ένα μερτικό συνευθύνης.

Να μην πυροβολούμε την ΑΔΕΔΥ σαν συνδικαλιστικό θεσμό, να ασκήσουμε κριτική στα πρόσωπα που είχαν την ευθύνη λειτουργίας των οργάνων της. Να καταθέσουμε τη διαφορετική άποψη και πρόταση, ναι. Είναι και ζητούμενο στοιχείο, αλλά θεωρώ τουλάχιστον πισωγύρισμα στη συνδικαλιστική σκέψη και προβληματική να καταφερόμαστε ισοπεδωτικά ενάντια στο θεσμό και μάλιστα με διαθέσεις απόσχισης.

Την ενότητα του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος οφείλουμε να τη διαφυλάξουμε. Αναγνωρίζω βέβαια ότι η ενότητα διαλεκτικά είναι σύγκληση ποιότητων και όχι αριθμητικό άθροισμα.

Για το λόγο αυτό άλλωστε οι αποφάσεις ενός τριτοβάθμιου συνδικαλιστικού οργάνου είναι ανάγκη να έχουν και επιτρέπεται να έχουν, ευρύτερα και γενικότερα

χαρακτηριστικά και δε γίνεται να ακουμπάνε εξειδικευμένα σε όλες τις ιδιαιτερότητες, όλων των χωρών μας.

Ο ρόλος της ΑΔΕΔΥ είναι καθοδηγητικός και ρόλος συντονισμού των δραστηριοτήτων μας.

Ακόμα και στο επίπεδο της διαπραγμάτευσης με τις κυβερνήσεις, ευθύνη που κατά κύριο λόγο ανήκει στην ΑΔΕΔΥ, για την προώθηση και επίλυση κοινών όλων μας θεμάτων, η ΑΔΕΔΥ έχει την ανάγκη στήριξης από τις ομοσπονδίες μέλη της, γιατί εκεί βρίσκεται η δύναμή της.

Αυτή τη σχέση συλλειτουργίας από πάνω προς τα κάτω και την ανάπτυξη δυναμικής από κάτω προς τα πάνω, θα πρέπει να την κατανοήσουμε όλοι μας.

Σε ένα πανδημοσιούπαλληλικό συνέδριο δεν κρίνεται μόνο η Εκτελεστική Επιτροπή και το Γενικό Συμβούλιο. Ουσιαστικά κρίνεται το ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα. Η πορεία του μέχρι σήμερα και η δυναμική του για το αύριο.

Σε αυτή τη βάση συναδέλφισσες και συνάδελφοι προβληματισμένοι καταθέτω κριτικά το ναί μου στη δουλειά της ΑΔΕΔΥ και στην συνολικότερη πορεία μας μέχρι τώρα».

Χ. Κάτσικας
ΟΑΜΕ -
Αγωνιστική
Προοπτική

«Συνάδελφοι, τα τελευταία χρόνια γίναμε μάρτυρες μιας κρισεολογίας που αφορούσε την εκπαίδευση.

Κρισεολογίας, που όσον αφορά την κυρίαρχη ιδεολογία όταν ήταν η Νέα Δημοκρατία προβάλλονταν σαν αποτέλεσμα του ότι το σχολείο πέφταγε κρίση, ότι ευθύνονταν η χαλάρωση ο εξισωτισμός, οι μαθητές κάνουν ό,τι θέλουν, οι καθηγητές κάνουν ό,τι θέλουν. Φάρμακο τότε προβαλλόταν η σκληρή αξιολόγηση μαθητών και καθηγητών. Κοντολογίς προβαλλόταν η αύξηση των ταξικών φραγμών.

Πριν από λίγο καιρό το Υπουργείο Παιδείας άρχισε να λέει δια στόματος Γεωργίου Παπανδρέου αυτά που έλεγε, ένα κομμάτι της αριστεράς, όταν έκανε την κριτική στο αστικό σχολείο παλαιότερα.

Κατηγορούσε ο ίδιος ο Παπανδρέου μέσα στη Βουλή ότι το σχολείο σήμερα πλήττεται από συγκεντρωτισμό, γραφειοκρατία και φάρμακο για να ξεφύγουμε από αυτή την κρίση είναι η αποκέντρωση.

Συνάδελφοι, εργαζόμενοι στο δημόσιο τομέα, προσοχή. Σε εξέλιξη βρίσκεται η επιχείρηση μείωσης των κρατικών δαπανών, για την εκπαίδευση, όπως βέβαια και για την υγεία και για την πρόνοια. Και μετακίνηση του κόστους σπουδών ολοκληρωτικά στους γονείς. Δηλαδή, στους εργαζόμενους, δηλαδή, σε μας.

Να σας θυμίσω μόνο ορισμένα ζητήματα σε όλους τους χώρους και τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Με εγκύκλιο του Υπουργείου Παιδείας, επιτρέπεται να αναλάβουν την ευθύνη της οικονομικής κάλυψης των τμημάτων δημιουργικής απασχόλησης οι σύλλογοι γονέων και κηδεμόνων. Δηλαδή, εμείς να πληρώνουμε για να κάθονται τα παιδιά μας δύο, τρεις ώρες περισσότερο στο σχολείο. Αυτό που είπε ο Παπανδρέου σαν ολοήμερο σχολείο να το πληρώνουμε εμείς.

Με τις νέες προτάσεις του Υπουργείου Παιδείας, το λύκειο μετατρέπεται σε

εξεταστικό κέντρο και για όσους έχουν παιδιά, πρέπει να γίνει κατανοητό, ότι όσο αυξάνουν οι εξετάσεις, αυξάνουν και τα φροντιστήρια.

Με το πέρασμα των σχολείων στους χρεοκοπημένους δήμους, βλέπε αποκέντρωση, θα προχωρήσει με ταχείς ρυθμούς η πάρα πέρα ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης.

Τέταρτον, καταργείται η δωρεάν παροχή συγγραμμάτων σε ΑΕΙ, ΤΕΙ και κυκλοφορεί η ιδέα για δίδακτρα και ιδιωτικά πανεπιστήμια. Πέραν από όλα αυτά, ο καλός μας Υπουργός Παιδείας, σαν μετανούσα Μαγδαληνή επαναφέρει τα δίδακτρα στα δημόσια ΙΕΚ.

Συνάδελφοι εργαζόμενοι αυτοί έχουν το σχολείο για πούλημα. Το όραμά τους είναι μία εκπαίδευση και μία υγεία, φθηνή, πειθαρχημένη και ευέλικτη προσαρμοσμένη στη λογική των επιστητών του ΟΟΣΑ, υποταγμένη στις ανάγκες του κεφαλαίου και του εργασιακού μεσαίωνα που προετοιμάζουν.

Αυτός είναι ο ρεαλισμός τους. Αλλά για να δούμε και ποιος είναι ο ρεαλισμός της ηγεσίας της ΑΔΕΔΥ. Όποιος συνάδελφοι, έχει μάτια να δει και την τιμιότητα να πιστέψει στα μάτια του, καταλαβαίνει εύκολα ότι οι κινήσεις, θεωρία και πράξη, των βασικών εκπροσώπων των κυρίαρχων δυνάμεων στην ΑΔΕΔΥ λειτουργούν σαν συμπληρωματικές στις προθέσεις και στις επιδιώξεις της κυβερνητικής εξουσίας.

Κοντολογίς. Δεν διεκδικούν αιτήματα σύμφωνα με τις ανάγκες των εργαζομένων, αλλά διατυπώνουν αιτήματα και προτάσεις, προσαρμοσμένες στην αστική λογική, στην αστική πολιτική. Έχουν εγκαταλείψει τη βασική μέθοδο εργατικής διεκδίκησης, τους μαζικούς αγώνες και έχουν αναγάγει σε κυρίαρχο μέσο προώθησης των αιτημάτων, τον κοινωνικό διάλογο.

Στα πλαίσια αυτά συνάδελφοι, από τη μεριά των αγωνιστικών κινήσεων το ξεπέραςμα της σημερινής άσχημης κατάστασης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, η ταξική ανασυγκρότησή του προβάλλει σαν αναγκαιότητα για την απόκρουση της καπιταλιστικής επίθεσης και την προώθηση των άμεσων αιτημάτων και των γενικότερων στόχων του εργατικού κινήματος.

Η ταξική ανασυγκρότηση για μας είναι μία μακρόχρονη επίμονη και πολύπλευρη προσπάθεια που από τη μια περνάει μέσα από την πάλη ενάντια στην κυβερνητική και αστική πολιτική και από την άλλη μέσα από την αντιπαράθεση, κατά κύριο λόγο με το ρεφορμισμό και κατά δεύτερο λόγο με τις άλλες λαθμενές αναρχοσυνδικαλιστικές, διαλυτικές και σεχταριστικές απόψεις».

Αθ. Τσιριγώτης
**ΟΛΜΕ -
Αγωνιστική
Προοπτική**

«Συνάδελφοι σε λίγο απ' ότι φαίνεται τα φώτα της ράμπας κλείνουν, οι ηθοποιοί της κεντρικής πολιτικής σκηνής θα αποσυρθούν, το ερώτημα για τη νέα διοίκηση της ΑΔΕΔΥ, την Εκτελεστική Επιτροπή και το Γενικό Συμβούλιο είναι τι θα γίνει με το κοινό.

Και έχω την εντύπωση ότι το κοινό που παρακολουθεί πλέον και θα παρακολουθεί τις εξελίξεις του Γενικού Συμβουλίου θα είναι όλο και λιγότερο. Και θα είναι όλο και λιγότερο συνάδελφοι, γιατί και η απερχόμενη διοίκηση, αλλά και η καινούργια δεν μπορούν να αφοργαστούν αυτό που ονομάζουμε πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων.

Ποιο είναι το κεντρικό, το κομβικό σημείο συνάδελφοι, όλης της φιλοσοφίας, όλων

των περύγων. Είναι ό,τι σχετίζεται με το κόμμα των κομμιάτων, που δεν είναι τίποτε άλλο από το κράτος.

Κοιτάξτε να δείτε. Ορισμένες συνδικαλιστές είναι σαν τους εραστές, θέλουν να έχουν στο μυαλό τους μύθους και ναι μεν η μία πτέρυγα του συνεδρίου έχει ξεκαθαρίσει ότι θέλει ένα κράτος στενά συνδεδεμένο με την κομματική μηχανή, μία άλλη πτέρυγα ότι θέλει να έχει το κράτος στενά συνδεδεμένο επίσης με την κομματική μηχανή. Αναφέρουμε όμως την πτέρυγα εκείνη, που υποτίθεται ότι οικοδομεί και αρθρώνει έναν άλλο λόγο, σε σχέση με το κράτος.

Τι μας είπαν οι σύνεδροι. Θέλω να βρω δηλαδή, τη συνεκτική γραμμή που ενώνει όλους στην ενιαία αντίληψη για το πώς βλέπουν το κράτος. Τι μας είπατε σύντροφοι χθες, ότι χρειάζονται δύο βασικά πράγματα.

Το πρώτο, ότι χρειάζεται μία προοδευτική κυβέρνηση, ξαναγυρίζουμε δηλαδή, σε ιδεολογήματα του 1989 και το δεύτερο το σημαντικό και διαβάξω τη διακήρυξη, ότι χρειαζόμαστε ένα σχέδιο προοδευτικής ανάπτυξης με αξιοκρατία και βασικό μοχλό το δημόσιο τομέα. Τίποτε μα τίποτε διαφορετικό δεν μας λείπει σήμερα η κεντρική λογική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Βασικός μοχλός είναι το κράτος. Δεύτερον, ότι χρειαζόμαστε την αξιοκρατία δηλαδή, τη σύνδεση μισθού παραγωγικότητας.

Κοιτάξτε να δείτε αγαπητοί σύνεδροι. Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα μεγάλο σταυροδρόμι. Τεράστιες πλασματικές μάζες, πλασματικές αξίες, μεταφέρονται με ταχύτητα δευτερολέπτων από τη μία άκρη της ανθρωπότητας στην άλλη. Ένα σπυρί που βρίσκεται σήμερα στα εκκοκκιστήρια της Λάρισας μπορεί να πουληθεί και να μεταπωληθεί μέσω των κομπιούτερ με ταχύτερους ρυθμούς στα πέρατα της γης.

Ποιο είναι όμως το βασικό ζήτημα; Ότι όλες αυτές οι πλασματικές χρηματιστηριακές αξίες οικοδομούνται και δεν γίνεται τίποτε άλλο, δεν μπορεί να γίνει τίποτε το διαφορετικό επάνω στη ζωντανή εργασία.

Έχουμε δηλαδή, το φαινόμενο ενός νέου Φραγκεστάιν. Ποιό; Το νάιλον των χρηματιστηριακών, των τραπεζικών αξιών, με άλλα λόγια των αξιών του κεφαλαιοκρατικού συστήματος και όχι του παρασιτισμού, που οικοδομούνται επάνω στη δουλειά της ζωντανής εργασίας.

Το πρόβλημα που έχω λοιπόν, για την ΑΔΕΔΥ, για το συνδικαλιστικό κίνημα, είναι να δούμε τις πραγματικές αιτίες του κοινωνικού και οικονομικού συστήματος και όχι τις παρενέργειές του που είναι ο παρασιτισμός.

Από αυτή την άποψη σύντροφοι και φίλοι της αριστεράς θα πρέπει να δείτε το κράτος και τη σημερινή σύνθετη λειτουργία του κεφαλαίου, στην πραγματική του διάσταση και όχι να υπονοούμε ιδεολογήματα και για το κράτος και για τη δημόσια διοίκηση.

Βλέπω στις πρώτες γραμμές το συνάδελφο Γιατρό. Μου θυμίζει τώρα το ανέκδοτο που λείπει γιατί η ΑΔΕΔΥ βρίσκεται ανάμεσα από το Σύνταγμα και την Πλάκα; Γιατί οι μισοί ετοιμάζονται να γίνουν βουλευτές και οι άλλοι μισοί να πάνε να πιούνε κανένα ποτηράκι γιατί δεν έγιναν βουλευτές. Συνάδελφε Γιατρέ σε χαιρετάμε.

Δεύτερο ζήτημα συνάδελφοι. Δεύτερο ιδεολόγημα. Ανοίγει η πολιτική των ενιαίων μισθολογίων. Αν δεν ξέρετε ποιος ήταν ο ΤΣΟΥΝ ΤΣΟΥ, ήταν ένας Κινέζος πολέμαρχος ο οποίος είπε την εξής καταπληκτική φράση, που έχει άμεση αξία με την

τακτική του συνδικαλιστικού κινήματος.

Όταν ο εχθρός λέει αφήνει μια δίοδο για να περάσω από εκεί τα στρατεύματα για να με πετσοκόψει, οφείλω να κλείσω τη δίοδο αυτή, για να βάλω τους στρατιώτες να πολεμήσουν μέχρι τέλος.

Ποια είναι η νέα σύλληψη της νέας και παλιάς ηγεσίας του συνδικαλιστικού κινήματος, που ταυτίζεται εδώ με τον υπερωποηγό; Θα ανοίξουμε λέει την πολιτική των συλλογικών συμβάσεων.

Αυτό συνάδελφοι, είναι ένα τεχνικό ζήτημα, για το συνδικαλιστικό κίνημα. Πριν πάμε όμως, στον τεχνικό δρόμο, για το πώς θα διεκδικήσουμε πρέπει να γράψουμε με μια σαφήνεια στην προμετωπίδα του συνδικαλιστικού κινήματος, πλασματικές αυξήσεις που να ανταποκρίνονται στο κόστος της ζωής, που να αντιστοιχούν στο κόστος της ζωής, έτσι ώστε ο εργαζόμενος να ζει μόνο από το μισθό του.

Κάθε άλλη δίοδος, είτε πρόκειται για συλλογικές συμβάσεις, είτε πρόκειται για ενιαίο μισθολόγιο έρχεται στην ουσία να υποβαθμίσει τις πραγματικές απαιτήσεις του συνδικαλιστικού κινήματος σήμερα.

Με ποια λογική συνάδελφοι θα πάμε στην επόμενη τριετία; Την αναπτύξαμε και χθες θέλουμε να βάλουμε την κεντρική της φιλοσοφία. Και η κεντρική φιλοσοφία είναι πως πρέπει να ξεκινήσουμε από τις πραγματικές ανάγκες των εργαζόμενων, χωρίς συμβιβασμούς.

Σήμερα η επίθεση του κεφαλαίου δεν ζητάει επί μέρους στοιχεία, δεν ζητάει επί μέρους χαρακτηριστικά, δεν ζητάει επί μέρους λογικές, έχει μια συνολική λογική, ζητάει την καρδιά της εργατικής τάξης και εκεί πρέπει να απαντήσουμε συνάδελφοι.

Αν το συνδικαλιστικό κίνημα μπορεί να βρει τη χαμένη του αυτοπεποίθηση. Αν με άλλα λόγια η καταστροφή του συνδικαλιστικού κινήματος και καθημερινά της ζωής μας είναι ευθύνη άλλων, η σωτηρία του βιοτικού επιπέδου του πολιτισμού και της κοινωνίας είναι αποκλειστικά και μόνο ευθύνη της τάξης μας. Και αυτές τις ευθύνες ζητάμε να πάρει το συνέδριο.

Μια τελευταία κουβέντα. Ολοκληρώνω με ένα μικρό δια ταύτα. Συνάδελφοι, κάντε ό,τι νομίζετε σε σχέση με τις τοποθετήσεις. Για δύο πράγματα όμως θα ζητήσουμε τη συμβολή σας. Στους αγώνες που ξεκινάμε αύριο και στην οριζόντια θέση των υπαρκτών αντιστάσεων του συνδικαλιστικού κινήματος.

Από την πλευρά των αγωνιστικών κινήσεων θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι και από το κεφάλι μας σε αυτή την κατεύθυνση».

Νίκος Κατσίνος
ΔΟΕ - ΠΑΣΚ

«Εγώ θα αναφερθώ κύρια στις συλλογικές διαπραγματεύσεις. Πιστεύω, ότι η επιτυχία του διεκδικητικού πλαισίου εξαρτάται από την ενότητα δράσης του συνδικαλιστικού κινήματός μας και αυτή η δράση πλήττεται από την άναρχη επιδοματική πολιτική, από τη ζούγκλα των επιδομάτων και από την ανισότητα μεταξύ της εργασίας στα υπουργεία μεταξύ τους.

Ξέρω, ότι οι κοινωνιολόγοι της εργασίας επισημαίνουν σήμερα, το σύνδρομο του χρυσού. Ως γνωστόν ο χρυσός είναι πολύτιμος όχι μόνο για τις εξαιρετικές ιδιότητες που έχει, αλλά γιατί είναι λίγος και τον έχουν ελάχιστοι. Φανταστείτε τι θα γινόταν εάν τον είχαν όλοι.

Το ίδιο αντιστρόφως ανάλογα ισχύει με την λιτότητα. Είναι επώδυνη γιατί δημιουργεί προβλήματα εισοδηματικά, αλλά γίνεται επωδυνέστερη γιατί την έχουν λίγοι και όχι όλοι.

Εάν λοιπόν, δεν έχουμε μια εξάλειψη της ανισότητας στους κόλπους της ΑΔΕΔΥ δεν μπορεί κανείς να προσδοκά ταξικούς ενωτικούς αγώνες. Ο αγώνας της ΑΔΕΔΥ είναι ενδοστρεφής, είναι οικογενειακός, έχουμε ένα πρόβλημα συντεχνιακού προσανατολισμού, όχι πολιτικά, γνήσια πολιτικού και εν τέλη ταξικού προσανατολισμού, τέτοιου που θα μας βάλλει σε μία πορεία αναθεώρησης της συνθήκης του Μάαστριχτ, μέσα στο ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα.

Και θα έλεγα ότι εμείς θα πρέπει να εξαλείψουμε τη λέξη νέο με τη λέξη ενιαίο. Χωρίς ενιαίο δεν υπάρχει ενιαία πολιτική δράση και όχι μόνο ενιαίο στην οικογένεια τη μεγάλη της ΑΔΕΔΥ, αλλά ενιαίο και με τους δικαστικούς και με τους στρατιωτικούς και με τις ΔΕΚΟ.

Μπορούμε να μιλάμε σήμερα σε μία ταξική, αγωνιστική πορεία, δημοκρατική, για ένα εθνικό, ενιαίο μισθολόγιο.

Κατά τα άλλα θα έλεγα, ότι η ΑΔΕΔΥ και κάθε οργάνωση συνδικαλιστική θα πρέπει να αναπληρώσει στην κρίση της πολιτικής, την κρίση των κομμάτων.

Τα μεν κόμματα απογοητεύουν. Τα συνδικάτα δεν πρέπει. Είναι ο τελευταίος σταθμός του κοινωνικού ιστού. Θα πρέπει λοιπόν, τα συνδικάτα να προσφέρουν το οραματικά καινούργιο. Αυτό θα πρέπει να γίνει. Όχι από μία εξασφάλιση του ποσοτικού μεγέθους, τι μισθό μονάχα θα πάρουμε, αλλά και των κοινωνικών αξιών.

Συμφωνώ με την εισήγηση, η οποία αναδεικνύει την παιδεία, την υγεία και τη στέγη σαν προτεραιότητες κοινωνικές. Ζητά χρηματοδοτήσεις. Είναι φανερό ότι από τον τακτικό προϋπολογισμό χρηματοδοτήσεις δεν υπάρχουν.

Θα καταγγελλθούμε ιστορικά από τους επερχόμενους συνδικαλιστές ως υπεύθυνοι για διαφυγόντα κέρδη, γι' αυτές τις πορείες, εάν δεν πούμε, ότι ως ΑΔΕΔΥ θέλουμε τη φορολόγηση των ομολόγων και των έντοκων γραμματειών, διότι όπως γνωρίζετε το ΚΕΠΕ πρότεινε με μυστική πρόταση στην κυβέρνηση τη φορολόγησή τους, για στόχους όμως διαχείρισης του δημοσίου χρέους και προώθησης και ανάπτυξης του ρόλου των αγορών.

Το συνδικάτο λέει, ναι στη φορολόγηση των ομολόγων, τριακόσια δισεκατομμύρια πρόσθετα, απρόβλεπτα έσοδα τακτικού προϋπολογισμού, τα οποία όμως, σαν την βασιλόπιτα της χρονιάς θα ονοματιστούν μόνο για την παιδεία, μόνο για την υγεία και μόνο για τη στέγη.

Έτσι, με τέτοιες κινήσεις το συνδικάτο θα καταξιωθεί ως κοινωνικά πρωτοπόρο και θα επανασυμπειρώσει τους συναδέλφους.

Συμπληρωματικά θα έλεγα ως εργαζόμενος στη ΔΟΕ διεκδικώ το αναφαίρετο δικαίωμα να προσβάλλω αυτόν τον προσανατολισμό των συλλογικών συμβάσεων που επιτρέπει συλλογικές χρηματοδοτικές συμβάσεις και στους κλάδους.

Ζητάμε συλλογικές διαπραγματεύσεις, μόνο στο επίπεδο της ΑΔΕΔΥ. Αυτό διασφαλίζει την ενότητα δράσης».

Ανδρέας
Μητρόπουλος
**ΠΟΣΥΠΟ -
Αγωνιστική
Συνεργασία**

«Αγαπητοί συνάδελφοι, παράθεση ορισμένων αξιοπερίεργων αντιφάσεων προς συναγωγή χρήσιμων συμπερασμάτων.

Πρώτον, ο κύριος Παπαντωνίου χθες: σκληρή λιτότητα για τα επόμενα δύο χρόνια. Ο γνωστός αμφισβητίας και επίδοξος προς ανάδειξη Θεόδωρος Πάγκαλος: καλά πήγε η οικονομική κατάσταση, δεν απαιτήθηκαν σημαντικές θυσίες. Δηλαδή, κύριε Θόδωρε πόσες περισσότερες χρειάζονται;

Συγχρόνως ο κύριος Τσοχατζόπουλος χθες: "Καλύτερες μέρες το 1996." Τον χειροκροτούμε.

Δεύτερον, νέα χρονιά για τους εργαζόμενους το 1996: Ο κύριος Τσοχατζόπουλος λέει όχι στην κατάργηση των επιδομάτων και μιλά για νέο μισθολόγιο τέτοιο, που να τα συμπεριλαμβάνει. Από την άλλη μεριά οικονομικοί υπουργοί: σφιχτή λιτότητα. Καταλαβαίνουμε τίποτε; Χειροκροτούμε τον κύριο Τσοχατζόπουλο. Τελικά διερωτώμαι τι χειροκροτούμε; Τη δήλωση, τις προθέσεις ή την υποκρισία;

Τρίτον, πολλοί συνάδελφοι, αναρωτήθηκαν ή μάλλον διαπίστωσαν στη θέα αυτού του συνεδρίου, ότι δεν είναι αυτό συνέδριο τριτοβάθμιο συνδικαλιστικής οργάνωσης.

Θα προκαλέσω λέγοντας, δυστυχώς είναι συνέδριο τριτοβάθμιας δημοσιοϋπαλληλικής οργάνωσης. Και αυτό τα λέει όλα. Αυτή τη κατάσταση θα ήταν πολύ εύκολο να προσπαθήσουμε να την εξηγήσουμε. Ότι, δηλαδή, γίνεται συνέδριο χωρίς συνέδρους, μιας και όλοι είναι στοιβαγμένοι στους διαδρόμους επιχειρώντας να προετοιμάσουν συσχετισμούς.

Δυστυχώς δεν υπάρχει τόσο μεγάλη δημοκρατία μέσα από πλατιές δημοκρατικές διαδικασίες, να επιδιώκονται οι συσχετισμοί. Προς επίφαση πολλές φορές γίνονται αυτά και είναι ένα από τα ζητήματα της θλιβερής παραταξιοποίησης, για την οποίαν είμαστε όλοι βέβαιοι υπεύθυνοι, αλλά άλλος περισσότερο και άλλος λιγότερο.

Τέταρτον: εγώ θα χειροκροτήσω τη χτεσινή παρέμβαση στο κλείσιμο του συναδέλφου Προέδρου της ΑΔΕΔΥ, Γιάννη Κουτσούκου, που μίλησε για απαραίτητες συνθέσεις στα όργανα και ότι τα όργανα δεν είναι οι χώροι που εκφράζονται ιδεολογικές καθαρότητες.

Από την άλλη μεριά, θα επισημάνω μία αντίφαση. Στέλεχος χθες από μια μερίδα που επιδιώκει μετά μανίας την αυτοδυναμία δηλώνει, ότι την επιδιώκουμε για να μπορέσουμε να καταλήγουμε σε αποφάσεις. Αναγνωρίζετε καμία αντίθεση απέναντι στις συνθέσεις και στη λογική της πλειοψηφίας, της μεγάλης πλειοψηφίας, για να μπορούμε τις συνθέσεις να τις προβάλλουμε, ως άλλοθι.

Ψήφος, συνάδελφοι. Μια αντίφαση στο συνδικαλιστικό κίνημα, που ειλικρινά το λέω, πρέπει όλους να μας απασχολήσει. Και ερωτώ τι είναι η ψήφος για μία παράταξη; Ποια είναι η εντολή που δίδεται από κάτω από τον εργαζόμενο; Η εντολή που δίνει την πρόθεση, τη δήλωση στο τι ζητάει; Γιατί οι εργαζόμενοι στη βάση πολλές φορές συνθέτουν και αγκαλιασμένοι σε ένα βαθμό προσπαθούν να προχωρήσουν.

Δίδεται εντολή από τους εργαζόμενους σε μία συγκεκριμένη παράταξη, είτε επειδή βλέπει κάποιους αγωνιστές και ψηφίζει, είτε εν πάση περιπτώσει επειδή έχει μια ιδεολογική συγγένεια με το ΠΑΣΟΚ, με τη ΔΑΚΕ, με τη Νέα Δημοκρατία, δεν ξέρω. Από την άλλη μεριά η ψήφος του αυτή μαζεύεται προς τα κάτω και επιδιώκεται να χρησιμοποιηθεί στον αντίποδα της σύνθεσης, που ζήτησαν οι εργαζόμενοι.

Δεν ξέρω εάν αναγνωρίζουμε και σε αυτό μία αντίθεση. Η μια αντίθεση για τον εργαζόμενο, τον απλό, ο οποίος σε τελευταία ανάλυση ζητάει την εργασία, το να τα βρουν οι διαφορετικές απόψεις μεταξύ τους, όχι στη λογική της πλαδαρότητας, αλλά της σύνθεσης, επαναλαμβάνω. Και από την άλλη μεριά αυτά τα νούμερα και εδώ είναι τα κονκιά που χρησιμοποιούμε. Χρησιμοποιούνται ως απλοί λεγεωνάριοι, για να συστρατευτούν από πίσω από κάποιους φιλόδοξους εκατόνταρχους, μέσα από κάποιες παραταξιακές αντιθέσεις.

Και μιλώ συνάδελφοι αγαπητοί, για μία τελευταία αντίφαση. Νόμιζα ότι η Δημοσιοϋπαλληλική Ενότητα, ότι ήταν μία παράταξη αρχών. Στη λογική των αρχών μας είπαν, μετά τη χτεσινή νομιμοποίηση των αντιπροσώπων, ότι η ΟΕΝΓΕ είναι νόθα, είτε με αυτούς, είτε με τους υπόλοιπους συνέδρους που θα έφερνε.

Και παρ' όλα αυτά απ' ότι αποδείχθηκε αγαπητοί συνάδελφοι, η νοθεία και το να ακολουθήσουμε τη λογική κάθε νόμιμου μέτρου, όπως απειλήθηκε αυτή τη στιγμή δεν έγινε. Το χειροκροτούμε που δεν έγινε. Δεν έγινε, όμως όχι επειδή ήταν νόθοι οι σύνεδροι, αλλά επειδή τώρα μας βολεύουν οι συσχετισμοί.

Δεν θα πάμε μπροστά συνάδελφοι, ως συνδικαλιστικό κίνημα, με τη λογική βεβαίως της αντιπαλότητας της ιδεολογικής, αλλά διερωτώμαι στο εξής: Κάποιοι άνθρωποι, οι οποίοι απειλούσαν, ή δηλώνανε ότι δεν μπορούν να κάτσουν καν σε κοινά προεδρεία, αντιπροσωπευτικά, με κάποιους άλλους που τους θεωρούσαν στον αντίποδα της ιδεολογικής τους σκέψης, είδαμε χθες να τους προμηδοτούν παράλληλα με τη λογική της αυτοδυναμίας και αυτό το πράγμα είναι μία ακόμα αντίθεση και ως προβληματιστεί ο καθένας το τι σημαίνει ή το πού στοχεύει.

Τελειώνοντας συνάδελφοι και επειδή πιστεύω, ότι ο κριτικός λόγος όταν δεν συνοδεύεται από κάποιες δηλώσεις συγκεκριμένες και από κάποιες προτάσεις, αποτελεί μία χαζοχαρούμενη φλυαρία, θα ήθελα να πω, ότι στα προβλήματα, στόχος του συνεδρίου πρέπει είναι να παρθούν συγκεκριμένα μέτρα. Έτσι μόνον μπορούν να ξεπεραστούν τα προβλήματα του αναχρονιστικού λόγου, της χαμηλής συμμετοχής στις κινητοποιήσεις, της γραφειοκρατικής αντίληψης.

Εν πάση περιπτώσει εάν θέλουμε να πάρουμε πίσω όλα αυτά που χάσαμε, θα πρέπει οι αγώνες να είναι υπόθεση όχι μόνο των συνδικαλιστικών ηγεσιών, αλλά κάθε εργαζόμενου ξεχωριστά, που με την ενεργή του συμμετοχή στις λειτουργίες και τα όργανα του συνδικαλιστικού κινήματος, θα μπορέσει να συμβάλλει στη λήψη, αλλά και στην καλύτερη υλοποίηση των όποιων αποφάσεων.

Θα πρέπει όλοι μαζί, όχι μόνο να το λέμε, αλλά και να αγωνιστούμε με μέτρα συγκεκριμένα, για την αυτονομία του συνδικαλιστικού κινήματος και από τις κυβερνήσεις και από τους εργοδότες και από τα κόμματα.

Να χτυπήσουμε τα φαινόμενα της έντονης κομματικοποίησης και παραταξιοποίησης και να συμβάλλουμε στη δημοκρατική λειτουργία του συνδικαλιστικού κινήματος με διαδικασίες λήψης των αποφάσεων από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Παράλληλα να επιδιώξουμε αυτή η αντίφαση με τους πολίτες, για εκσυγχρονισμό και αναβάθμιση των δημοσίων υπηρεσιών να είναι ένας στόχος μεταγενέστερος. Γιατί ο πρωθύστερος στόχος είναι η σχέση μας με τους εργαζόμενους. Από τη σχέση αυτή κινδυνεύει σήμερα το συνδικαλιστικό κίνημα».

WIM BERGANS
Συνομοσπονδία
Ευρωπαϊκών
Συνδικάτων

«Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες. Επιτρέψτε μου να σας μεταφέρω τους αδελφικούς χαιρετισμούς της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων. CES την λέμε.

Ο γενικός γραμματέας Αιμίλιο Καμπάλιο, ο οποίος είχε δεσμεύσει προ πολλού χρόνο, μη μπορώντας να είναι σήμερα μαζί μας, με επιφόρτισε να απευθυνθώ στο συνέδριό σας, εξ' ονόματός του. Άλλωστε σε μία σύντομη συνάντηση που είχα προηγουμένα προσέθεσα και δεν είναι στο κείμενο και εξήγησα στον πρόεδρό σας τους λόγους της απουσίας του.

Αγαπητοί συνάδελφοι, συναδέλφισσες, επιτρέψτε μου να θυμίσω πολύ περιληπτικά τις ανησυχίες μας, που είναι και δικές σας ανησυχίες αυτή τη στιγμή.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση περνάει μία φάση αβεβαιότητας σε ό,τι αφορά το δικό της μέλλον. Οι μισθωτοί και οι πολίτες γενικότερα αμφιβάλλουν όλο και περισσότερο, για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση.

Οι λόγοι είναι πολυάριθμοι, αλλά μπορούν να συνοψιστούν στην αντίληψη μιας έλλειψης αποτελεσματικότητας της Ένωσης, για να αντιμετωπίσει από κοινού τις προκλήσεις τις οποίες αντιμετωπίζουμε.

Δεν θα μνημονεύσω παρά μόνο δύο παραδείγματα. Την κακή εντύπωση που προκαλεί η Ένωση στη γιουγκοσλαβική τραγωδία και στην ανικανότητά της, να αντιμετωπίσει τη μαζική ανεργία, η οποία αποτελεί μία αληθινή μάστιγα της ευρωπαϊκής κοινωνίας.

Στην πρώτη περίπτωση μπορούμε να ελπίζουμε, ότι και εάν ακόμα δεν ήταν δυνατόν να αποτρέψει τον πόλεμο, θα κάνει τουλάχιστον ό,τι μπορεί, για να διατηρηθεί η ειρήνη, που φαίνεται να είναι πάρα πολύ εύθραυστη και κύρια για την οικονομική και πολιτική ανοικοδόμηση της Βοσνίας και της Ερζεγοβίνης.

Σε ό,τι αφορά την ανεργία, η επιτροπή θα δημοσιεύσει ένα κείμενο, το οποίον απευθύνεται στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Κορυφής που θα συνέλθει στη Μαδρίτη τον προσεχή Δεκέμβριο και με το οποίο ζητάει διασφαλίσεις σε μεσοπρόθεσμες προοπτικές.

Το ζήτημα της ανεργίας μας μεταφέρει στο ρόλο και στις δυνατότητες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μια διαπίστωση επιβάλλεται. Η Ευρωπαϊκή Ένωση διακηρύσσει στη συνθήκη τον αντικειμενικό στόχο ενός υψηλού επιπέδου απασχόλησης. Αλλά στην πραγματικότητα δεν έφτιαξε ούτε μέσα, ούτε εργαλεία, για να υλοποιήσει τις φιλοδοξίες της.

Αυτός είναι ένας από τους λόγους για τον οποίον η διακυβερνητική διάσκεψη του 1996 αποτελεί ένα κρίσιμο σταθμό, για το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα.

Με την ευκαιρία της αναθεώρησης της συνθήκης πρέπει να πάμε πέραν από το Μάαστριχτ. Χωρίς να αμφισβητήσουμε την οικονομική και νομισματική ένωση, πρέπει να την συμπληρώσουμε, δίνοντας στις Ευρωπαϊκή Ένωση, τις αρμοδιότητες και τα απαραίτητα εργαλεία, για να πραγματοποιήσουμε "την οικονομική ευρωπαϊκή κυβέρνηση", σε ένα πνεύμα εναρμόνισης και να εξασφαλίσουμε, ότι η απασχόληση θα είναι στη συνθήκη στην ίδια σειρά προτεραιοτήτων με το νομισματικό ζήτημα.

Εάν ως το τέλος του αιώνα, όπως προτείνει η λευκή βίβλος, η ανεργία δεν έχει μειωθεί κατά το ήμισυ, η οικονομική και νομισματική ένωση, δεν θα είναι κατά τη γνώμη μας, ούτε εφικτή, ούτε επιθυμητή.

Γενικότερα η διακυβερνητική διάσκεψη του 1996 θα πρέπει επίσης να είναι ευκαιρία για να ενισχυθεί το κοινωνικό περιεχόμενο της Ένωσης.

Αυτό σημαίνει ότι για την Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων τα βασικά κοινωνικά δικαιώματα και ο κοινωνικός χάρτης πρέπει να εδραιωθούν και να νομιμοποιηθούν στην καινούργια συνθήκη.

Αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες, δεν θέλω να δώσω την εντύπωση, ότι η Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων αποτελεί μόνο ομάδα πίεσης απέναντι την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις κυβερνήσεις.

Θέλουμε να είμαστε οι πρωταγωνιστές της ευρωπαϊκής, οικονομικής και κοινωνικής ζωής. Είναι αυτό που παλέψαμε για να καθιερώσουμε το κοινωνικό πρωτόκολλο το Μάαστριχτ, για να διανοίξουμε πλάι τη νομοθετική οδό της ευρωπαϊκής κοινωνικής συνθήκης.

Αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες, επιτρέψτε μου να πω λίγες λέξεις, για τις δημόσιες υπηρεσίες.

Οι ανένδοτοι οπαδοί της ιδιωτικοποίησης χρησιμοποιούν πολύ συχνά το επιχείρημα της μη αποτελεσματικότητας των δημοσίων υπηρεσιών.

Λοιπόν, αγαπητοί συνάδελφοι, συναδέλφισσες, η απάντηση είναι απλή. Γνωρίζω υπηρεσίες και ιδιωτικές επιχειρήσεις που λειτουργούν πολύ άσχημα και γνωρίζω επίσης δημόσιες υπηρεσίες που λειτουργούν άψογα.

Η Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων θεωρεί τη δημόσια υπηρεσία σαν τον θεμέλιο λίθο του ευρωπαϊκού μας μοντέλου και της δημοκρατίας. Διότι οι δημόσιες υπηρεσίες έχουν σημαντικές ευθύνες, για την εξασφάλιση και την ανάπτυξη των κοινωνιών μας, επειδή το καθήκον τους, είναι να υπηρετούν το γενικό συμφέρον.

Η Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων εναντιώνεται στις ιδιωτικοποιήσεις, που έχουν μοναδικό κίνητρο, τις νεοφιλελεύθερες ιδεολογίας.

Ο δημόσιος τομέας αποτελεί τον εγγυητή του γενικού συμφέροντος. Είναι πρωταρχικός παράγοντας της κοινωνικής συνοχής δια μέσου της υπεράσπισης των αρχών της αλληλεγγύης και της ισότητας.

Όποιες και εάν είναι οι υπηρεσίες που παρέχονται, (παιδεία, εκπαίδευση, υγεία, κοινωνικές υπηρεσίες), ένας ισχυρός δημόσιος τομέας, μπορεί να εξασφαλίσει τη σταθερότητα και την ταυτότητα της Ευρωπαϊκής Κοινωνίας.

Γι' αυτό αποτελεσματικές δημόσιες υπηρεσίες, αποτελούν την προϋπόθεση για την ανάπτυξη μιας ισότιμης από κοινωνικής πλευράς και πιο αποτελεσματικής από οικονομικής πλευράς Ευρώπης, όπου οι δημόσιες υπηρεσίες θα διατηρούν τον ρυθμιστικό τους ρόλο.

Αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες, προκειμένου να επιτύχουμε τους στόχους μας, είναι ανάγκη να συνενώσουμε τις δυνάμεις μας και να εκφραστούμε με μία και μοναδική φωνή σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Αυτό είναι το καθήκον της CES στη συνομοσπονδιακή της διάσταση σε όλους τους τομείς της δραστηριότητάς της.

Έχουμε ανάγκη από μία CES, ακόμα πιο δυνατή, πιο αποτελεσματική, σε μια στιγμή

όπου στους προσεχείς μήνες πρόκειται να εγγράψουμε σαν μέλη μια σειρά συνδικάτα των χωρών της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης, χώρες που προσβλέπουν στη μελλοντική τους ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Τέλος, αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες, ευχόμενος ένα καλό συνέδριο, σας ζητώ να δεσμευτείτε ακόμα περισσότερο, για τη δημιουργία μιας δυνατής συνδικαλιστικής Ευρώπης, την οποία η κοινωνική Ευρώπη έχει τόσο ανάγκη. Προς την προηγούμενη κατεύθυνση κάνω έκκληση στο προεδρείο και σε σας όλους σας να ασκήσετε την ανάλογη πίεση στην κυβέρνηση και σε αυτούς που θα μας εκπροσωπήσουν στη σύνοδο κορυφής στη Μανδρήτη, ώστε αυτά τα θέματα τα τόσο βασικά, για τη CES και για το συνδικαλιστικό κίνημα να υιοθετηθούν».

Χριστόφορος
Κορυφίδης
**Πρόεδρος
συνεδρίου**

«Κύριε VERGANS κατ' αρχήν σας ευχαριστούμε και πάλι για την παρουσία σας εδώ και για τα όσα μας είπατε.

Είναι αλήθεια, ότι το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα με διαφορετικές καταβολές ίσως και με διαφορετικές μνήμες ίσως, από το υπόλοιπο ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα, έχει καθαρό προσανατολισμό, τη συμμετοχή και συνεργασία με τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά συνδικάτα και βέβαια με την κορυφαία ευρωπαϊκή οργάνωση τη Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων.

Εκείνο που αυτή τη στιγμή εμείς βλέπουμε ως κεντρικό ζήτημα και πρόβλημα είναι να αλλάξει ο τρόπος λειτουργίας, η ίδια η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε σχέση με τους εργαζόμενους.

Επίσης, εκείνο που ζητάμε είναι κατ' αρχήν το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο, το ευρωπαϊκό κοινωνικό πρότυπο, που με τόσες θυσίες και με τόσο αίμα χτίσαμε εδώ και αιώνες να μην θιγεί περισσότερο και να αρχίσει η αντίστροφη πορεία, έτσι ώστε και το μοντέλο να βελτιωθεί και οι κατακτήσεις των εργαζομένων να γίνουν μεγαλύτερες.

Εμείς οι Έλληνες εργαζόμενοι γνωρίζουμε πολύ καλά και τα δικαιώματά μας και τις υποχρεώσεις μας και είμαστε πράγματι διατεθειμένοι στο βαθμό που θα οικοδομηθεί μια κοινωνική Ευρώπη, αντάξια του πολιτισμού της και της ευρωπαϊκής κουλτούρας, να δώσουμε τις δυνάμεις μας, έτσι ώστε αυτή η Ευρώπη να γίνει ανταγωνιστική, να γίνει οικονομικά ισχυρή.

Σε μια τέτοια Ευρώπη, στην Ευρώπη των αρχών του 21ου αιώνα, ή του τέλους του 20στού αιώνα, δεν μπορούν συνάδελφε BERGANS να υπάρχουν προβλήματα όπως αυτό της απασχόλησης.

Προς αυτή λοιπόν, την κατεύθυνση και παράλληλα με μας και εμείς ζητάμε από εσάς ακόμα εντονότερη δική σας παρουσία και άσκηση πίεσης, ούτως ώστε η διακυβερνητική του 1996 να είναι ουσιαστική και αποτελεσματική υπέρ των εργαζόμενων».

Τάσος Δεληγιάννης
ΠΑΣΚ

«Συνάδελφοι, παρακολουθήσαμε όλες αυτές τις ημέρες κάποιες εισηγήσεις, που έχουν κατατεθεί και κάποιες τοποθετήσεις.

Σίγουρα θα πούμε όλοι, ότι ο χρόνος δεν ήταν αυτός που απαιτείτο. Όμως θα πρέπει να σας διαβεβαιώσουμε, ότι οι εισηγήσεις αυτές, δεν αποτελούν προσωπικές

καταθέσεις κανενός. Δεν αποτελούν κάποιες επεξεργασίες που έγιναν για κάποια στιγμή από την Εκτελεστική Επιτροπή.

Είναι κάποιες εισηγήσεις, οι οποίες παίρνουν υπόψη τους τις επεξεργασίες του συνδικαλιστικού κινήματος όλο αυτό το διάστημα που μεσολάβησε από το προηγούμενο 28ο Συνέδριό μας και θέτουν τα νέα δεδομένα που μεσολάβησαν τόσο στις πρωτοβουλίες των κυβερνήσεων, όσο και στις νέες ανάγκες που διαμορφώνονται για την ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό των δημοσίων υπηρεσιών.

Είναι δεδομένο και αποδείχτηκε ότι το συνδικαλιστικό κίνημα, πρέπει να συνεργάζεται σε ευρωπαϊκό, αλλά και σε εθνικό επίπεδο. Είναι σαφής η κατεύθυνσή μας, ότι το συνδικαλιστικό κίνημα έχει μία μυστική κατεύθυνση, μια αλληλεγγύη με όλους τους εργαζόμενους, μια αλληλεγγύη με όλες εκείνες τις δυνάμεις, που είναι υπέρ των προοδευτικών αλλαγών στην ελληνική κοινωνία.

Όμως, εμείς σαν δημόσιοι υπάλληλοι έχουμε ανάγκη και τους πολίτες. Γι' αυτό ένα από τα συνθήματά μας είναι ότι μαζί με τους πολίτες θα πρέπει να εκσυγχρονίσουμε και να αναβαθμίσουμε τις δημόσιες υπηρεσίες.

Αυτό ακριβώς το νόημα έχει αυτό μας το σύνθημα, ότι ειδικά πρέπει να υποστηριχτεί αυτή η κατεύθυνση. Πρέπει να πούμε όχι εμείς σε όλες εκείνες τις αντιλήψεις που λένε φταίνε για όλα τα υποκείμενα της διοίκησης. Οι δημόσιοι υπάλληλοι, η ιεραρχία, η υπαλληλία, είναι εκείνα που φταίνε, γιατί δεν έχουν γίνει εκείνες οι απαραίτητες αλλαγές, για να αποτελέσει η δημόσια διοίκηση το μοχλό ανάπτυξης της ελληνικής κοινωνίας, αλλά και να αποτελέσει και να δώσει εκείνες τις υπηρεσίες στους πολίτες, που τις απαιτούν.

Πιστεύω, ότι μετά το τέλος και αυτού του συνεδρίου, θα έχουμε τη δυνατότητα με βάση και τη συνολική επεξεργασία των πρακτικών, αλλά και τις καταθέσεις, οι οποίες έγιναν στη διάρκεια του Συνεδρίου, να έχουμε διαμορφώσει και άλλες απόψεις και να έχουμε συνθέσει εκείνες τις απόψεις που απαιτούνται.

Όμως συνάδελφοι, εκείνες οι δυνάμεις σήμερα, που με κάποια παρουσία κάποιων συναδέλφων με κάποιες επιλογές, ίσως επεξεργασίες κάποιων, λένε ότι κατέθεσαν ορισμένες εισηγήσεις, δεν τις κατέθεσαν ποτέ στο τραπέζι της συλλογικής συζήτησης.

Δεν έγραψε κάποιος μια εισήγηση στην Εκτελεστική Επιτροπή και την έφερε εδώ στο συνέδριο, μετά από μία σύνθεση που έγινε στα κείμενα. Αυτές οι εισηγήσεις συζητήθηκαν για πολλές μέρες. Είχαν τη δυνατότητα όλοι σε πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα να υποστηρίξουν μέρος τους, ή να διορθώσουν κάτι άλλο.

Θα πρέπει να πούμε όχι σαν συλλογική συνείδηση του 29ου συνεδρίου σε όλους εκείνους που λένε, ότι εγώ έχω δεσμευτεί από κάποιες πολιτικές ίσως της προηγούμενης κυβέρνησης, για το βαθμολόγιο, ότι πρέπει να έχει αυτή τη μορφή, ή για την αξιολόγηση και απορρίπτω όλα τα άλλα.

Απορρίπτουμε δηλαδή, ποια; Όλες αυτές τις ριζικές αλλαγές και μεταρρυθμίσεις στη δημόσια διοίκηση, για τις οποίες ούτε λίγο, ούτε πολύ εάν δείτε και για ένα συνάδελφο, ο οποίος είναι κάπως επιμελής και μαζεύει όλα τα προεκλογικά προγράμματα των κομμάτων, λίγο, πολύ έχουν τις αρχές εκείνες τις μεταρρυθμιστικές αρχές και τις απαιτούμενες αλλαγές, σαν στόχους, σαν άξονες πολιτικών, οι οποίες θα πρέπει να εφαρμοστούν.

Εμείς σαν ΑΔΕΔΥ θα πρέπει να πούμε, ότι όλες αυτές οι αλλαγές πρέπει να γίνουν με μας, όχι χωρίς εμάς. Πρέπει να γίνουν ναι, με επιτροπές στην βουλή, εθνικές επιτροπές, αλλά τελικά θα πρέπει να γίνουν με τους εργαζόμενους. Γι' αυτό και εάν είδατε το σύνολο των εισηγήσεων που διαπλέκονται στο περιεχόμενο των συλλογικών διαπραγματεύσεων που προτείνουμε, λέμε, ότι θα πρέπει να συζητάμε, να διαβουλευόμαστε, αλλά και να καταλήγουμε σε όλα τα ζητήματα, που αφορούν το πλαίσιο, τη λειτουργία, τα δικαιώματα των δημοσίων υπαλλήλων.

Πρέπει να αρχίσουμε από το α' και το α' είναι ο τρόπος εισόδου των υπαλλήλων στο δημόσιο. Δεν πρέπει να αφήσουμε να περάσουν λογικές καταστρατήγησης ενός συστήματος προσλήψεων το οποίο είναι αντικειμενικό. Ενός συστήματος, το οποίο υπαγόρευε μέχρι πρότινος, ή εξακολουθεί μερικώς να υπαγορεύει, θα το δεχτώ και αυτό να έχουν γίνει όμηροι κάποιοι συνάδελφοι, είτε με τη μέθοδο των εκτάκτων, είτε με άλλες μεθόδους κάποιων πολιτικών.

Εμείς θα πρέπει να διασφαλίσουμε με αντικειμενικό και αξιοκρατικό τρόπο εισόδου των υπαλλήλων στη δημόσια υπηρεσία, ένα αντικειμενικό μοριοποιημένο σύστημα μεταβολών και αξιολόγησής τους, ένα σταθερό πλαίσιο, που να έχει βάση και χρόνο στο βάθος.

Και σε αυτό θα πρέπει να γίνει μια συμφωνία από όλους. Δεν είναι αποδεκτό από το συνδικαλιστικό κίνημα, οι υπουργοί της ίδιας κυβέρνησης, οι αλλαγές των κυβερνήσεων να μετατρέπουν θεαματικά όλες τις αλλαγές που έχουν να κάνουν με όλο το πλαίσιο που έχει να κάνει με την εξέλιξη των υπαλλήλων σε όλη τη δημόσια υπηρεσία.

Πρέπει να εξακολουθήσουμε ενωμένα να βάζουμε στόχους κοινούς, να έχουμε ενότητα των στόχων, που αποτελεί προϋπόθεση, για την ενότητα της δράσης. Πρέπει όλοι μαζί να σταματήσουμε να έχουμε κάποιες θέσεις τέτοιες, οι οποίες ακυρώνουν την μεταξύ μας ανάγκη για συνισταμένη και για ανάπτυξη.

Πρέπει να πούμε όχι σε τέτοιες λογικές, που εξαντλούν όλη μας τη δυναμική σε μια αντιπαράθεση μεταξύ μας, σε ένα τέτοιο παιχνίδι που γίνεται, σε ένα περιορισμένο κλειστό γήπεδο ίσως με κάποιους λίγους θεατές γιατί λίγοι μας έχουν μείνει, ακόμα και οι θεατές δημόσιοι υπάλληλοι.

Θα πρέπει να βγούμε στην κοινωνία, να διαμορφώσουμε κοινές στρατηγικές, σε μία αγωνιστική κατεύθυνση με βάση στόχους. Πρέπει να ανεβεί το κίνημα εκεί που του ανήκει. Είναι ανάγκη να οδηγηθούμε σε μία τέτοια κατεύθυνση».

Κώστας
Παπαντωνίου
ΠΑΣΚ

«Αγαπητοί σύνεδροι, συναδέλφισσες και συνάδελφοι, εάν πραγματικά σήμερα, ξεκινούσαμε βάζοντας το πρώτο λιθάρι, για μία καινούργια ΑΔΕΔΥ, το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνουμε είναι, τι εικόνα δίνει σήμερα αυτό το όργανο, τι μπορεί να κερδίσει, πώς μπορεί να συνδέσει και να καθοδηγήσει, πώς μπορεί να αντιδράσει σε επιθέσεις, σε τι πραγματική κατάσταση είμαστε και τι μπορούμε να κάνουμε αύριο.

Μόνο εάν απαντήσουμε πειστικά και ειλικρινά σε αυτές τις ερωτήσεις, μόνο τότε μπορούμε να διαμορφώσουμε, να διεκδικήσουμε και να έχουμε αποτέλεσμα.

Εκτιμώ γενικότερα, ότι για να προχωρήσει ένα δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα και να έχει αποτέλεσμα, πρέπει να έχει δύο βασικά χαρακτηριστικά.

Το πρώτο χαρακτηριστικό. Αξιοπιστία. Και το δεύτερο χαρακτηριστικό, αποτελεσματικότητα.

Δεν μπορεί να μιλάμε και να περιοριζόμαστε σε φραστικές απορρίψεις. Δεν μπορεί να κάνουμε φραστικές καταγγελίες και να αγνοούμε ότι ουσιαστικά δεν προχωράμε σε ουσιαστική λύση προβλημάτων που ταλανίζουν αυτή τη στιγμή τον εργαζόμενο, που ταλανίζουν το δημόσιο υπάλληλο.

Για να φτάσουμε όμως στο αποτέλεσμα ξεκινώντας από την αξιοπιστία, πρέπει να περάσουμε από ένα τρίτο σημείο που λέγεται αυτονομία του κινήματος. Και αυτονομία του κινήματος σημαίνει, ότι το κίνημα προχωράει με τα δικά του πόδια και έχει το δικό του μυαλό.

Δεν είναι μιάντας μεταβίβασης κανενός, δεν μεταφέρει εντολές κανενός, διαμορφώνει πολιτική μέσα από τις δικές του υποδομές.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, ένα γενικό χαρακτηριστικό που λείπει αυτή τη στιγμή από το κίνημα για να προχωρήσουμε και να διαμορφώσουμε και το διεκδικητικό πλαίσιο, που πρέπει να έχει ενότητα στόχων, για να μπορέσουμε να καθοδηγήσουμε και να πετύχουμε είναι το εξής: Πρέπει να έχει όραμα, πρέπει να έχει ιδέες, πρέπει να έχει σχέδιο, πρέπει να έχει τακτική και να έχει στρατηγική, γιατί αν δεν τα έχει αυτά δεν μπορεί να πάει σε αγώνες, δεν μπορεί να καθοδηγήσει, δεν μπορεί να γεμίσει τα αμφιθέατρα, δεν μπορεί να πείσει, δεν μπορεί να ακολουθήσει ο εργαζόμενος τη συνδικαλιστική ηγεσία.

Και κάτι άλλο. Μιλάμε για παρέμβαση. Μιλάμε για παρέμβαση του συνδικαλιστικού κινήματος, όταν γνωρίζουμε, ότι αυτή η παρέμβαση ξεπηδάει πρώτα και κύρια από τον έλεγχο της κρατικής εξουσίας, ξεκινάει από το είδος της συμμετοχής, την οποίαν θέλουμε εμείς. Ξεκινάει από τη μη ενσωμάτωση σε πελατειακές σχέσεις και σε κρατικές και κυβερνητικές εξαρτήσεις.

Είναι σημαντικό ζήτημα, για να προχωρήσουμε και να διεκδικήσουμε την επόμενη τριετία, να βάλουμε από τώρα, ένα βασικό λιθάρι. Η πολιτική αυτονομία, και η οργανωτική αυτονομία, είναι δεμένες με αυτό που λέγεται εσωτερική δημοκρατία. Και πάρα πέρα, είναι δεμένες με αυτό που λέγεται σεβασμός στα όργανα του κινήματος.

Η έντονη παραταξιοποίηση και η έντονη κομματικοποίηση ουσιαστικά έχουν οδηγήσει σε άλλες κατευθύνσεις από τις κατευθύνσεις που πρέπει να βάζει το συνδικαλιστικό κίνημα.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, η πολιτική στο συνδικαλιστικό κίνημα, δεν είναι κρατικό γεγονός. Δεν είναι παιχνίδι προσωπικών συσχετισμών, είναι ουσιαστικά να βοηθάμε τον εργαζόμενο, να είμαστε δίπλα του, να παλεύουμε στους χώρους δουλειάς. Δεν μπορούμε όμως αυτό να το επιτύχουμε όταν δεν έχουμε τα προηγούμενα που είπα, στον αρχικό μου λόγο.

Ας προχωρήσω όμως μετά από αυτή τη μικρή εισαγωγή, στο πώς βλέπουμε να προχωράμε και στο πώς διαγράφουμε το πλαίσιο των ιδεών, των οραμάτων και των στόχων που πρέπει να έχει ένα κίνημα για να προχωρήσει σε αυτό που λέγεται διεκδικητικό πλαίσιο.

Έχει αναφερθεί κατ' επανάληψη, οι πολιτικές που διαμορφώνονται στην Ευρώπη, μια πολιτική που στηρίζεται σε αυτό που λέγεται γερμανική οικονομική ατμομηχανή και

γαλλική πολιτική στήριξη. Και πρέπει να δούμε πού οδηγείται η Ευρώπη μέσα από αυτή τη διαδικασία των συσχετισμών και των ισορροπιών και εν όψει της διακυβερνητικής που δεν πιστεύω εγώ να βγάλει πολλά πράγματα, τι πρέπει να δώσει για το 2000.

Και πρέπει να αναλύσουμε πώς διαμορφώνουν οι συσχετισμοί και οι κυβερνητικές πρακτικές, όταν θεωρείται και είμαστε δεσμευμένοι, σαν Ελλάδα θεωρούμαστε ως μία επαρχία της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Κάτω από αυτό το σκεπτικό, θα πρέπει να δούμε και αυτό που λέγεται κυβερνητική πρακτική και πολιτική. Γιατί μπορεί στη θεωρία να είμαστε άριστοι. Στην πράξη όμως να απέχουμε. Και το ερώτημα είναι πόσο απέχουμε και μέχρι ποίου σημείου, ώστε η αποχή να μη γίνεται σε βάρος των εργαζομένων λόγων και πράξης.

Δεν μπορώ να δεχτώ βέβαια τη λογική, όλοι το ίδιο είναι. Όλοι μπαίνουν στο ίδιο τσουβάλι, όλες οι πολιτικές στοχεύουν στην ίδια κατεύθυνση.

Υπάρχουν διαφορές, αλλά οι εργαζόμενοι πρέπει να οριοθετούν τις διαφορές και να αγωνίζονται για το καλύτερο αύριο.

Ας πάμε τώρα σε αυτό που λέγεται ελληνική οικονομία. Ας δούμε το σταθεροποιητικό πρόγραμμα, ας δούμε την τελευταία δεκαετία από το 1985, έως το 1995 όταν ξεκίνησαν τα σταθεροποιητικά προγράμματα. Και ας δούμε το αποτέλεσμα αυτών των σταθεροποιητικών προγραμμάτων σε μία λογική ανάπτυξης, ή ύφεσης, σε μία λογική εξυπηρέτησης τελικά του εργαζόμενου, ή εις βάρος του εργαζόμενου.

Δυστυχώς δεν θα μετρήσουμε τις απώλειες ως αριθμούς, θα μετρήσουμε και τις απώλειες ως θέσεις εργασίας. Θα μετρήσουμε και τις κατευθύνσεις ως αλλαγή των εργασιακών σχέσεων. Θα μετρήσουμε την πολιτική, ως μία ανακατανομή του εισοδήματος εις βάρος των ασθενέστερων, θα μετρήσουμε τελικά την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας ως μία μεταφορά πόρων και εισοδημάτων από τους υψηλότερους στους χαμηλότερους.

Και ερχόμαστε στο επίμαχο σημείο. Εισοδηματική πολιτική και νέο, ή ενιαίο όπως το λένε ορισμένοι μισθολόγιο. Διαφορά δεν υπάρχει.

Όταν μιλάμε συναδέλφισσες και συνάδελφοι σύνεδροι για νέο μισθολόγιο, ή ενιαίο, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε εάν έχουμε και μεταξύ μας ενιαίους στόχους. Θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πού μας έχει οδηγήσει η επιδοματική πολιτική, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα σε εργαζόμενους με τα ίδια τυπικά και ουσιαστικά προσόντα, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τις σχέσεις μας, σε σχέση και με τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, χωρίς αυτό να μπαίνει σε αντιπαράθεση.

Θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε και μία σχέση και με άλλους εργαζόμενους που αμείβονται από τον κρατικό προϋπολογισμό. Θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε και μία σχέση σε σχέση με το εθνικό εισόδημα. Και όλα αυτά τα πράγματα θα πρέπει να τα εντάξουμε σε ένα γενικό στόχο, που λέει όχι βέβαια ισοπέδωση, αλλά και όχι μία διεύρυνση και μία πολιτική, που κατακεραματίζει το κίνημα και δημιουργεί φυγόκεντρες τάσεις με αποτέλεσμα ούτε η ΑΔΕΔΥ να μπορέσει να το καθοδηγήσει, αλλά και τελικά οι στόχοι του κινήματος να διαλύονται και να μην υπάρχουν.

Επομένως, πρέπει να λύσουμε το κεντρικό ζήτημα που λέγεται ενιαίοι στόχοι μέσα από ένα ενιαίο μισθολόγιο και πάρα πέρα πώς το επιτυγχάνουμε μέσα από τη διαδικασία

των συλλογικών διαπραγματεύσεων ο δεύτερος στόχος, που ανοίγει και πρέπει να οριοθετεί επακριβώς μέχρι πού φτάνουν οι αμοδιότητες του τριτοβάθμιου, μέχρι πού του δευτεροβάθμιου, μέχρι που του όποιου διαπραγματεύεται. Αυτό σε σχέση με την εισοδηματική πολιτική.

Σε σχέση με τη δημόσια διοίκηση. Υπάρχει μια γενική κατεύθυνση. Η κατεύθυνση του εκδημοκρατισμού, της αναβάθμισης, του εκσυγχρονισμού της δημόσιας διοίκησης.

Δεν μπορεί να γίνει όμως αυτό, εάν δεν αντιμετωπιστεί η ιδεολογική, νεοφιλελεύθερη επίθεση, κατά της δημόσιας διοίκησης, που στόχο έχει τη συρρίκνωση του δημόσιου τομέα, που γίνεται με όλα τα μέσα, με όλους τους τρόπους, στη λογική της συρρίκνωσης.

Δεν μπορεί να προχωρήσει εάν δεν λύσουμε ζητήματα θεσμικά, με κορυφαία τα πολιτικά δικαιώματα των δημοσίων υπαλλήλων. Με το βαθμολογικό σύστημα, με αυτό που λέγεται νομαρχιακή αυτοδιοίκηση.

Γίνονται μετασχηματισμοί. Υπάρχει μια διαδικασία αλλαγής και πραγματικά το δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα, θα χρειαστεί πάλι να τοποθετηθεί. Και εδώ πρέπει να είναι έτοιμο με προτάσεις, με αγώνες, για να καθοδηγήσει και ουσιαστικά να οδηγήσει τη δημόσια διοίκηση, σε μία αποκέντρωση που τελικά θα ωφελεί τον πολίτη, τον εργαζόμενο κ.λπ.

Τρίτον, το ασφαλιστικό. Είτε το θέλουμε, είτε δεν το θέλουμε είναι ένα θέμα που ανοίγει. Και εδώ υπάρχει μία κεντρική πολιτική κατεύθυνση, που λέγεται ενοποίηση των Ταμείων, που λέγεται αξιοποίηση της παρουσίας τους.

Και κάτι πάρα πέρα. Οι ασφαλιστικές εισφορές των δημοσίων υπαλλήλων. Δεχόμαστε, ή δεν δεχόμαστε τις προτάσεις, για δήθεν κεντρικά ταμεία, για την κύρια σύνταξη; Σίγουρα όχι. Πρέπει όμως, να δούμε πού πηγαίνουν αυτοί οι πόροι, τι επιβαρύνσεις είχαν οι δημόσιοι, τι πάρα πέρα θα γίνει με το συνολικό ασφαλιστικό σύστημα και την προοπτική και το μέλλον του που αφορά τους δημόσιους υπαλλήλους;

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, δεν θα ήθελα να κουράσω περισσότερο. Θέλω όμως να πω το εξής: Όλα αυτά τα πράγματα, για να γίνουν πράξη, για να έχουμε μία τριετία που θα δώσει αποτελέσματα και θα έχει ένα πλούσιο απολογισμό στο τέλος, θα πρέπει να ακολουθήσουμε μία διαφορετική πολιτική από αυτή που κατά την άποψή μου ακολουθήσαμε την προηγούμενη τριετία.

Όλοι μαζί σε μία πορεία ουσιαστικής διεκδίκησης και ελέγχου της εξουσίας και αποκάλυψης πραγματικά της εξουσίας, σε μία προοπτική ανατροπής των όποιων ισορροπιών και συσχετισμών, που έχουν αναπτυχθεί και όχι φραστικές καταγγελίες, αλλά όχι και βερμπαλισμούς, με σταθερά βήματα, με οργάνωση στο εσωτερικό του κινήματος, με πειθώ στους εργαζόμενους, μέσα από την αξιοπιστία και την ειλικρίνεια.

Αυτό όμως απαιτεί και μία άλλη διαδικασία, εάν θέλετε, απαιτεί και μία μορφωτική διαδικασία στο κίνημα. Μια διαδικασία που θα πει ένα διάλογο. Διάλογο από όλες τις πλευρές σε μία κατεύθυνση που θα δίνει διέξοδο.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, χρειάζεται επομένως αλλαγή. Χρειάζεται μία δημοκρατική αλλαγή, μία κίνηση δημοκρατικής αναγέννησης του κινήματος. Χρειάζεται μια κίνηση αντίστοιχη και στο εσωτερικό των παρατάξεων. Μία πορεία η οποία θα ωφελήσει και τελικά το συνδικαλιστικό κίνημα, εάν ταυτόχρονα γίνει στο

Νώντας
Λαμπρακάκης
ΠΟΕ ΟΤΑ - ΠΑΣΚ

εσωτερικό των παρατάξεων.

Αυτό σημαίνει ευθύνες. Αυτό σημαίνει, ότι πρέπει να προχωρήσουμε με σταθερά βήματα. Και πάρα πέρα αυτό σημαίνει συνέπεια.

Και νομίζω, ότι όλοι μας είμαστε έτοιμοι και όλοι μας είμαστε ικανοί μέσα από μία διαδρομή, να δώσουμε την εγγύηση αυτής της συνέπειας και της συνέχειας».

«Συνάδελφοι, το γεγονός και μόνο ότι η απερχόμενη διοίκηση της ΑΔΕΔΥ έχει φέρει στο συνέδριό μας εισήγηση που αναφέρεται στα συνδικαλιστικά και στα οργανωτικά ζητήματα, από μόνο του μας δείχνει καθαρά ότι στην καθημερινή λειτουργία της ΑΔΕΔΥ, του συνδικαλιστικού μας κορυφαίου, τριτοβάθμιου οργάνου, υπάρχει πρόβλημα και υπάρχει ανάγκη άμεσης αντιμετώπισης αυτών των προβλημάτων.

Η αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων πιστεύω, πρέπει να ξεκινήσει βασικά, όπως και η εισήγηση πολύ καθαρά βάζει ορισμένα πράγματα, από την ίδια την μορφή του συνδικαλιστικού κινήματος, από τον τρόπο λειτουργίας της, από το πώς προς τα έξω εκφράζεται.

Έτσι λοιπόν, ένα κυρίαρχο ζήτημα πιστεύω, ότι έχει να κάνει με το πώς οργανώνεται το ίδιο το συνδικαλιστικό κίνημα. Με το πώς το ίδιο μπορεί να αποφασίσει και από μόνο του, την όποια συνδικαλιστική μορφή πρέπει να έχει.

Και αυτό δίνει απάντηση και στις θέσεις που ακούστηκαν εδώ μέσα προχθές από τον πρόεδρο της ΓΣΕΕ, αλλά και στις θέσεις που αναπτύσσονται και από τη μεριά της ΑΔΕΔΥ, για την ανάγκη ενιαίας έκφρασης όλων των εργαζομένων στη χώρα μας.

Είναι ανάγκη λοιπόν, πιστεύω σαν θέμα αρχής να το πούμε, να καθορίσουμε εκείνες τις διαδικασίες, οι οποίες θα μας δώσουν την δυνατότητα της ενιαίας συνδικαλιστικής έκφρασης όλων των εργαζομένων στη χώρα μας.

Αυτή η ενιαία συνδικαλιστική έκφραση βέβαια, απαιτεί την τροποποίηση μιας σειράς από διατάξεις και ειδικότερα αυτών του 1264 που έρχονται να προσδιορίσουν το πώς ο κάθε εργαζόμενος θα χρησιμοποιήσει το δικαίωμά του, για τη συνδικαλιστική οργάνωση.

Έτσι λοιπόν, απαιτείται άμεση παρέμβαση στο νομοθετικό πλαίσιο που σήμερα υπάρχει.

Ένα δεύτερο ζήτημα, που έχει να κάνει με την πολυδιάσπαση σήμερα του συνδικαλιστικού κινήματος και με τη μορφή που πρέπει να παρουσιαστεί μετά τις νέες θεσμικές αλλαγές, που έχουν γίνει στη χώρα μας.

Και αναφέρομαι ιδιαίτερα στη μεγάλη θεσμική αλλαγή, που έχει να κάνει με την καθιέρωση του δεύτερου βαθμού αυτοδιοίκησης.

Πιστεύω, ότι μετά την καθιέρωση αυτού του θεσμού, υπάρχει αναγκαστικά και εκ των πραγμάτων μια αναγκαία αλλαγή σε όλη αυτή τη δομή, αφού διαφαίνεται ότι σε επίπεδο νομών θα διαμορφωθούν μαζικές οργανώσεις, οι οποίες μπορούν ουσιαστικά να στηρίξουν και να συμβάλλουν στην αναβάθμιση πιστεύω των νομαρχιακών τμημάτων τα οποία λειτουργούν σε επίπεδο νομαρχιών σήμερα.

Νομαρχιακά τμήματα, τα οποία πρέπει να πούμε ότι βρίσκονται ακόμα στα αρχικά

στάδια, θέλουν μεγάλη προσπάθεια και πιστεύω μέσα από αυτή τη νέα αλλαγή που είπα προηγουμένως και που έχει να κάνει με τη νομαρχιακή αυτοδιοίκηση, μπορεί να έχουμε θετικά αποτελέσματα.

Όμως, μέσα από αυτή την αλλαγή, πρέπει να φτάσουμε και σε ένα συμμάζωμα, θα έλεγε κανείς, αυτής της πολυδιάσπασης, των πολλών ομοσπονδιών, των πολλών, σωματείων.

Αυτή η κατάσταση, που σήμερα υπάρχει κατά χώρους-μπορεί να βρει κανείς σε ένα χώρο, δύο και τρία σωματεία-δεν μπορεί να συνεχίζεται. Πρέπει να πάμε στη λογική του ενιαίου σωματείου κατά χώρο δουλειάς και της ενιαίας ομοσπονδίας, κατά χώρο αντίστοιχο. Και να ξεφύγουμε από τυχόν λογικές, οι οποίες ακούγονται και κάπου - κάπου της κλαδικοποίησης και πάλι. Μια ιστορία η οποία έχει λήξει και νομίζω, ότι δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να επανέλθει στο προσκήνιο.

Έτσι λοιπόν, θα πρέπει να ξεφύγουμε από αυτές τις λογικές και με δεδομένο πάλι ότι πάμε σε μία καθιέρωση σύμφωνα με αυτά που ανακοίνωσε η κυβέρνηση, της 151 και της 154 διεθνών συμβάσεων εργασίας, προϋποθέσεις που δίνουν τη δυνατότητα των συλλογικών διαπραγματεύσεων, για τους εργαζόμενους στο δημόσιο, να ενισχύσουν μέσα από αυτή τη λογική τη δυνατότητα, με αυτή τη νομοθετική ρύθμιση, τη δυνατότητα που έχουν να αποκτήσουν οι εργαζόμενοι, για τη διαπραγμάτευση σε επίπεδο δημοσίου.

Η τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση βέβαια συνάδελφοι, για να μπορέσει να πετύχει όλους αυτούς τους στόχους απαιτείται να προσαρμοστεί στα σημερινά δεδομένα.

Η σημερινή λειτουργία της ΑΔΕΔΥ έχει να κάνει, κάτι που το αναγνωρίζει η ίδια η εισήγηση, είναι με μία υποτυπώδη και απαρχαιωμένη κατάσταση.

Δεν μπορεί πια να συνεχιστεί αυτή η μορφή λειτουργίας, είναι ανάγκη να προσαρμοστεί στις σημερινές ανάγκες. Ανάγκες, οι οποίες θα απαντήσουν σε ευρωπαϊκό επίπεδο στις ανάγκες των εργαζομένων.

Είμαστε πια ενταγμένοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση και με μια τέτοια προοπτική πρέπει να δούμε και την οργανωτική μας ανασυγκρότηση.

Όλα αυτά συνάδελφοι, απαιτούν προϋποθέσεις και οικονομικές θα έλεγε κανείς. Η σημερινή αδυναμία της ΑΔΕΔΥ να ανταποκριθεί και στοιχειωδώς ακόμα στα οικονομικά προβλήματα, χρίζει άμεσα αντιμετώπισης.

Πιστεύουμε, ότι δεν είναι ο αυτοσκοπός, αλλά είναι ένα μέσο αναγκαίο, η οικονομική αυτοδυναμία και αυτοτέλεια της ΑΔΕΔΥ, για να μπορέσει να αποκτήσει και υποδομή και όλη εκείνη την τεχνική στήριξη, η οποία θα την βοηθήσει στην αντιμετώπιση όλων αυτών των προβλημάτων.

Εγώ συνάδελφοι, πρέπει να σας πω, ότι ως ομοσπονδία των εργαζομένων στην αυτοδιοίκηση, είμαι υποχρεωμένος να σας μεταφέρω μια απόφαση που έχουμε πάρει εκεί. Και πιστεύω, ότι πρέπει να τύχει αντιμετώπισης συζήτησης, γιατί πιστεύουμε, ότι μέσα από αυτή την πρόταση μπορούμε να δώσουμε διέξοδο σε όλα τα επίπεδα της συνδικαλιστικής οργάνωσης.

Πιστεύουμε, ότι μπορεί να υπάρξει σε πρωτοβάθμιο επίπεδο ποσοστιαία παρακράτηση επί των αποδοχών και η συγκεκριμένη πρόταση μιλάει για ένα 0,5% το οποίο μπορεί

να κατανέμεται κατά 50% στο πρωτοβάθμιο όργανο, κατά 32,5% στο δευτεροβάθμιο και κατά 17,5% στο τριτοβάθμιο.

Είναι μία πρόταση, την οποίαν την έχουμε στείλει στην ΑΔΕΔΥ, την θέτουμε υπόψη του συνεδρίου και νομίζουμε, ότι μέσα από μία μελέτη που κάναμε, μπορεί να δώσει λύση στο οικονομικό πρόβλημα και σε όλα τα επίπεδα.

Έτσι νομίζω συνάδελφοι, ότι πρέπει να αντιμετωπίσουμε και αυτό το συγκεκριμένο ζήτημα, που αφορά αυτή τη στιγμή το τριτοβάθμιο όργανό μας, αλλά και να επιμείνουμε ιδιαίτερα στην ενιαία έκφραση. Εγώ δεν πιστεύω, αυτό που ακούστηκε προηγουμένως, ότι δηλαδή, η ενιαία έκφραση στο δημόσιο και στον εργατικό τομέα, μπορεί να δημιουργήσει στοιχεία συγκεντρωτισμού και αδυναμία δημοκρατικής λειτουργίας των συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Η ενιαία συνδικαλιστική έκφραση σε τριτοβάθμιο όργανο, δεν αφαιρεί από κανένα επίπεδο τις κατακτημένες δημοκρατικές λειτουργίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Ευχαριστώ».

Αρχαιρεσίες

Η σύνθεση των νέων διοικητικών οργάνων της ΑΔΕΔΥ (Γενικό Συμβούλιο, Εκτελεστική Επιτροπή, Ελεγκτική Επιτροπή,) που προήλθαν από τις αρχαιρεσίες του 29ου τακτικού συνεδρίου έχει ως εξής:

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΠΑΣΚ-ΔΥ

1. Κουτσούκος Γιάννης (ΠΟΕ/ΔΟΥ)
2. Χριστόπουλος Κων/νος (ΠΟΕΔΗΝ)
3. Λοβέρδος Γιάννης (ΠΟΕΔΗΝ)
4. Παπασπύρος Σπύρος (ΠΟΕΔΗΝ)
5. Κοντομήτσος Σπύρος (ΠΟΕΔΗΝ)
6. Σουλελής Χρήστος (ΥΠ. ΕΜΠΟΡΙΟΥ)
7. Κορυφίδης Χριστόφορος (ΔΟΕ)
8. Λαμπρακάκης Νώντας (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
9. Καλύβας Χαράλαμπος (ΔΟΕ)
10. Γρίβας Γιάννης (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
11. Βασιλάκου Λιλίκα (ΠΟΕΔΗΝ)
12. Νικήτας Γιάννης (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
13. Μακρυπίδης Ανδρέας (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
14. Παπαντωνίου Κων/νος (ΟΛΜΕ)
15. Βαϊλάκης Στέλιος (ΥΠ. ΓΕΩΡΓΙΑΣ)
16. Ηλιάκη - Σχοιναράκη Ευαγγ. (ΔΟΕ)
17. Μουσμώτης Κώστας (ΠΟΕΔΗΝ)
18. Δεληγιάννης Τάσος (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
19. Κίτσιος Δημήτρης (ΟΑΕΔ)
20. Συκάκης Χρυσάφης (ΠΟΣΕ-ΙΚΑ)
21. Δόλγυρας Ηλίας (ΥΠ. ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ)
22. Βεντήρης Πάρις (ΔΟΕ)
23. Γεωργακόπουλος Γεώργιος (ΟΜΥΛΕ)
24. Νάπας Φώτης (ΠΟΕΔΗΝ)
25. Μαργαρίτης Τριαντάφυλλος (ΟΛΜΕ)
26. Πόκας Σωτήρης (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
27. Γιαννακός Θωμάς (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
28. Νόνας Ηλίας (ΠΟΕΔΗΝ)
29. Ρίζος Παναγ. (ΠΟΣΥΠΕΧΩΔΕ)
30. Στεργίου Κων/νος (ΠΟΕΔΗΝ)
31. Χρήστου Χρήστος (ΔΟΕ)
32. Γκάτσος Γιάννης (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
33. Μουρατίδης Γεώργιος (ΟΛΜΕ)
34. Κατρίνης Γιάννης (ΟΛΜΕ)
35. Αποστολόπουλος Αναστάσιος (ΔΟΕ)
36. Τσιάκου Κων/να (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
37. Δούκας Χρήστος (ΟΛΜΕ)
38. Κουτρουμάνης Γεώργιος (ΠΟΠΟΚΠ)

	39. Χρονόπουλος Θεόδωρος (ΟΛΜΕ)
	40. Περήφανος Γιάννης (ΠΟΣΕ-ΙΚΑ)
	41. Μούχτσης Θεόδωρος (ΟΛΜΕ)
	42. Παπαϊωάννου Ράνια (ΟΔΥΕ)
	43. Αναγνωστάκης Δημήτρης (ΔΟΕ)
<i>ΔΑΚΕ-Δ.Τ</i>	1. Βούτος Παναγιώτης (ΔΟΕ)
	2. Κόλλιας Κων/νος (ΟΔΥΕ)
	3. Περουτσέας Ευάγγελος (ΠΟΓΕΔΥ)
	4. Αντωνάκος Ιωάννης (ΟΛΜΕ)
	5. Βλησίδου-Δρόσου Κυριακή (ΟΛΜΕ)
	6. Μπακόλας Νίκος (ΠΟΜΔΥ-ΥΕΘΑ)
	7. Παπαγεωργίου Χρήστος (Υπ. Υγείας - Πρόνοιας)
	8. Φιλιππόπουλος Ιωάννης (ΠΟΕ-ΥΠ. ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
	9. Σταϊκούρας Κων/νος (ΠΟΠ/ΑΕΙ)
	10. Βλάχος Αθανάσιος (ΠΟΕΔΗΝ)
	11. Τσάμης Χρήστος (ΥΠ. ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ)
	12. Αθανασόπουλος Διονύσιος (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
	13. Δελάκης Γεώργιος (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
	14. Ρουσάκης Ηλίας (ΟΤΥΕ)
	15. Τσαγδή Δέσποινα (ΠΟΕΔΗΝ)
	16. Σμυρλής Κων/νος (ΠΟΣΕ-ΙΚΑ)
	17. Χαρακλιά Παρασκευή (ΟΛΜΕ)
	18. Αθανασόπουλος Ελευθέριος (ΠΟΣ-ΕΥΠΙΚΑ)
	19. Σαμέλης Αθανάσιος (ΔΟΕ)
	20. Καζαντζίδης Κων/νος (ΟΣΥΕ)
	21. Κωνσταντουδάκης Χρ. (ΔΟΕ)
	22. Κρίτογλου Στυλ. (ΔΟΕ)
	23. Καρακλής Ευστράτιος (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
	24. Τάσιος Απόστολος (ΔΟΕ)
	25. Στεργίου Χρήστος (ΟΚΥΕ)
	26. Αθανασιάδης Μιχάλης (ΠΟΕΔΗΝ)
	27. Φουντέας Σωτήριος (ΟΑΕΔ)
<i>Αυτόνομη Παρέμβαση</i>	1. Βρεττάκος Ηλίας (ΠΟΣΥΠ)
	2. Μητρόπουλος Ανδρέας (ΠΟΣΥΠΠΟ)
	3. Σαπρίκης Χρήστος (ΔΟΕ)
	4. Σπανού Δέσποινα (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
	5. Μπούρος Γιάννης (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
	6. Ρουμελιώτης Νίκος (ΠΟΜΗΔΟ)
	7. Σακκά Ιλεάνα (ΠΟΕΔΗΝ)

Δημοσιοϋπαλληλική Ενότητα

1. Αγκαβανάκης Δημήτρης (ΔΟΕ)
2. Γρατσάνης Πέτρος (ΥΠ. ΕΜΠΟΡΙΟΥ)
3. Καλούτσης Νίκος (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
4. Τσακμακίδης Σάββας (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
5. Σάββας Σάββας (ΟΛΜΕ)
6. Γεροπαναγιώτη Κατερίνα (ΠΟΕΔΗΝ)

Αγωνιστική Κίνηση

1. Τσιριγώτης Θανάσης (ΟΛΜΕ)
2. Μαυρέλος Βασίλης (ΔΟΕ)

Το 28ο συνέδριο και το 85μελές Γ.Σ. που προήλθε από τις αρχαιρεσίες της 30.11.1995 ανάδειξε, την 17μελη Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ, με την παρακάτω σύνθεση.

**Εκτελεστική
Επιτροπή**

Πρόεδρος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ (ΠΑΣΚ)
 Αντιπρόεδρος Α΄: ΗΛΙΑΣ ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ (ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ)
 Αντιπρόεδρος Β΄: ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (ΠΑΣΚ)
 Αντιπρόεδρος Γ΄: ΔΗΜ. ΑΓΚΑΒΑΝΑΚΗΣ (ΔΗΜ/ΛΗΛΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ)

Γενικός Γραμματέας: ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΛΛΙΑΣ (ΔΑΚΕ)
 Αναπλ. Γεν. Γραμματέας: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΗΤΑΣ (ΠΑΣΚ)
 Οργ. Γραμματέας: ΔΙΟΝ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ (ΔΑΚΕ)
 Ταμίας: ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΟΥΛΕΛΕΣ (ΠΑΣΚ)

Μέλη:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ (ΔΑΚΕ)
 ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΟΥΤΟΣ (ΔΑΚΕ)
 ΤΑΣΟΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ (ΠΑΣΚ)
 ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΛΥΒΑΣ (ΠΑΣΚ)
 ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ (ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ)
 ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΣ (ΠΑΣΚ)
 ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΕΡΟΥΤΣΕΑΣ (ΔΑΚΕ)
 ΚΩΣΤΑΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (ΠΑΣΚ)
 ΘΟΔΩΡΟΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ (ΠΑΣΚ)

**Ελεγκτική
Επιτροπή**

Πρόεδρος: Κομνηνός Μαντάς (ΠΑΣΚ)
 Μέλη: Λουλούδας Γιάννης (ΠΑΣΚ)
       Σάκουλης Παναγ. (ΠΑΣΚ)
       Πουτακίδης Κων. (ΔΑΚΕ)
       Ζαβός Αλεξ. (ΔΑΚΕ)

Βιογραφικά στοιχεία

**Γιάννης
Κουτσούκος**
πρόεδρος της ΕΕ
της ΑΔΕΔΥ

Γεννήθηκε στην Αμαλιάδα το 1953 και σπούδασε στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΑΣΟΕΕ).

Από τα φοιτητικά του χρόνια ανέπτυξε πλούσια δράση στα κοινωνικά κινήματα την οποία συνέχισε επαγγελματικά ως οικονομολόγος στον ιδιωτικό τομέα με τη συμμετοχή του στο συνδικαλιστικό κίνημα στο χώρο των λογιστών.

Με την πρόσληψή του στο δημόσιο στις αρχές της δεκαετίας του '80 εντάχθηκε στο δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα, στο χώρο της ΠΟΕ-ΔΟΥ, ενώ ταυτόχρονα εκλέχθηκε μέλος της πρώτης διοίκησης του Οικονομικού Επιμελητηρίου Ελλάδας. Η όλη του συνεπής δράση τον ανέδειξε ως μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ το 1989 και στη συνέχεια το 1993 ως πρόεδρό της επανεκλεγόμενο για τρεις συνεχείς θητείες.

Στη διάρκεια της θητείας του αγωνίστηκε και πέτυχε να γίνουν πράξη και στην Ελλάδα οι συλλογικές διαπραγματεύσεις στο δημόσιο.

Θιασώτης της ενότητας του συνδικαλιστικού κινήματος αγωνίστηκε για την ενοποίηση της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Ως πρώτο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση πέτυχε την συμμετοχή της ΑΔΕΔΥ στο Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ που ονομάστηκε πλέον ΙΝΕ ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ.

Στις βουλευτικές εκλογές της 9ης Απριλίου 2000 έθεσε υποψηφιότητα στην Ηλεία παραιτούμενος από πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ. Εκλέχτηκε βουλευτής αλλά έχασε την έδρα στο εκλογοδικείο. Η δικαίωση ήρθε στις επόμενες της 7ης Μαρτίου 2004 όπου οι συμπολίτες του τον εξέλεξαν και τον έστειλαν και πάλι στο ελληνικό κοινοβούλιο.

**Διονύσιος
Αθανασόπουλος**

Γεννήθηκε το 1946 στο χωριό Αλιφείρα Ολυμπίας και διετέλεσε αντιπρόεδρος στην ΠΟΕ-ΔΟΥ.

Για πρώτη φορά εκλέχτηκε στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν από το 29ο συνέδριο.

Στην πολύχρονη δράση του στο δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα ανέλαβε καθήκοντα αντιπροέδρου Γενικού Συμβουλίου και οργανωτικού γραμματέα στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ.

**Γιάννη
Αντωνάκος**

Γεννήθηκε το 1943, η καταγωγή του είναι από το Ελαιοχώρι Αρκαδίας και προέρχεται από την ΟΛΜΕ.

Εκλέχτηκε για πρώτη φορά στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν από το 29ο συνέδριο. Διετέλεσε αντιπρόεδρος της ΑΔΕΔΥ.

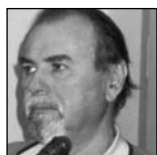
**Τάσος
Δελιγιάννης**

Γεννήθηκε στο Αμπελόφυτο Μεσσηνίας και διετέλεσε για πολλά χρόνια πρόεδρος στην ΠΟΕ ΥΕΘΑ.

Στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ εκλέχτηκε για πρώτη φορά από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν από το 29ο Συνέδριο.

Στις 21 Απριλίου 2000, που έγινε ανασύνθεση της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ, ανέλαβε τα καθήκοντα του γενικού γραμματέα.

Απεβίωσε νεότερος, τον Ιούλιο του 2002, κτυπημένος από την επάρατη νόσο.

**Χαράλαμπος
Καλύβας**

Ο Χαράλαμπος Καλύβας γεννήθηκε το 1947 στον Τύρναβο και διετέλεσε πρόεδρος και γενικός γραμματέας της ΔΟΕ.

Στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ εκλέχτηκε για πρώτη φορά από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν από το 29ο συνέδριο, το Νοέμβριο του 1995.

Από τότε εκλέγεται συνέχεια στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ.

Διετέλεσε αντιπρόεδρος και οργανωτικός γραμματέας της ΑΔΕΔΥ.

**Γιάννης
Λοβέροδος**

Ο Γιάννης Λοβέροδος διατέλεσε πρόεδρος της ΠΟΕΔΗΝ και για πολλά χρόνια γενικός σύμβουλος της ΑΔΕΔΥ.

Απεβίωσε στις 2 Ιουνίου 1998, μετά από πολύμηνη μάχη με την επάρατη νόσο.

**Θεόδωρος
Χρονόπουλος**

Ο Θεόδωρος Χρονόπουλος γεννήθηκε στο Λαγοβούνι Καλαβρύτων το 1951 και διετέλεσε πρόεδρος σε διάφορες ΕΛΜΕ και μέλος του διοικητικού συμβουλίου της ΟΛΜΕ.

Εκλέχτηκε για πρώτη φορά στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν από το 29ο συνέδριο, το Νοέμβριο του 1995 και έμεινε ως μέλος της μέχρι το 2000.

Υπήρξε ο πρώτος αναπληρωτής πρόεδρος του ΙΝΕ ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

*Το προεδρείο του
Γενικού Συμβουλίου
που προήλθε
από το 29ο συνέδριο
της ΑΔΕΔΥ.*

*Διακρίνονται από
αριστερά οι:
Πέτρος Γρατσάνης,
Δέσποινα Σπανού,
Χριστόφορος
Κορυφίδης
(πρόεδρος), Ιωάννης
Φιλιππόπουλος και
Κων/να Τσιάκου.*

